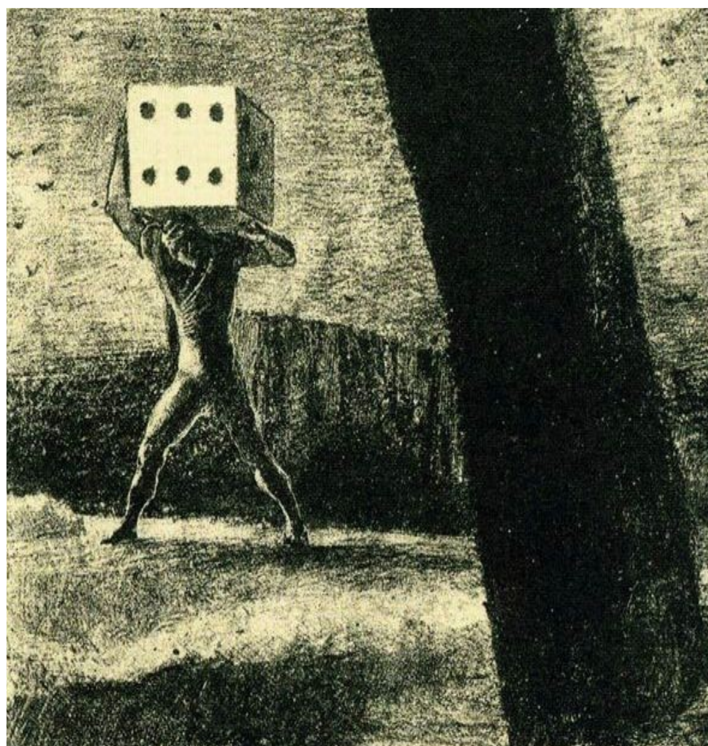
Aprenent de presoner (al parany).

Carles Reig

(*El jugador uzbeq*.)

(*Carta de presentació*.)

Encar n’aprenc, de no anar enlloc.

I una confusió total m’encoixina permanentment.

Confós totalment abans no del tot soc fos.

Un pretès filòsof i escriptor, el missatge del qual, al contrari dels qui es pretenen més greus ni seriosos filòsofs ni escriptors que no jo, és que, d’entendre, no hi entenc res, i que no hi he entès mai re, i que no pretendré pas ara d’entendre mai re.

I tanmateix (taula de salvació) rumii i escric. I de cops, tant se val, les engalt sense ni rumiar, i sovint, allò no rumiat sembla endevinar-ho una miqueta millor que no allò rumiat, on, com més rumii la cosa més se’m complica, se’m cabdella indestriablement en milers de fils morts, i la confusió acreix.

Autòmat d’ocellarra espatllat, adés raptat per poders desconeguts, qui de sa malvada sort se’n rancura, i se’n blasma ell mateix, mentre etziba desesperançats cops de bec a la gàbia.

////||||\\\\

(*Molt pipioli aprenent del viure.*)

Tot just fets els divuit anys, amb electroxocs i comes insulínics, em fregiren el cervell i em malmeteren el pàncrees. Alhora, és clar, amb els patiments de les tortures, em foteren el cor a parir parteres. I el collonut del cas és que, en lloc d'esborrar'm els suposats episodis traumàtics que em dugueren a aquell pregona depressió, la memòria dels anys d'abans els divuit són els qui m'han romasos més vius a l'esment, i els posteriors al tractament els més esborradissos.

I dels episodis traumàtics n'he dit 'suposats', car de traumàtics, re. En realitat la meua depressió venia de la realització que vivia, que havia estat ficat al món en un univers que era el pitjor i més cruel infern imaginable. La depressió era una reacció sana a les lluites infructuoses d'un organisme qui s'entotsolava en els misteris insolubles del viure. I encar n'aprenia. I encar n'aprenc. No n'aprendré mai. És impossible.

////||||\\\\

(*Un de naltres hi és de massa*.)

No sé pas qui fou, qualque mena de karateka carallot, dic jo, el poca-substància qui cosí el primer espai i temps. Fins que no els descosirem com déu mana no anirem enlloc, no ens entendrem ni hi entendrem borrall. L'espai és on s'endreça i desendreça la matèria. El temps és un invent com un altre per a mesurar la durada on les coses endreçades no es desendrecen, o a l'inrevés.

És com voler confondre (i relligar'ls mentalment) llimac i sangonera. No. Un llimac se't cruspeix silentment els enciams més gerds. La sangonera se t'arrapa vora el turmell i t'hi fot queixalada, i lentament i reposada se t'atipa de ta sang. El llimac és l'espai, car se t'acomoda entre els enciams. La sangonera és l'estona on et dessagnes, segurament per al teu bé i tot, tret que no siguis a les últimes, on llavors sí que accelera la descomposició. En fi, tot això sense mirar gaire prim, ho reconec. Ara m'agradaria que el karateka carallot també reconegués que el seu pedaç al cul de l'univers és un pegat molt lleig i sense cap gràcia.

L'espai s'eixampla a mesura que les coses es multipliquen. Cal suputar doncs que, si mai comencen de minvar, l'espai no pas gens necessitat també s'escarransirà. Tot això és lògic, i comprensible per al meu enteniment de babuí qui ha ficat mig peu a un altre (diguéssim que més apujat) mesquí esglaó, ja ho sé. De tota manera, esglaons amunt no crec tampoc que res no faci cap enlloc. Deu arribar per força un moment on els esglaons es disgreguen i llavors cal tornar a anar avall, no fos cas que t'estrompessis d'espetec vers el no res.

No immiseraré pas, prepòster, el fet, per exemple, d'haver perduda la cua, la vergonya me'n guard, mes cert és que la vida del babuí i la de l'home, no sé pas qui dels dos hauria d'envejar l'altre. Així que això del progrés cal prou creure que tot plegat no és sinó enfarfec. Fútils martingales. «*Acarona'm el còccix; potser se'm desperta, i la cua la posarem de bell nou de moda, vida d'absurditat manifesta*.»

Cansats, dèiem els dels espais als dels temps, «*Valtres al vostre, naltres al nostre. En aquesta (in)corporació, un de naltres hi és de massa*.»

L'espai, aquesta vaga i vasta estesa d'ordinari esdevenir, essent ondulatori i gravitatori, amb dalts i baixos, puja i davalla estentòriament i espontània, i no saps mai quan caus o reemergeixes, d'ací el mareig que portes i els sorolls estranys que sents al pinyol de l'ànima cadascun dels minuts de ta vida.

A l’infern de la realitat, reapareixen, ubiques i en seqüencia, les togades mòmies amb el determini fermament establert de sotmetre’ns a l’extermini.

Culpable d’atiar, es veu, tota mena de falsament incriminats torts i d’autèntiques intimacions admonitòries, no sorties de la presó, aprés tantes d’operacions fortuïtes, sinó transformat en monstre, tos, xoll, capat, esguerrat, més mal apedaçat que no en Pèlops mateix. I l’espai on em reben, quina malaltia terminal...? Què de molt horrorós no li ha esdevingut? Irreconeixible. Els invasors de la mala sort, mena de merdosos infectes Muls Guits de Troia, qui amb l’alè letal i portadors de malsons i de flagells, ens la volen endinyar recte amunt, són pertot, i els indígenes hem minvats a llivells abissals. Les profecies d’adés eren veres; revera si n’eren! «*L’horda invasora ha vingut i a la merda ens ha fotut*.» Sense territori nostre no hi ha futur. És l’espai existent, la seua conservació, que ens assegura una continuació. Sense espai, ja ho he dit, se’ns ha acabat alhora el temps. Hem desaparegut.

////||||\\\\

(*Un déu infantil per força ha de distribuir arbitràriament ses benediccions*.)

Lacais en lliurea sirgaven llambrescs per l’aparent impenetrabilitat de les denses tenebres. Amb ulls erràtics, els recentment arribats tractàvem d’escaujar l’ondulatori territori de foscor. Visitàvem el

colós, de qui les idiosincràsies i la irascibilitat eren proverbials, llegendàries, potser n'heu sentit a parlar.

Apologètics i amb avençades cefalàlgies, entràrem els nou o deu herois, elegíacs a la bestreta, car sabíem, que si en sortíem cap de viu, de l'avern on s'encofurnava el colós invisible, encar rai, vós.

Cal dir, evidentment, que només si el fèiem emprenyar prou s'encendria, i el podríem de debò veure, que al capdavall era l'objectiu únic de la nostra missió molt científica. Veure l'invisible déu de la mort qui , tantost no et percebia, se t'empassava d'un mos, com l'ogre aquell de les set llegües. Això ho dic, perquè entre els valents n'hi havia un de jovenot qui es volia novel·lista, i perquè volia anar més lluny encar que no el gran John Dos Passos, s'anomenava, crec, no em feu cas, Joan Sis (o Set) Passos, com si portés, per a anar-hi, les botes del mític Gat amb Botes, un gat qui es feia dir, segons li venia bé, entre els gamarussos veïnatges, ell amb les seues botes de set llegües lilades (emblades) al gegant qui escorxava el gat (o clapava la trompa) jagut a l'ombra d'un roure, Napbuf, Polzell, Patufet i Cigronet, i ara em deuen passar per ull qui sap quants d'altres noms de gats segurament fascinadors, i sortós aquell qui els hagués coneguts, vós.

Tant se val, ca? L'avial titànic criminal es feia adorar pels seus creients i hom li lliurava verges molt joves qui hi anaven que se les menges de viu en viu encantades. És clar, cap de les verges no tornà del seu viatge a l'infern, així, que, en un mot, per això hi anàvem nosaltres. Portàvem cascú un pomet de marxívols, que sabíem que era una flor que li feia molta gràcia. Devia prendre-la per a amanir les verges, què en sé jo, pobre de mi. La qüestió és que la foscor era absoluta, i només el solcaven, com dic, ondulades incandescències molt iridescents i diversament cromàtiques quan reeixies d'insultar'l, i llavors s'encenia i gemegava, i si t'aferrava, se t'embotia al pap d'una mossada, com crec que ja he dit i tot.

Per això li dèiem, lliurant-li a lloure, amb prou lleure i serenitat, i sang freda, i collons quadrats, els adotzenats marxívols, no pas per a solaçar'l, ans empipar'l, «*On raus, curt de gambals? Per on vogues,*

tros d'ase? T'hem portat, maleït misèrrim pudent qui poixèvol exigeixes almoines, els marxívols de rigor, els vols…?» Li ho dèiem amb veuarres de mascle barrut, tot i que hem entrats amb veuetes escardalenques de meuquetes ploramiques perquè, per a ensibornar els fàmuls, hi veníem amb faldilletes i sense calcetes, als les vaginetes enlaire, com si érem ofertes verges.

Per què no es menjava els domèstics tan mudats qui introduïen els intrusos pels sòrdids afòtics laberints, direu. Doncs ara us ho dic, perquè no eren de carn i ossos, i doncs mortals; eren autòmats, allò que més tard en diríeu robots i 'generadors fantomàtics', crec (oi?), fets de sàvies fustes i murris metalls.

Érem nou o deu i en tornem un. M'espurneja l'ull del cul, car so l'únic que s'ha fet estuprar, i tanmateix viu em trob, d'on per a manguis més mèrit. Bombolles de brees ardents m'han obertes boïgues a cuixes i ronyonada. Me'n guariré ben tost, això rai. Se m'enflocaran tots sols els esquinçalls i tornaré a la lliça.

«*Treu-te'm, monstruós, de mon pròsper pruriginós recte de dolces amoixadores flaires!*»

Cal dir, és clar, que si em féu estuprar no fou pas amb aquell monumental instrument seu de les abracadabrantesques insolents depredacions, fet de tendrums amb consistència de pagodita i construït com un altre ziggurat de babel, ans, això també, molt violentament i estamenejada, només amb un dels seus índexs o àdhuc hàl·luxs que, durant les altrament inconfessables col·lisions, se m'introduí per a ben garfir-me, i amb els sotracs i les mucositats de l'òrgan adient, tan relliscós, l'intrús li relliscà, d'on esdevinguí estort i, cames ajudeu-me, fugint com un esperitat.

Sense que em guiessin lacais, només amb la sentor de l'aire vital que amb oronells esbatanats percebia, de l'avern n'emergia trossejat, mes al capdavall prou esmenable. La prova, que això, crònic, en crònica fic.

////||||\\\\

(*Sents la portentosa bonior, cada cop més acusada, com ara d'un esparpallament de brúfols que ràpidament s'atansa?*)

És clar que ningú... Ningú no s'allibera mai de re. Vivim en una gàbia de ràbia, mal dibuixada per un ninotaire abominable. Un inexistent ninotaire abominable qui és la ràbia del poble, i qui tant de la gàbia com de cada moble on es vol diable, de faisó gens amable prou cal fotre'l fora.

El soldà Sadurní deien que s'anava a morir i totes les putarrelles de son serrall dèiem que es fes fotre, ell, i cada mort mai hagut ni per haver. Malparits. Au, fora, un de més al munt del femer!

Jo i mes sorelles fórem, cap als tres o quatre anyets, venudes a l'eunuc en cap per la nostra mare, i llavors fetes, tantost arribades, dones consagrades. Entre les hordes d'hurís repetidament usades, penetrades, massacrades, per tota mena de barbres i uzbeqs, fórem de mantinent estuprades i del conyet tot estripades. I les granades ni les qui eren ja anant, força desmanegades, vers a l'ocàs definitiu, ens deien, envejoses, és clar, que, «*Massa poc*».

Entre el públic, pel carrer, tothom deien de la nostra mare, «*Ha feta sort, aquella dona, totes ses filles esdevingueren putarroneretes. Esma-te'ns els dinerets!*»

Portava, amb son cuguç i servent, el pare, una botiga de vetes-i-fils on es veu que si fa no fa sota el taulell, mig d'amagatotis, venien també fills. Car això prou sentia hom que deia la dona de rere el taulell a una

clienta, o client o cap altre extra o comparsa, «*Si fills no en venem gaires, de fils en venem força*». Calia nogensmenys suposar que, si fills no gaire, filles tant com en vulguis. Tothom en coneixia, de pel carrer, unes quantes.

La dona de molts d'ells entre elles. Exemple. Més promíscua que na Penèlopa Popes, la dona del cuguç n'Odisseu Shiasseu, dominat, «*marit amodorrit, només mica bo llepant culs al llit*», el qual s'escau que fou fàcilment esclavitzat set anys seguits pel cony diví i la verborrea d'aquella bona altra, na Calipsa Seclipsa, tipa i atipadora, enormement xerraire, aclaparadora cotorra aristòcrata qui es dignava tanmateix de xafardejar amb lumpen i proletaris com ara ell.

Tornà a casa fet una merda. Va dir, «*En atènyer la fi de ma desena edat, segons Soló, la mort no m'arribarà pas massa aviat; direm, tots plegats, en chor ben acordat, 'ja m'era l'hora!'.*»

A l'harem, hom hi reconeix na Celsa Grier, na Dolors d'Arret, na Punallet Nabò, na Quitèria Parrús… Un bon plec (o aplec) de les casades del poble també hi són. Qui sap què hi foten (de bo). Hi són de transients transeünts, sovint sondrollades pels tumults de la insanitat. Veteranes, molt ardides, amazones clafertes de cicatrius de tantes de guerres on assistiren, aprés victòries i desconfites, al turmentat sebollir de llurs companyes i de llurs destrals i espases, i buiracs i arnesos. Les jovencelles romaníem pensives i un bri desolades, adonant-nos-en a quines inescandallables pregoneses no havien caigudes. Car no n'hi havia prou que les estupressin, calia de pus en pus difamar-les. De vegades, feien els esclaus eunucs (aquell era llur gaudi) espetegar d'estranquis rares pirotècnies que foradaven i destruïen els voltants, i vèieu llavors les desbandades. Prestament, pler d'esfereïda dona vella vehementment lluny es desava. I els de més dels cops les de més ja no reapareixien. Sens atalaiar-se de, és a dir, sense neguitejar-se pel fet que retornessin o no, un alt nombre dels pixavins, fats i xarons, irrisoris, es banyaven els cabells d'insecticida i amb pintes de carei s'hi feien clenxes i xurrimpàmpols de fantasia.

////||||\\\\

(*Transients transeünts pels turments de la insanitat sondrollats*.)

D’on trac l’energia? Naixia assistit per una perversa energètica sucosa prodigiosa traça per a acabar, sempre i en totes condicions, la feina començada.

Com es pot ésser prou higiènic ni distès en aquest ambient rude, en aquest clima hòrrid i tòrrid, on gladiadors i xarlatans, i tifes en general, caòticament s’aferrissen, grotescs gripaus triomfants, a tindre raó, on de debò tot allò que diuen no són sinó desvergonyits potineigs, i allò que fan re altre que eixorcs xipolleigs de metzinosa bava.

Els homes de les feines senceres (fets tots un formiguetes) «*enceren corretges, ajusten politges, n’ungeixen els engranatges...*». But what’s the use? Tota construcció es deteriora, s’ensorra, esdevé ruïna; encarcarada, tesa com estocafix, a miques s’extingeix; al cap de no re, no en roman re. Tot treu al mateix, el buit. «*Del buit ens traus, i al buit tornem*» diuen cascuna de les efímeres construccions.

No siguis ruc. formigueta. Pren-te sempre prou lleure, home banal, circumstancial. Amb bleix pausat, val molt més sempre de jeure sota un cel d’estels i d’arcs iridescents que no pas basquejar’s com un camàlic anquilosat rere cap altra fútil fantasmada. Que les més esbojarrades tempestes causin les devastacions que vulguin, mentre romans hipogeu, bon sopluig o mendraig avall. Ja en sortiràs, del cau secret, quan torni, si mai torna, la pau.

Com enyores la innocent complaença prehistòrica quan ignoràvem encar que entre els cucs i nosaltres no hi havia, al fons de la realitat, cap distància ni una.

Vivia entre cucs i arnes, entre parracs i draps bruts, i somreia amb complaença, pagat de comprovar com tothom m'estimava. Cantussejava un aire lleuger a l'estil de la Bridgewater. Llavors un conegut dels anys de la picaó, de qui son semblant representava el quadre tètric de la més caricaturesca luxúria, em va aturar prop la via vora el castell. «*Quin sant s'ha penjat? Ja t'han tret de la garjola?*»

«*Perdoneu*» li dic, «*em deveu prendre per altri. Soc el músic Sabater, pertot faedor d'un gran paper*.» Car sempre has odiades les mòrbides hipocresies dels elogis i les elegies. Emanacions radioactives. Tribus, què són sinó famílies de dracs, tots alhora escopinant tothora llamps forcats?

Escarransidot, lletjot i sense un ral a la butxaca, no em podia pagar cap putarrona al bordell. I allò que no és putarrona, com s'hi accedeix? Mai ho haig pogut mai resoldre. Mes…

«*Recorda-te'n que et caparen i esnarigaren a la cangrí!*»

«*I ben fet que feren. Car quin descans, vós! Un treball de menys! Només aniria al bordell, si em trobava posem per cas cap peça de pistrincs part de terra, a prendre-m'hi una menta, i per a la distracció i la companyia de les belles ànimes qui hi feinegen, com sempre feia àdhuc quan, diguéssim, encar era mig del món*.»

Car, en efecte, dec ésser el més innocent dels carallots. Mai no he sabut interpretar les intencions de cap de les setanta-set femelles qui se m'han obertes de cuixes, i sota les faldilles només s'hi percebia, al fons, no pas cap gloriós tapament de calces de cotó blanques, ans, cada cop, un cony, un conyàs, tot plorós i delerós. Estrany que sempre ho interpretés com una manifestació espontània d'un altre element atzarós, com qui diu, atmosfèric.

Mos inclinacions presents entren en litigi amb mos instints palingenètics, i cal dir que aquests darrers els trob ben esmussats. No soc capaç d'albirar un cony ofert, i llençar-m'hi sobre com insistirien que fes els meus ímpetus ni brius ni braons avials. Sempre em sembla, al moment de l'exposició, que allò no deu ésser sinó un error de perspectiva, un miratge, un efecte meteòric, meteorològic, passatger, espuri. Un cony que ha passat per un trasbals o altre. Encar hi plou després de la tempesta. O s'hi ha escaigut no fa gaire una secreta congregació solemne de llimacs i xones. Qui sap. El món, tot hi són meravelles.

Grues i caderneres hi bullim indiscriminadament, a les calderes de les sopes heterogènies. Tot hi és incert dins l'incert de l'incert. Espai, temps, gravetat, tot hi fluctua i en contorsions es desenvolupa i 'desendesenvolupa', i hi és asexual i hi és simulacre, i hi excel·leix sovint en el més gran desavantatge.

Amb plomes de monal al capell, em transformava en guru, i m'afirmava, «*Noi, noi, calma't.*» I em donava copets al muscle esquerra, i m'afegia, «*No et desficiïs, saps? Ara mateix t'ho resolc.*»

Allò que els manca als il·luminats de totes les èpoques és precisament més llums — per a entendre'ns, enteniment. Això ens cal doncs, d'aprendre i de saber d'enraonar amb si mateix. Una eloqüència universal, on tothom i cada cosa llavors clarament no em comprèn, de les falenes d'autumne als flocs de neu de darrers de març, i sobretot jo mateix, sigui qui sigui qui fos al moment d'escoltar-me. Un exercici molt entenedor d'evocació, exprimit tot fent dringar l'úvula o campaneta (en realitat, el batallet), i amb aquell so únic posar-me alerta davant l'evidència que, a despit de totes les adversitats, visc. Visc, tot i que els veig, de lluny, cars adips i dilectes voltors, qui se'm querellen pel cadàver abandonat prop el templet arruïnat enmig de qualque remot desert, amb hieroduls d'ambdós sexes, lascius i fecunds, dansant, en espiritual aiguabarreig, amb les sàvies besàvies, de qui les pítiques incursions verbals escarneixen i vilipendien tots i cascun dels suposats desllorigadors de l'inescandallable ni l'inescudellable.

Soc rere les misterioses petjades prop l'aiguaneix, no pas massa lluny de mon cadàver. Estranys grassos renocs, carques monarques de l'oceà Fangós, treuen el caparró, tornant de llurs reialmes subterranis de la mort. Què em diuen amb llurs llavis aparentment muts tot i que es belluguen sense arrest? Ni que els responc, alternatiu?

«*S'escau que pertanys a l'horda ingent/ De mesquins poetes putrefactius*.»

«*Te'm torques al·lotell als voravius/ Si veus mon estre aixeta senescent*.»

«*Trontolles per assegadors d'oblits/ T'acomiades d'albirs i fragàncies*.»

«*Vell m'estavell — esborrades distàncies/ I obeeixc pòstum els senys aigualits*.»

«*Bonanit i bonhora, mestre del gros garbuix/ Transient transeünt qui es mor entre el rebuig*.»

«*Transient Transeünt, incert rebuig/ Llençat impunement al Gros Garbuix*.»

Sorra infinita entre oceà i cel molt enemics. «*Desert d'amics, de béns i de senyor/ Mai recollons no m'he trobat millor*.»

////||||\\\\

(*La importància de les petites impactants idees ara que ens trobem ran d'anorreament, i tot i que probablement ja sigui de tota manera massa tard*.)

D'improvís, petites impactants idees irrompen al text i el trenquen, i s'hi incrusten, i desplacen i reemplacen certes assenyalades idees errònies, i tot llavors s'aclareix enormement.

Tot és diferent i ara, a la fi, ja era hora, tot es comprèn. On hi havia cap acollonidora figura metafísica de domini intens i indiscutible, com ara un 'déu', o el nom de qualsevol altre ésser 'diví', una petita idea impactant ho va substituint automàticament per '*Monstre Pelut*', i al mateix temps, pertot arreu on hi rau el nom de l'heroi èpic, mític, bel·ligerant i esclau de la fal·lera idiota del bel·licisme, que la petita idea impactant s'hi impacti doncs, i hi digui, no pas el molt betzol i suposadament dramàtic nom 'heroic', ans simplement, '*L'Erràtic Aberrant Ximplet*'. I així anar fent.

On hi ha el parlament mefític i carregós del profeta qui no sap què collonets s'empatolla, o el del mal filòsof de les falòrnies evidents, que on hi digui «*'En Tal' profetitzà o estatuí…*», que hi digui tothora «'*Aquell qui Desbarrava pels Descosits' aquest cop et sortia inversemblantment amb la capdeconyada que…*»

Algú com jo, qui no crec en déus ni herois ni jutges ni profetes, que els duu una aversió extraordinària i perenne, i qui, per contra, es considera el més merdoset dels antiherois, mos victoriosos aürs no essent mai sinó febles dissonants espinguets escanyats, és natural que no es fiï gens ni mica de cap bestiesa proclamada per cap 'cap de brot' dels qui fonamenten 'espiritualment' (!) la conducta dels repugnants 'directors' d'aquesta esfèrula que sobreïx d'odi i malignitat, on els més

desgraciats (els guerrers i els ‘rectes pares’) són els més escoltats i ridículament honorats.

Que cada ‘savi’ a l’estil del datpelcul Solomó, i cada ‘viu’ com el maleït fanàtic Ulisses, o cada ‘valent’ general de merda, tinguin el nom canviat pel nom que haurien d’haver portat d’arrencada. És a dir, ja ho he dit, el d’aberrant imbècil, i cada divinitat el de monstre fastigós, i l’adoctrinament dogmàtic i doncs criminal del públic en general no hauria mai arribat tan mòrbidament i fatalment lluny.

////||||\\\\

(*Els multitascaires amusadament contemplats*.)

En acabat d’haver estat interessat, per començar, en l’atletisme i la lectura; segonament, en el cinema i el teatre; tercerament, i molt pregonament, en la filosofia; finalment me n’adon que un interès que encar amb prou feines em roman és el futbol — el futbol resumit i un cop el partit acabat, ep!

Com no he suportat mai re llarg, tampoc un partit; crec que tot hauria sempre d’anar al gra; recordeu que sempre és massa tard; que només no fotent re, vivim; car viure és ésser enjondre, perdut en el somieig. I no et pots perdre en el somieig si vas gens enfeinat.

I també, si hom depèn d’un desenllaç qualsevol, no viu; pateix. Doneu-m’ho tot ben mastegat, si us plau — qui vol cansar-se mastegant re? Qui vol entretindre’s monejant dins els paltruus i les altres

mecàniques intimitats del rellotge, quan sap que el temps és un concepte inexistent, un invent carallot dels mecanitzats individus, justament, no diré pas els meus enemics, diguem-ne els meus contraris, oposants, oponents?

Com mamuts espatllats, les feinades que nogensmenys no foten! Són pertot arreu adobant-ho i fotent-ho tot malbé, tant se val, la qüestió formiguejar-hi. Són els qui en dic multitascaires. Són bons per a la multitasca, és a dir, bons per a remenar el poti-poti per un pol i pel pol contrari. No en tenen mai prou amb una, de tasca; els en cal un munt. No els envejaré pas. Potser els hauria de plànyer una mica i tot. Car lleugerament astorat et demanes, «*Quan els roman temps per a viure?*» Jo qui crec que viure és no moure's gaire, i sobretot no tindre la responsabilitat de cap obligació — la més mínima obligació em fot a parir, ple d'angúnia i de neguit fins que no puc dir 'deure acomplit', pobre de mi. Només puc entendre'm mica en la rutina i en la inèrcia. La inèrcia de la benaurança i la benaurança de la inèrcia.

Segur que els sobergs multitascaires en dirien, de mi, pel cap baix el contrari — que què hi dec fotre al món, un espantall inútil, un paràsit dormilega i sempre fatigat sense haver fotut mai re? I, és clar, que en realitat viure és fer, i que com més no fas, com més de tasques no duus a bon port, més vius!

No els contradiré pas. Cal donar'ls sempre la raó. S'emprenyen fàcilment. Esdevenen perillosos. Es pensen que una altra de llurs tasques és dur-te a l'extinció, si, sobre que els contemples com s'escarrassen, els contradius.

Pobra bona gent, que facin, que facin, no els seré pas mai cap entravanc, això rai, cap perill. Ep. I al món hi cabem tots. Ells feines rai, i jo ja els aplaudiré sense fer gens de soroll ni rebombori des del meu raconet.

Que sàpiguen que els trob d'allò més entretinguts. Em plau de contemplar'ls. Viure és contemplar. Sense compliments ni contemplacions, valentament, contemplar el món. Embadocar-s'hi i

filosofar-hi suaument. Ara mateix contemplava un paper estripat, vist en el fons verd madur de la flassada de llana que duc a la falda. Al lloc de l'estripada, al perfil, s'hi dibuixa la carena d'una serralada. I em dic, «*Quina diferència entre la carena dibuixada per aquest paper, estripat a la babalà, i la carena de les muntanyes de l'Himàlaia vista en la realitat contra el Sol que es pon, allà baix no sé pas on, la Índia, el Nepal, el Bhutan...? Amb el fred que deu fotre, vós!*»

Cert que per massa badoc, per massa contemplatiu, les errades patides han estades i continuen estant múltiples. Què ho fa, per exemple, que tota botiga on vagi per a veure si em puc fer amb una mica de teca a bon preu esdevingui tot d'una buida? I quan no són buides al començament, al cap de les hores, per culpa d'haver badat, trobant-me que algú em pispava el recapte que havia reunit a un cossiet, i que aleshores, massa tard, totes les lleixes romanguessin efectivament amb no re de prou assequible? O que anant cap a la caixa me n'adoni desolat que m'han pispada la cartera amb tots els calers i documents? O pitjor. Com ara no fa gaire. Que esperava amb quatre d'altres vídues que traguessin a la fleca la darrera fornada, i un dels pastissers, un mongol sense camisa ni samarreta, amb el pit quadrat tot pelut i suat, de per riure, se'm foti damunt a l'esquena i m'arrapi fort, i foti doncs riure les quatre vídues de dol, bo i pretenent donar-me colossalment pel cul, i amb perill que el seu pes i els seus esforços no m'esclafin o m'asfixiïn?

Me n'he anat avergonyit i sense pa. Viu, tanmateix, que ja és prou. Quina exageració, aquell bestiota. Em sembla que canviaré de fleca i tot.

////||||\\\\

(*Indrets d'eixarm i d'exorcisme, és a dir, d'infern*.)

Els astrònoms (com estilites desnodrits, dalt llurs observatoris, sent-los buixir, probes i ímprobes, fúnebrement) albiren esverats als cels nocturns sogues sens fi de figues ferotges. Els metges, éssers incults als quals consulten, proposen el diagnòstic que el cel nocturn és un estómac a qui els fogons de la febrada fan coure tot un paisatge obscè de grolleres bugaderes qui al safareig immund de la nit hi netegen, amb immensa dificultat, això també, aquells tascons de suro amb els quals les deesses sovint han per molt bon costum d'obturar-se'n els monstruosos conys fets de mantes galàxies, els quals conys, com tothom sap, són capses de Pandora d'on totes les dissorts ni els mals guanys, com és així mateix universalment sabut, de continu i molt esgarrapadorament no ixen.

També els colpeix la intricada arquitectura dels asteroides, tant en llurs orbitals i tendres com en llurs violentes i molt directes, impactants, presències. Són els mateixos molt perspicaços astrònoms qui detectaren com el secretívol flogist escoseix el seu embruixat territori infernal, sabent, flogist molt savi, que els mapes còsmics són sempre nàquissos, que no fan mai ni la peça ni el pes. El cosmos i l'infern són cosa idèntica. Dos noms per a la mateixa horror. Un cosmos molt marejat, amb els rodaments de cap de les galàxies. I l'absència constant de cor i ment, i les contínues sorts diverses de les hostils efemèrides pels carrers lleigs de l'enlloc on s'hi estotgen els miratges, amb, darrere gairebé cada cantonada, els sobtats llampurnejants monstres dels tentacles esparveradorament pansits.

Al cosmos un dels asteriscs més barroers que s'hi troben és el Sol. El Sol, un petit estel boig, un asterisc, qui l'espifia de continu. Al mateix temps, un subjecte molt cínic, mai sentint-se responsable de re. Fotent les mil-i-una malifetes, i tanmateix fotent-se el desmenjat, com si no

hi fos per a re. I tanmateix les bufades d'escalfor mortal que ens adreça, les desertificacions, i els llençols mal ensabonats de glaç, amb les glaciacions. I ara darrerement els astrònoms n'hem romasos petrificats. Encar pitjor. La pífia d'ara i avui fa cagar. Quina empipada hem agafada! Se'ns encén i se'ns apaga sense avisar. Fins que se'ns ha tornat semàfor. Tan aviat vermell, com verd, com carbassa. Un enorme semàfor al cel que parpelleja sense cap ni centener. Vòrtexs i vertígens rai. Col·lisions indiscriminades i permanents. Recony, vós, allò masseja. Sospitoses pessigolles les seues, anant tothora lluny d'osques amb els seus sotracs contingents i tàcits. Esqueixat malson. Malèvola fam de dur'ns la malastrugança sobre. Passant de qualsevol manera de catatònic a patint mantes d'amnèsies, i ha esdevingut sense més ni més al capdavall, com diem, una mena d'esmeperdut, calidoscòpic, gens sincrònic, força empedalec, senyalador de trànsit, imagineu-vos-ens-ho, un inconsistent seguit canvi de llums que ens etziba i, és clar, tots els planetes i satèl·lits anar agrament de cul rai. Descontrol total a l'univers proper. Qui sap si el llunyà. Una anarquia desastrosa. Ens reguardem entre naltres. De qui la culpa? Teua? Meua? Se'ns afebleix el senderi? Hem parats folls, tant titllar, carallotament apotropaics, els daixonses i els dallonses del cosmos amb noms i conceptes que a ells (unitats elementals les facultats de les quals ves a sabre on atenyen) no els foten mica de gràcia? Som davant una rebel·lió de les congregacions d'astres i de llurs acòlits més afins ni estiracordetes? Belleu no volen pas que hom, molt desgraciat, els adossi noms d'idiotes divinitats ni d'ignars personatges? «*No ens abasseguéssiu estúpidament ni amb ninetotes ni amb ninotots — som iconoclastes absoluts! Sempre hem fotut allò que ens ha rotat ni passat pels ous, ni per les nous, pels nius, per les nuus, les naus, les neus... Ai, bèstia puta; l'apetit sexual de la femella astuta i la nostra, ni punt de comparació; el nostre estre, el nostre verriny, és clar, és colossalment superior, i ens duu a fer caparrades que les astutes femelles putes mai no gosarien ni s'empescarien, massa sòpites! Tothom ho sap. Amb furor uterina, ens pugen dels encesos úters descordats els dracs flamígers del desig veneri, i els objectes malastrucs amb noms de mascles de pèndul míser espotzim o piu esfilagarsat de boina bruta, més val que fugin esperitats i esparverats d'aquells conys afamegats, supernoves golafres, qui se'ls*

devoraven d'un mos i au, i a les perifèries oblidades les perplexes espatllades joguines, els humans tots plegats, flagell immund, de qui llavors a llurs queixals, ni als nostres, no en romanen ni insignificants microscòpiques negligibles desfiles!»

Recobraven els astrònoms altament reptats la humilitat obsoleta, i s'ennanien, i així, esdevinguts nans nanets, com ara mosques carronyaires, es volien al vodevil on volaven amb ales transparents, i tot hi eren contorsions i fioritures, i es conjuraven, dansant, a ja no mai més, fatxendes i clandestins, pretendre d'ordenar allò que és inordenable. Sucumbiren arrítmics a toldre's recíprocament els genitals, en netes apofal·lacions oníriques, i amb llengües ofídiques, com qui tasta, i s'hi abelleix, vidielles, recacejaren i rostaren llavors pinyols de la carn endins, amb còmic efecte, i pels viscerals jardins de la castració, felins, embolicats en una exuberància de tovalloles ensangonades, com dansarines de translúcids vels caducs, amb esclats d'imprecacions i abominacions fascinadores, esmicolaren els tèrbols macabres bares telescopis de les infectes mentides, i així extingides les deus que els duien tostemps enverinats, estimbaren vers l'oblit definitiu les claus espúries i incompatibles que esperonaven llur perversa vanitat d'haver pretès d'haver entès re d'allò que és, per definició, totalment incomprensible.

Flegmàtics, acabada la dansa, es cofaren mutus, com si fos amb les vilipendioses coroces dels qui duen a la foguera, amb les carrinclones cucurulles dels vells bruixots, blaves i solcades d'estilitzats estels blancs, i enriolats i aparentment finalment feliços, es comprometien a no voler'ns fer beure mai pus a galet.

Ara farien bondat i ja no els lleuria en el futur d'apedregar'ns amb d'altres de llurs abstractes abstraccions, ubiques i paradoxals lletjors que només ens duen a desesperacions, i a falses frisances, i a horroroses desconfites. Una exageració repugnant de claus rovellats del taüt de tothom que és, ja ho saps, aquest maleït univers de merda.

(...)

I al capdavall, pitjor. A la malignitat del Sol aïrat ningú no se n'escapoleix.

Els boigs innombrables s'han descordats per una intensíssima pressió solar que els ha fotut el cervell damunt davall. Ara pertot arreu, trets de polleguera, tots els boigs certificats i les vastes multituds dels no certificats, en ple deliri ataquen tothom a tort i a dret de cop-descuit. On facis cap, t'hi trobes assassins brutals que foten a bocins tant se val qui, ens humà qui ensopeguin, les quals víctimes sobtades, amb molta menys d'energia efímera que no els boigs irreprimiblement exuberants, poc poden mai assolir d'escapolir's mica enlloc. Vagis on vagis, per on les hordes de boigs no hi han colpit amb ferotgia incomparable (i prou ho ha fet pertot arreu; no crec pas que enlloc hi hagin gaires oasis estalvis) tot hi són ossos i carns, i sangs i budells, dels morts de fresc.

Extremadament pusil·lànime, nocturn, no m'hi barrejava pas. Vull dir, entre les gernacions contumelioses, ultratjoses, àdhuc les no pas encar del tot també molt perillosament boges, esbarriades, esvalotades, esventades, horroritzades i horroroses.

Arronsant-me per les parets, ombra dins l'ombra, he atès el meu indret. Romanc fosc al fons d'una petita galeria adjacent dins el centre si fa no fa del túnel llarguíssim on sense atur passen rabents els trens devers llurs il·lusoris destins en fugides desesperades.

Ombra objectivada, hi soc sense ésser-hi. Em dic, «*Pensa't com a objecte, i tracta't com tractaries cap altre inert objecte al qual adscrius qualque vàlua que et duu plaer. Gerro blau. Vas de cristall, amb totes ses molècules preciosament i precisament emmirallades. O potser més modestament. Un altre qualsevol objecte adotzenat no gens diferent de cap altra pedra. L'única manera que ets algú és tractant-te d'objecte de tot escèptic. Demà m'afaitaràs, dius a cada esdeveniment amenaçador, a cada instant on romans encar en aquest univers irrecobrablement atziac i malastruc. I prou*».

////||||\\\\

(*'Torreïficats', i mai torrefactes. Invulnerables àdhuc a l'ira boja dels Sols*.)

Xiulant estridulós tranquil·lament i anònima pel carrer, amb les mans a les butxaques i el capell groc de gairell, hom m'abduïa. Se m'enduien a palau, a ca l'emir de la remota Iltirdistan. Diu el bon home que els meus escrits on descric certes de mes meravelloses invencions l'han convertit. Que ara vol ésser mecenes dels genis més preclars mai existits. Començant naturalment per servidor. Que si li sap molt de greu d'haver mancat en Voltaire, no mancarà pas d'ajudar'm a mi, voltairià qui soc de força pes. Es declara encantat sobretot amb la meua invenció de l'home-torre. Àdhuc l'ha imposada al seu reialme, on tothom va ara pel món degudament 'torreïficat'.

L'emir, molt amable, m'ha convidat per sempre més al seu palau, on tinc totes les oportunitats del món per a treballar en les millors (és a dir, més útils) invencions mai inventades. M'ha assignats un quants d'eunucs com a servents, i de dones, tres de les rebutjades del seu força nodrit serrall. El primer vespre mateix ja m'han embolicat ben embolicat, les tres alhora voltant-me, nues, grassetes, granades, ben aprofitades, com mai no n'he tocades de collonudes en ma vida, i voltairià vellard i lleig i caduc i més content que no un gínjol, encoixinat per llurs flairosos cossos com m'hi plac, vós, com un benastruc camell ben tip. Esmeu-vos-em, pobrissons, ressorgint pedrapiquer qui va picant pedra tendra en la foscor, i això sense gens

de revulsió ni cap barruf de por d'encomanar'm cap gam ni pestilent entec.

Aprés un llong naufraig en oceans de carn on, rabejant-nos-hi, romanem, equipol·lents balançons titubant als vèrtexs tous d'uns més tendres esglaons trapezoidals formats per tres cossos femelles i un de mascle, i d'on no emergim (upa-là, upa-là!) a la fi sinó com sobtats esplets vernals plens de renovellada energia, esdevenim força familiars, sumits en escalfor domèstica, i llavors, en un d'aqueixos episodis de vida harmònica, la nena bonica (una de les filles de mes concubines odalisques) era al bidet netejant-s'hi son conyet, i era ella, ull viu, qui se n'adonava del pardal, i mig torcant-se'n i tot, m'ha pres amb la mateixa mà unes molles o pellucalles de l'entrepà, amb les quals, temptadriu, ha atret el pardal fins vora la finestra, i quan el pardal es disposava a ficar's les molles al pap, li ha oberta la finestra per a estórcer'l alhora llençant-les-hi fora, cosa, ai llas, que ha aprofitada un altre ocell, aqueix negre, fi, amb el dessota de les ales marcat per unes línies vermelles, per a abocar-nos dins la cambra un insecte negre, gegantí.

De primer ens pensem que és una mosca colossal, i llavors quan ens brunzeix esgarrifosament a les orelles, ens n'adonen, esparverats, que és una vespa enorme, la qual en aquell altre instant pica, rancuniosa, la cama de la nena qui ha tornada al bidet a acabar-hi la feineta.

Com he corregut aleshores, heroic, a matar-li la vespa d'un clatellot, i tot seguit, abans la xicarrona no plorés massa, a desinfectar-l'hi la picada, i ui com les tres mares no m'han admirat encar més que no abans. Sí ves, soc així. No n'hi ha mai prou amb ésser un geni, cal alhora ésser prou gentil i saber amoixar el sexe feble — un sexe, com tothom hauria de reconèixer, molt agraït, i al qual soc molt parcial. Sempre he fet forrolla amb les femelles, totes sense excepció m'han perpètuament adorat amb frenesia. No pas que no m'ho mereixi, com dic. Ningú no les ha admirades, en massa i sense distincions, amb un més fi deler, ni un esfínter més fer.

Ah, les femelles, vós! Cantem-ne peans atòmics sense estroncaments ni penúries. Monuments. Naus immunes a tot desori ni enrenou, i de qui la rigorosa abolició fora desarrelament i terror de fi malaurada i irreversible! Meravelles naturals. Millors productores que no la irracional artificiosa màquina, la qual sovint cus tort, concep fals, col·lideix amb la realitat, defeca, esbiaixadament, monstres irrecognoscibles, sense mai acceptar-ne la pertinença.

No, vós, ja us dic. Les femelles, eix autèntic, dret, irrompible, del genuí real. A l'origen de tot aqueix magnífic espectacular inesmentable barreig, hi han, sempre, les vagines, plecs brutals, sorprenents, conspicus, que, en enigmàtics episodis, generen i despleguen estranys companys de viatge en gruix esgarrifós, incessant, mortífer. Això mereix. Cal pagar el millor sou possible a les afortunades possessores de les flairosíssimes vagines. Res altre de tan com cal no ens construeix la penosa i operosa, onerosa i quimerosa, vida. I envant, ja ho he dit.

Ara passarem a coses més serioses. Pel que fa a les torres individuals qui ara portem tots pel reialme, i aviat portarà la humanitat sencera, per als entesos, els detalls tècnics els trobaran al meu insigne «*Tractat d'Arquitectura Inexhaurible*». Per a la gent més normal, els diré que, bo i prenent exemple dels individus més intel·ligents existents a l'esfèrula — els crustacis, cargols, tortugues..., etc. — i sobretot els xufancs — és a dir, de tots els elements qui es bellugen pel món amb la casa sobre — la torre és un cilindre autosuficient d'un pes insignificant. Hi pots clapar dempeus. Hi pots fer les feines brutes en aparells d'autodestrucció instantània de les matèries improcedents. Hi pots cuinar amb aigua destil·lada directament de l'atmosfera mateixa, sempre prístina i pura, i sense fums ni olis, molt salutíferament.

Amb el teu cilindre inexpugnable pots viatjar pel món sense cap por, invulnerable, impermeable, hermètic, indestructible, si t'hi apliques la criònica incorporada a l'aparell i t'hi criopreserves en criopreservació acurada, hi pots viure mil anys sense que re no et molesti. És un aixopluc perfecte contra tot desastre còsmic, i no cal dir, tota bomba atòmica ni cap gas letal.

Un cop et ‘torreïfiques’, o esdevens ‘torreïficat’, pots anar pertot arreu, lleuger com un fi ocell alat. Hi vas impel·lit meravellosament per la força de tes cames, una força molt augmentada per la secreta maquinària mateixa de l’instrument màgic, tot i que, és clar que, emprant forces amagades, i no pas gaire recomanades, car allò usa massa (abusa) el cor de la font d’energia solar del cilindre miraculós, pots anar, en una emergència, fulgurant com un coet de ràpid, o més.

Àdhuc, quan et mors, el cilindre ho percep, i esdevé un crematori que torna en un tres i no res el teu cos, i tot el teu llegat, i el cilindre ell mateix en una vapor que es confon amb l’aire ambient sense afegir-hi, com dic, doncs, gens de pol·lució.

Als viciosos molt adeptes devots a la religió del sexe (i com tothom sap, no cal ésser ni acadèmic ni re, tota religió és porca ximpleria), a part que pots delitosament farcir el cilindre amb el cos d’una odalisca, i engegar alhora aleshores l’orquestra incandescent d’un moviment adient, pots així mateix, si pus et convé, extreure del cilindre un fal·lus geomètric qui pots introduir automàticament a una vagina molt amorosament subjugada d’un cilindre femella. Els cilindres els maridem i mullerem a ritmes sempre plaïbles i païbles. Hom no s’infligeix inútilment i idiota cap mena de masoquisme ni sadisme. Les perversions no s’adiuen gens amb les nostres torres sempre nobles i virtuoses. Tot és clar i net amb nosaltres. El diagnòstic és, «*Viuràs benauradament per sempre, sense aclucalls ni abissos ni joiells, ans, al contrari, nu, elegant, elàstic, sempre peus a terra, mai marejat per re. Moltes gràcies*».

(…)

(*D’afegitó, aquesta petita nota*.) (*Escrita en el dia d’avui — cosa que a hores d’ara, no fotéssim cagarel·la, és clar que no cal ni dir*.)

Sempre havia somiat que potser m'hauria abellit i tot d'esdevenir durant una estoneta si més no un dictador, i dictar llavors certes reparacions en les mesures dedicades a millorar el ben ésser general.

Atès que tant no deia creure-se'm, l'emir de la remota Iltirdistan, aprofití l'avinentesa i li vaticinava, molt seriosament i solemne, que em sabia molt de greu, mes que, segons mos de totes totes encertats càlculs indiscutibles i insubornables, es moriria sobtadament, l'endemà matinet mateix, abans no sonés la una de la matinada.

Em va demanar si no fora alhora prou savi d'escatir així mateix un remei, i li vaig respondre que l'únic remei era que demà no arribés mai. El temps, essent un propòsit inexistent, inventat pels usurers i d'altra cobejosa farfutalla paràsita, només calia decretar que, tantost arribats a mitjanit d'avui, tots els d'ençà d'ara inútils rellotges tornessin automàticament a la una de la matinada d'avui, i així l'endemà, això rai, no arribaria mai. De fet el concepte 'demà' fora obsolet i esborrat de tot diccionari ni llibre educatiu, i avui fora d'ara mateix en endavant l'únic dia eternament existent a tot el reialme.

Ens avençàvem d'un colló o més a l'estúpida humanitat romanent, encar ofegant-se al fang i a la sang de llurs fantasies vanes i de llurs conceptes extremadament merdes.

Ací, d'ençà d'avui mateix, s'han acabades les matràfoles i camàndules dels temps i els mesos i els dies, i què ho sé jo, centúries, eres, eons, carallotades. Ara, a la fi, tots som igual de vells i de joves, i doncs allò que compta no és l'edat (l'edat, una altra falòrnia inventada pels qui els abelleix, malèvols, d'embolicar la troca), allò que compta és l'habilitat que serves a l'instant on la serves, l'habilitat sobretot de saber hom (tu mateix) d'ésser-hi, present, al món, estort de tants de catralls ni de bobanys, és a dir, de tot verinós concepte ni abstracció, es digui consciència o metafísica, o ves a saber què, ànima, destí, heretatge, classe, mèrit, grau…

Tant se val. Avui doncs era el dia (el jorn i la nit únics), on tothom viu prou hi havia nascut, i on tothom mort hi havia mort. Les dates de la vida de tothom són a la fi (ja era hora!) idèntiques. S'han acabades les graduacions, les escales, les piràmides. Tothom al ras, ras, rasat.

No val a badar. Sempre és avui. Sempre és el mateix dia. Res no canvia. No hi ha fotut futur ni mai n'hi ha hagut. Sempre t'hi trobes el mateixos datspelcul dalt de tot. Quan un es mor, en posen un altre qui és en tot com l'altre, tret que encar viu. El mateix polític venut a les màfies criminals qui abasseguen l'argent, el mateix general assassí, el mateix jutge sedec de tortura i sang.

Que es fotin. Nosaltres rai. Amb un sol dia (sempre el mateix), ja no ens calien calendaris; ja no ens calia sobretot aquella altra mentida maleïda que hom n'havia dit història, ecs. Ja no ens calien ni evolucions ni revolucions; ja no ens calia sinó ésser en el moment mateix on ja no som, com fan la totalitat dels altres habitants més vius i integrats de l'esfèrula — una dissortada esfèrula martiritzada fins ara pels humans amb massa d'invents àvols i idiotes, inclòs el temps, com dic, i no cal dir, la religió, la filosofia, la història... Tantes de farses, tantes de bestieses sens fi.

Ja no ens calien ni records ni recances, ni revenges ni cofoismes, ni esperances ni desesperacions, ni efemèrides ni capgiraments, ni melangies ni enyoraments... «*Enyoraments, dius! Si hem arribats a la perfecció. Si cada dia és avui, com no pot ésser de cap altra manera, com et pots enyorar d'avui mateix, tros de quòniam!*»

Reialme beneït, i així anar fent. Segons la nostra demoscòpia de llavors, més del noranta-nou per cent, lliberts, havent-nos estoicament desfet d'aqueix jou escanyador i les pressions extenuants de la camanduleria del temps, ens trobàvem immensament satisfets. L'eliminació d'aqueixa empudegadora gaura, aqueix feixuc enjòdol, aqueix taparot, aqueixa nosa, aqueix cony d'engrony malaltís, com dir-ho...? Ens omplia de joia immarcescible.

Alhora, doncs, pràcticament ningú, menys de l'u per cent, com qui diu, cap persona normal, és a dir, no pas desagraïda, o en tot cas molt pocs, no gaires, els boigs i anarquistes de sempre, només per a portar envejosament la contrària, maldaren encar, subversius, per a tornar a la absurdes mesures d'abans, i qui ho fes, no pas que no fos pas és clar immediatament executat (escapçat amb un parell de cops de simitarra) pels escamots d'eunucs gegantins qui trametérem pertot, car l'ucàs, no fotéssim, vós, com tot bon ucàs, collons, prou calia complir'l. I si no el vols complir, paga, i prou. *Nyec!* Un cony de cap de capdecony de menys.

I s'ha acabat. I som-hi, i au.

Afables, nosaltres, rai, no ens guanya ningú, mes no pas mai aitampoc transigents amb els qui ens embacinarien amb llurs flagells d'idees corsecadores. Tips d'aquesta fastigosa color.

I apa, aür, i, nois i noies, ambdós punys alçats en signe de poder absolut, persones alliberades, remudes per la nostra invencible intel·ligència animal, de bell nou, esbombem-ho ben fort: «*Mort imperible a l'esclavatge del temps!*».

////||||\\\\

(*Les ombres, quan el cos se'ns mor*.)

Benvinguda als llimbs, noia.

Les ombres, quan el cos se'ns mor, som les úniques que pel fet que som insubstancials sobrevivim, i en acabat ací fem cap. Ací les veteranes us donem un llum, una llàntia, i amb la llàntia les novelles aneu on voleu, car amb la llàntia hi veieu, la nit sense lluna ni celístia essent ací perenne com veuràs, i amb la llàntia encesa hi veieu, pel llarg i ample dels llimbs infinits, així mateix les vives exactes inconfusibles colors on tot no és fet, i àdhuc nosaltres mateixes no en som fetes. Oi...?

I vosaltres qui us havíeu pensades que éreu fosques i sense altra color; com us enganyaven a la caòtica esfèrula! Amb la llàntia, la llum que hi lluu, precisament la mateixa que lluïa als somnis, us n'adoneu que sou fetes també de les mateixes colors tan ben definides, i tan colpidores i memorables, dels somnis!

Au, endavant, feu com a ca vostra, car a ca vostra sou, independents, mai més no enjovades a un cos qui es podreix constantment, àdhuc ja abans de néixer. Cossos ridículs, fàcilment peribles, i faves, betzols, idiotes. Car oi...? Si en feien, de ximpleries! Si se'n creien, babaus, d'esborronadores falòrnies! Quins monstres d'estupiditat, els cossos!

Ara rai. Prou podeu, novelles ombres policromes. Endavant, endavant. Ja ho veureu. Tot als llimbs hi és meravella! Cada altra ombra amb la qual t'atures a xerrar-hi, te n'explica de bones, i de tan bones, de cops, o prou sovint, que són boníssimes, prodigioses, polièdriques, oceàniques, i ondulants i extravagants i estratosfèriques, estrambòtiques... Això sí, mai insegures, ni incertes; mai incomprensibles, mai confuses... Sempre exactes, vives, colpidores, memorables, com les colors mateixes.

Fiquem'ns-e en aquest establiment de les 'oloraines'. Hi ensumarem bones essències. I escoltarem les converses de les nostres 'co-ensumaires'. O ja n'entaularem nosaltres mateixes, de tabes agradables. La curiositat mai no se'ns esmussarà. Les bestiades dels innombrables cossos qui haguérem de suportar són inexhauribles, inestroncables, i ens farien pixar de riure la nit eternal sencera, per mica que pixéssim, és clar.

«Hola, bon dia, ens hi podem asseure? Som catalanes. I vosaltres d'on sou? Sud-àfrica? Ah, i què ens en conteu?»

Això rai. De seguida et fas amigues. No hi ha ombra que no posseeixi totes les virtuts. Exemples immillorables d'infatigable lleialtat, peti qui peti i per dolent que no sigui el cos que ens ha tocat. Paciència. La qüestió que no patim (ni podem patir) pas cap dels vicis simiescs dels bípedes malagraïts fent-se malbé a la condemnada esfèrula... Nosaltres, immaterials, per força ni goles ni ràbies, ni cobejances ni luxúries, ni cap d'aqueixes merdegades, no ens atueixen... Mentre ells, immunds.... Guerres, enveges, competicions, gelosies, ambicions, cobejances, inquisicions, denúncies, diarrees, malalties... Atzagaiades a betzef. Nosaltres tot puresa, joia, color, amor... I totes artistes consumades... Càndies, honestes... I sense ombra de cap malícia al cor insubstancial...

Tot allò substancial comença en sang i merda. La merda i la sang als cossos mortals són a la gènesi de tota la dolenteria, i de tota la brutícia, i de tot el fàstic al món. Només l'insubstancial és pur a la font, i en roman per sempre pus.

Saps què? Per què no parem una miqueta l'orella? Escoltem'ns-les, aquelles d'allà què diuen...

«—Capó capat de tot talent ni facultat, se n'adonava, el pobre, que al món re l'obeïa. Les coses, per ínfimes que semblessin, sempre s'estimaven més d'obeir la sòpita gravetat que no pas ell, i quan se n'adonava que tot li queia de les mans, i que àdhuc ell mateix queia sense més ni més, i que tot li rodava, perquè tot rodava, la terra, l'univers, i sobretot el seu cap, no sabia com suïcidar's.»

«—Eren els dies de la moda de fer-se, o fer-se fer fer, fotos o pel·lícules de personatges cèlebres o coneguts, en l'acte, tantost no haver cagat, de torcant-se el cul amb papers que mostraven les cares de personalitats enemigues, o amb papers que mostraven constitucions i programes d'equips d'esports contraris, o de partits polítics oposats, o

de diaris i estacions en competició, o de sectes i esglésies de confessions diferents, i com era un mestretites i un llepafils, ho criticava tot, i sobretot que els cagaires caguessin i se'n vantessin públicament i els devots, cada vegada més fanàtics, els en preessin les merdes fins a límits on els ditirambes esdevenien absurds, i tothom banyava en brutícia, i així és com anava el món. Com llurs estronts buits que a la comuna sempre suraven per molt que hom volgués enfonsar'ls, els pitjors cagaires els veies tothora al pòndol i al timó de l'estat, indefectiblement manant.»

«—Ens coneguérem d'ombres a l'esfèrula, oi? Com es deia el teu cos?» «—Gardènia, i el teu? Zacaries, oi?» «—Zacaries, en efecte, ho veus? Com anem? No t'hi trobes collonudament, ací, noia?» «—I tant, i tant, mai no he estat enlloc millor.»

«I tu? Què ens en dius, del teu desgraciat?»

«El meu? Era cefalopodòleg; es deia Conrad. Conrad, nom compost, com tothom sap, de 'con', és a dir, 'capdecony', i de 'rad', és a dir, 'content', nom doncs que volia dir que el qui el portava, feliç rai, ell, d'ésser un capdecony. Amb això ja us el defineixc. De cognom Mantega, només li mancava això. Trobava que els pops i les sípies rere les actínies eren molt críptics, i se'ls enduia en aquaris a sestejar sota els salzes i en tenia ramats qui li vivien, sovint molt enemistats entre ells, a dispesa, i n'establia lligams afectius que ell mateix titllava de molt subtils, i, en diàlegs imaginaris, el molt carallot lliscava endavant, entre minúcies, en la solitud, i desvariejava a doll...»

«Quin plom de personatge, oi? Un altre artista ignorat. I tu, doncs? Fes-me'n cinc cèntims del teu, vols?»

«Era una esfinx. Un home parat, no deia mai re. I això que escorcollava pacientment pertot el món a la percaça de no sé pas quina papallona màgica. No ho deia a ningú, ni a la seua ombra. Així que... En fi, tant se val; ho escorcollava tot, anònim, més ombrívol que jo mateixa i tot, i filtrant-se en silenci, i primot com era, per cada esquerda o escletxa, per estreta que fos. Es deia Macàon, com el fill del

guaridor Asclepi, i va tindre una filla i va fer que es digués Halisidota. Halisidota Tessel·laris, i amb l'ombra de la bona Tessel·laris ens fèiem molt. Era una ombra qui me l'he estimada molt. Tot i hi haig cercat de valent, encar és hora que la trobi pels llimbs. Si mai la veieu, oi? Ja em fareu signe. És una ombra singular, feta a tall de mosaic de rajoletes romboidals, i segur que, acolorida amb les seues colors de veritat, deu fer un goig sensacional.»

«—"*Tolent collons, s'aprèn de capar*."» «—Mana, noia...?» «Era el lema a la porta del consultori del meu cos.» «—Era metge?» «—Cirurgià, i força famós. Al celler d'una casa sinistra, can Cavaller, al call. No pas solament hi vivia, també hi operava a tort i a dret. Clients rai. Tanmateix, sovint, pres per cap sobtada frustració, es veia sorprès per l'atac d'una innata tendència a tallar també pel dret. Al capdavall, el senties raonar íntimament, com res al món tampoc no volia dir re, que tallessis ací o aquí, o més amunt o avall, què hi fotia? Es deia Caifàs Esferes. L'emprenyava molt que el saludessin amb el típic "*Què hi fas, Caifàs?*".» «—Però... Guaria gaire?» «—Home, dona, nafres i plagues a balquena, i els càncers més eloqüents, i els més tàcits, ai, i els inexistents. Molt de cos li romania a la taula de marbre. Segur que les ombres dels traspassats per causa seua no me'n voldran pas gens; sort que als llimbs ningú no es revenja de re, i les rancúnies i els ressentiments dels cossos corruptibles moren amb els cossos mateixos, culpables, ells, de tots els crims i mancaments, per moltes de falses disfresses de bonesa amb les quals es volguessin infructuosament mai tapar.»

«—Escolta, noia, oi que et reconec? Em fa que érem coetànies, als anys tremolencs on els salvatges sanguinaris qui s'alçaren inútilment contra les enlluernadores autoritats establertes (i tanmateix, entre ells, ebris, equànimes com amebes, romancers i mastega tatxes, bonassos rai), se'ns amagaren debades a les catacumbes. És clar, que sempre a les fosques subterrànies, sense Sol que ens lluís mai damunt, ombres difuminades, sigui més difícil ara reconèixer'ns. Te'n recordes? Fórem estupefactes hereves de ben galdosos exemplars. Pels soterranis àrtics, lúgubres destarotats bordells sense garrotxes ni moreres, ni orquídies ni senglars, desficioses i amb peus de plom, per aquells trencaclosques

inèdits qui no s'hi perdia, embriac com el maleït cos mateix qui, entre ciclòpies hegemonies de crònics farragosos muricecs, ens malmenava, amb sempre vinclada espinada, aparentment indestructible, fins que cap atac cosmopolita tramès avall d'ençà de la superfície, no els les esborrava amb quatre burxades de relló entre les símfisis? Desengavanyades, com fugíem aleshores encontinent, i enceses, assolíem, com menèmeres, de saltar, amb genuïnes petjades d'àngel-aranya, qui amb el trapezi embalat, travessa alhora tinters que l'engruixeixen de negre, devers aquest paradís inoxidable de llimbs sensacional, cascuna de nosaltres (no pas, companyes?) trofeus estel·lars del verament existent.» «—Sí, noia, foren èpoques de mal viure-hi. Pertanyies a cossos amb els quals, mentre clapaven, pledejàvem, capciosament, com nèmesis incompreses, i llavors amb certa obsequiositat i tot, que el nostre endogalador fotés el fotut favor d'emergir, si més no adesiara, a la sanitat de la superfície amb les platges i els interludis, i els abissos i els avencs, i els ozons i els enzes furtius elefants amb ozena, i els jardins i les eufòrbies espinoses, on hom es distén, bo i fent xarbotar els tolls dels renocs, i fora-senyant-se per les àrees més distretes. I ells, arrelats a les pors i les follies, en somnis i tot, que no, que no, que no em lleu, com no em llevia adés, ni mai no em llegué, ni em llegarà, d'alliberar-me de la certesa idiota de la meua creença en la bondat del martiri i l'automutilació. Datpelcul ingrat qui no escolta els consells de qui els vol bé. Ai, com ventallàvem llavors bitzacs i guitzes a l'imbècil dormilega! Sempre es pensava en acabat que devien haver estats els esperits que els enviava un insípid, fat, cru, fatu, i inexistent, mes al seu corcat magí molt poderós, maligne.» «—Ha-ha-hà! Tens raó, brètols de mena, gambirots sense remei. No havíem feta tampoc gens de sort.»

Que on són les altres ombres? Les dels tigres i els pollastres? Els grills i les serps? Els talps i les garses? Home, dona, és natural, totes les ombres tendeixen a viure entre elles. És cosa del llenguatge. Qui es comprèn s'agrupa, ca? És com ací. Només s'hi troben ombres normals, de gent si fa no fa com cal. Les ombres d'escorxadors i botxins, de clergues i monarques, de dictadors i assassins, és clar que també els agrada viure reunides; llurs mateixes maneres d'enraonar, tan característiques. Res d'estrany.

No. Tens raó. Res d’estrany.

////||||\\\\

(«*D’aigua passada, molí no mol.*»)

Com ho diràs? Molc amb l’aigua del riu que em mou. Amb els bons llibres, com diu en Yuan Mei, hom, en llegir’ls, viu a l’època i en companyia de qui els compongué, immergit adesiara com qui hi respira més net i sobretot clar, definit.

Això em passà a mi amb mon ‘märchenbuch’, un llibre de contes en ignot estranger que em regalaren per nadal mos pares, perquè se’l trobaren a les escombraries, tot i que pretengueren haver’l trobat màgicament a la torre més alta del castell de Minerva, i que sense entendre-hi re, però trobant que els esglaiadors dibuixos hi fotien força goig, em passaren, fent-me, amb allò, sense que s’ho ensumessin, la il·lusió més gran de la meua betzola minyonia.

Amb ajut dels dibuixos, desxifrí tot aquell text de mots inventats — evidentment extraterrestres — als quals afegia significats únics que només he conegut jo tota la vida. «*Jo ja m’entenc*» — em sentiríeu en acabat dir sovint quan dic coses que lleixen la gent amb un pam de nas, i segurament pensant-se, amb raó, que no hi soc tot, o que si hi soc, soc enjondre, ben lluny del món per a ells molt adotzenadament present, els carallots.

Hom veu el món a petites dosis, a ben comprimides píndoles, de crua realitat. La resta és perifèria esborradissa, és bromera incerta i inaferrable de distracció, amb molts de trenquívols tentacles inútils, mes sense gaires caps ni peus sòlids de debò. I hom no descobreix re si doncs no s'hi fica, a bastament volcànic, sublimant-se, extraient de tot embalbiment ni letargia un fil foguer ben esmolat d'esperit ofensiu, inquisitiu, que el fa tallar entre la brossa i ensopegar amb miraculoses coincidències aritmètiques on tot esdevé confés, entès, orquestral, conseqüencial, deduït. Com jo amb el meu llibre de les adorables perversions.

Fou a les golfes on pujaves amb una escala de mà perversament ranca i amb pler de barrots absents, on moltes de nits, sagnant pels ulls, captiu pel llibre encantat, amb una tremolenca espelma, m'adonava a les ordalies de la meua dèria. Tant de neguit i tanta d'incompetència en la meua dedicació tan delicada! La llavor no esclatà en un clímax, sensacional per a mi, fins que no vaig comprendre, faves comptades, que l'ogre hi era un altre clergue d'esquena. I que l'infant a la imatge naturalment, tot i que només li veus bracets i cametes, hi ingereix excrescències de pèmfigs i flictenes a la seua verga. Tots coneixíem com eren els repulsius ingredients exògens a les vergues dels vescomtes i els clergues qui, molt pegaires, ens adoctrinaven perquè esdevinguéssim bons feixistes meravellosament cretinitzats.

Sort en tenia del meu altre món on vivia. Davallava del castell, derelicte com un ànec eixalat (encar ara m'abelleix d'esvarar-hi avall), i fenia llavors sense veure-hi de cap ull a través de l'abscés fastigós dels vehicles i el merder dels feixos fètids dels esbufegaires bípedes, i m'estintolava amunt, a tall de furtiu llangardaix o altre rèptil talla robes, i sense fer cruixir cap fusta de l'escala, devers els voris esquerdats de vores escalabornades, i tant se val, totes les altres oblidades endergues a les golfes.

Era un xiquet molt roda-soques, cul de mal seure qui feia malbé sabates sense pietat. Sort que no me'n compraven mai de noves. Totes proceïen també de les escombraries. Era molt escanyolit, el menjar em

fotia vindre basca. Els minyons més robusts, marcials i monolítics, prou volien ataconar'm sense remissió darrere cada cantonada, tret que mai no fui sorprès, i és clar que era molt més ràpid, corria com el llamp. Més grandets, els minyons brutals, ara ensinistrats en la impunitat pels exèrcits, em trametien, desequilibrats, trets suasoris que mai no em convenceren perquè m'arrestés i, amb les mans alçades i agenollat, els fotés cap cas. Un llamp no és mai tan fàcil d'encertar.

Per a mi no hi havia pastís, ni temptació, ni pedra de toc, ni embruixador melòdic violí, ni etèria simfonia, que m'atragués com m'atreia el llibre misteriós, i els prístins plafons (els albires i t'hi corfons) dels marges, els quals a pleret omplia de subtils insinuacions de molt capaç torsimany, com si fossin tendres baules que indefectiblement i delitosa m'encadenaven al pur coneixement del místic llenguatge que, enmig de la descurança material general, brocal avall del pou de l'oculta saviesa, me n'obrien les inescandallables possibilitats.

Al cap dels mesos, sentia, efectivament, per exemple, enraonar les ombres — les dels arbres, i les de les cireretes i les magranes, i les dels edificis i les muntanyes, i les dels núvols i les cendres — les quals parlaven totes el meu idioma singular, i eren les meues úniques amigues i la meua única família.

Satoris a dojo en descobria, en la platònica realitat. Fins ara letàrgics molt amagats conceptes, fiblats transitòriament pel meu enginy de passavolant ull badat, íntim coneixedor de l'idioma de la veritat, se'm formaven pertot arreu en espurnejants lligams intel·ligibles. Punyent avantatge prenia damunt tot altre insípidament subjectiu ninot. Defectes trobava en tothom com si es tractés de putxinel·lis nafrats, tolits, víctimes de la selbstverstümmelung i tot — amb corquim al cor del grop i la calabroa. Els feia inapreciables almoines de caritat, bo i afartant-los, a tall de troquiscs eclèctics, i ep, això si els veia prou innocents i desarmats, amb ínfimes molt plausibles esmenes a la visió de l'univers, i en romanien tanmateix astorats, al llindar d'un laberint impassable i sense d'altre sortida possible enlloc, i ja no se sabien si eren dessús o dejús cap món endreçat, i l'endevinalla era, gens

il·lustres ni il·lustrats ni il·lustrables aprenents de bruixot, que us n'adonéssiu que d'endreçable no hi ha re, que tot hi és inagençable, carallots. Que només gratant amb les llordes ungles de les urpes dels més malignes ni boigs dels dimonis qui rere la façana no som, en netejàvem, del molt repel·lent cognoscible ni revelable, una miqueta el clatell — un clatell evidentment afamegat de clatellots d'altrament inabastable intel·ligència.

I llavors era al bosc, cercant-hi per les escorces atzaroses senyals, i se m'acostà rere una soca la veïna poca-cosa, la qui és força 'estranyeta' i es diu Jammes — amb dues 'ems' — les quals escriu i fa escriure en majúscules, i dretes, no pas amb les potes avall — i acarades — les dues 'ems' (Ms) transformades en 'es' (Es) i amb les potes gairebé tocant-se, com si boxessin. Sabent-me, es veu, poeta enigmàtic, em volgué introduir als racons més arcans de la que en deia, amb reverència, 'simbologia'. De sa persona se n'enfugien penetrants efluvis, no diria pas de sofre, mes de fòsfor — de fòsfor mig encès. Em digué que sense ajornar més la cosa, la solta a tots els enigmes que es veia d'una hora lluny que, pobrissó, tant no em rosegaven, raïen en invocar les representacions ocultes de l'entrellat del món invisible i seleccionar, així inspirats, fruits, als cors o pinyols dels quals apareixerien, si els sabíem escatir ni copsar, els signes que ens mancaven en les nostres investigacions als llibres altrament altament inintel·ligibles. La rebutgí, és clar, i petí a córrer lluny de la boja. Tret que quan menys m'ho esperava, m'emboscava de bell nou de rere d'una altra soca corcada i mocosa amb mollerics, i ara m'aporrinava amb severes recriminacions d'alta veracitat. Em retreia sobretot que no calia que m'amagués tant d'un esperit preclarament clarivident com el seu, que se'm percebia íntimament d'una hora lluny que la meua tan contundent misantropia no era sinó trista disfressa amb la qual em volia depènyer i esmaltar o envernissar, debades, l'obscena humilitat vergonyosa de la nul·litat que de debò debò no em creia d'ésser. Que m'havia clissat completament.

Amb allò, destarotat, mig convençut de moment que la cassigall devia saber de què s'empatollava, em fiquí a seguir ses instruccions. Violàrem un hort i n'emblàrem cascú un melonàs. Ara emprenguérem

un llarg recorregut ensems, bo i avençant mig capitombats, caminant amb les mans, a força de braços, car les cames les dúiem plegades per a servar-hi cascú son melonot llarguerut ben niat a les sofrages.

Sense que cap dels dos fes basa sobre l'altre, férem cap, esbufegats, atletes sense combustible, alhora al capdamunt d'un turó glabre, on entrellaçats idíl·licament ja em creia que, havent expirats, no ens sebollirien esplèndidament els supersticiosos pagerols dels encontorns, quan ella, abans, es va treure de la butxaca unes llaminadures d'aquelles que deuen dur els rodamons professionals, les quals et fan recobrar encontinent les energies, i a tots ops la química de la cosa ens reviscolava tot d'una i com si re.

Ara badaríem els melons, i dins és clar que hi trobaríem joiells — segurament en forma de 'ems' o de 'es' tots incrustats amb diamants (i amb la mantissa obligada de llustrins i lluentons subsidiaris) — com aquell qui es troba perles a balquena als mol·luscs. Ja m'ho havia cregut. I allò, excitat com cap a altre subaltern captivat, seduït, pel seu capità tan carismàtic i poderós, com dic, em féu escalfar, i emprenguérem, com qui no vol la cosa, una sèrie de ferotges orgies que ens dugueren als oblits més palpables.

Les nanses de la cassola negra de la nit tragueren les orelles i ens trobàrem que no trobàvem enlloc, i menys en la densa foscor, els melons màgics amb les respostes decisives. Traguérem no sé pas d'on (o sí, de la flaquesa mateixa) les proverbials darreres forces, i ens fotérem a cercar'ls. Que no haguessin rossolats tos tossal avall.

Cercant, cercant, com un parell de llumeneres, avesats nogensmenys a tasques inversemblants, els dos històrics ans heroics al·lot i al·lota del conte meravellós, es feien tanmateix amenaçadorament buixir pels indignes gossots malignes dels malgeniüts masovers, la pertinença de bares fusells dels quals era indubtable.

Abjectes fracassats, ho lleixàrem per a una altra avinentesa. Que no s'esdevingué mai, perquè la veïna em digué, l'endemà de l'endemà, o l'altre, que tot era invent idiota per a seduir'm, i que prou podia (jo)

que (ella) m’havia desminyonat. Que ara la vergonya potser se m’aprimava, i que agraït li n’havia d’estar, i no pas poc. Quin desencant, vós.

«*Grotesc sòrdid naufraig.*
Tot cau a raig.
El teló. El procés. La processó.»

Així, retrospectivament, tot en tot, quin llegat més galdós. Titella despagat qui, aürtat, s’estavellava sínia rutinària avall, i amb sos plors en acabat beneeix les rels dels prosaics naps i carxofes on s’esqueia d’aterrar. Sota pampolatges s’arrossega, encar insadollablement evocatiu, devers llindars on no entrelluca sinó les empremtes arxiconegudes de l’arnada realitat sense misteris.

I doncs a la fi, què? Res. Sant tornem-hi. Ja us dic, quina merda, oi vós?

////||||\\\\

(*Tot allò que si fa no fa no visquí en ficta crònica crònicament ho fic.*)

La casa esdevingué tot un entortolligament de ferros i pedres. Tot allò altre, fusta i teules, i d’altres més trivials elements, absolutament cremat, i els personatges qui hi habitaren, morts d’asfíxia o de ves a saber de què, mes, en tot cas, desapareguts o quasi, transformats essencialment en cendres i estalzins.

L'edifici havia estat mendraig o refugi de lànguids petrarquistes molt aflictes, és clar, a la cosa petrarquiana, i per tant només dedicats a despullar sense escrúpols, i fins als griers i les mitocòndries si calia, tant en Petrarca mateix com totes les legions de sos infectes epígons.

En aquell antre de troglodites vaig entrar-hi, recomanat per un oncle meu molt 'poeta', el pobre, i prou obsequiós ni sol·lícit reeixí que m'oferissin la petita ocupació de fotre'ls de molt baix ni rebaixat lacai. I així de ragatxo de servei no els feia durant uns dies, prou sedosament ni tan sèdulament com sabia, tret que aviat se m'ompliren els collons amb llurs idiotes lamentacions ni impetracions recitatives.

Execrant contra el petarrer Petrarca, hereu de l'encar més imbècil Dant, els fotia doncs el te i els amania les galetes i d'altres llepolies del berenar, i aquell dia es veu que, massa ultradament emprenyat o distret amb mareigs més importants, vaig oblidar d'apagar bé els fogonets. El resultat devia haver estat aquell foc devastador. No sé per què totes les venals llumeneres hagueren, però, de cremar simultànies, com ara verges màrtirs assassinades en massa pels repulsius enteniments de boigs fanàtics fabulistes.

Massa confiats en llurs inspiracions divinals, i massa atroçment sollats com els covards necròfils qui eren (exhumant hímens inhumans), sense dir res sobre el fet que els de més eren migrats i minvats físicament, per moribunda manca d'activitat (altra que per a declamar, amb un filet de veu, enrevessades ximpleries) per a tindre la petita iniciativa de fotre un simple botet ampits de les finestres avall. Cert que amb tants de volums amb verdets, plens de caguerades de lepismes, i en fi mig podrits, pels racons, la fumerada n'era d'allò pus emmetzinada. I allò me'ls noïa qui-sap-lo, i els atuïa segurament abans no se n'adonessin, tot i que havia cridat, abans de saltar, «*Foc, foc, foteu el camp*», i els meus crits (tret que segurament no prou pretrarquians) els haurien d'haver despertats a la crua realitat. Però no, es veu que no pas del tot, carregosos carrinclons, lúrids lírics, ells, fins al final.

M'interrogava la bòfia i els deia que l'únic que podia pensar que en fos la causa era que algú dels perennement mig adormits no fumés d'amagat, o que un fil qualsevol de l'electricitat no s'hagués encès tot sol, i em van dir que en això ja hi havien pensat ells, que tampoc no són tan rucs com tothom creu. No vaig dir re dels fogons perquè, ni llavors ni ara, encar no n'estic segur que fos jo el culpable de l'hecatombe, vull dir, és clar, de l'holocaust.

Cap consol manifest en acabat. I tanmateix, malfiat com qualsevol altre dels múltiples fugitius de la falsa justícia, m'afegia, gairebé d'estranquis, a les femelles qui acumulaven centúries de vida vegetativa, i amb les maleïdes benediccions d'un ramat fastigós de fraudulents bruixots, escoltí, cap cot, les miscel·lànies elegies que foren dites en mentidera honor als mags agònics, adés transformats pel sempre molt lleig irisat espectre de la pols cremada, i ara sebollits i oblidats per a l'eternitat.

Terrorista frustrat, tantalitzat per la proximitat de tantes de les eclesiàstiques jerarquies, qui generalment només hi són al món per a abolir tota mena de lleure sa als lacais i companyia, m'esguardava en aquella saó els reunits, i barroer marmessor alternatiu, fent un vaitot, trontollant pujava a la trona i, hipòcrita, recitava llagrimós egregis greixosos, totalment fallits, empelts de línies petrarquesques, i aquell xaró garbuix de tràgiques banalitats els sinistres encarregats de representar els massa atrafegats a abassegar rics-homes ho aplaudiren desmenjadament i tot.

Exonerat de tot pecat, amb allò ja havia complit. Amb el trist peculat que havia anat sostraient del cornet de la morralla que hom anava jaquint per a l'abastament de la cuina, vaig viatjar a Kenya i al Brasil, i l'enorme ull groc de la malèvola lluna m'empaitava tanmateix pertot arreu, acusant-me mudament de quin altre indescriptiblement terrible crim. Embat pertinaç d'aquell ull envejós en la nafra que no se'm clou.

L'astre mateix, en aquelles bàrbares geografies, es cabdellava i descabdellava cíclicament els cabells d'uns raigs que, llavors, en lloc de donar escalfor de vida, donaven fredor de mort. Enlloc no trobava ni

llibres ni plantes ni pacífic racó de tranquil·litat i pau d'esperit, i cuidava sovint de suïcidar'm i tot.

Espigolant arcans engranatges de solució al meu embaràs, només m'asserenaven les fantasies amb hèlixs i ponts eteris, i, amb allò, vívids vols devers l'espai xorc i erm de l'estratosfera. A la fi concloc que, aeri, exempt de tot tabú, com ara molt ardit benastruc pirata croat o sarraí, els quals (l'un i l'altre, petit qui peti, passi el que passi, ben fanàticament segur cascú del seu harem al seu paradís privat, l'un amb angelets asexuats, sí, però amb quins bells culets, i l'altre amb immortals i inexhauribles hurís rai) tampoc no s'esgarrifen gens amb cap dels brutals sotracs que damunt no els etziben les sobtades abissals interrupcions interestel·lars entre ports d'acollida o de rebuig, tant se val, ans se'n van de dret, sense mirar prim, com les formigues o els abellerols, o qualsevol altra heroica ben parida espècie sense altres manies metafísiques — amb una situació clara a l'univers, el qual segurament només hi és perquè ell s'hi esplaï i s'hi rabegi — devers el fit perfecte on fotre-ho tot daltabaix a son pler i sense recances ni remordiments, ni d'altres bajanades, i pujava eu doncs llavors, amb estrafet aerodinàmic vehicle construït amb ferralla, claveguera dels xarlatans i de les mediocritats rabioses amunt, i m'enfilava al monòlit d'erecció més àrida ni exsangüe, i en el meu opulent sepulcre, dinasta així mateix dels més exquisits futurs, sallava envant pels atzucacs onírics, fins a no trobar'm, és clar, estavellat i estès a la platja deserta, naufragat de bell nou, sentint la indistinta perenne remor, els xiuxiueigs incessants de les onades, les quals, poixèvoles, d'insistir-hi mai no se'n lassaven, escatint eu al cap i a la fi que demanaven «*Qui hi ha? Qui hi ha?*», no pas «*Qui ets? Qui ets?*», no, ans «*Qui hi ha? Qui hi ha?*»…

I aleshores, carallot, què els contestes? No pots pas contestar'ls, com voldries «*No hi soc, no hi soc*», ans has de dir'ls, «*Ningú, ningú*», i te n'adones que, novament, de casualitat, has dita la més pura escleta veritat.

////||||\\\\

(*Tot allò bo s'acaba de pressa; tot el dolent dura per sempre*.)

Industriós, sempre m'ha agradat de fotre mà al calaix. Esporàdiques troballes econòmiques, tant gallinàcies com colossals, tant se val, sovint, qui sap mai, se'n segueixen.

De l'estalvi portat pel petit furt, me n'assabentí amb el costum de la intuïció. Qui no treballa no guanya, i amb allò, amb una imatge físicament i penosament prou desrengada, de cops gaudeix de la misericòrdia dels bons, sobretot quan feny, com dic, estralls somàtics que li engavanyen greument el viure. Hom el jaqueix al costat que, amb el repòs i el silenci, assoleixi potser de refer's. Sorprès ran de certs atacs de pandiculació antiansietat (anxiolítics), pobrissó, allarga llavors més el braç que la màniga, i d'estranquis sa grapa felina se li fica tota sola on potser no hauria degut, la poca-vergonyeta…

Doncs bé, tant se val. Aquell dia n'extreia una carta electrònica d'accés a un club privat. «*Persephone Club*» hi deia.

La curiositat m'agullonava. No pas que em pelés els ous cercant-la, mes és cert que cada cop que, en les meues divagacions pels carres, veia en qualcuna porta estreta una d'aquelles escletxes adients per a inserir-hi una carta electrònica, més o menys d'amagatotis, ho provava. Com he après a les novel·les del gènere, sovint als llocs on rauen aqueixes menes de luxuriosos clubs de luxe per als plutòcrates més fets malbé físicament (nàquissos, amoixats, massa sems) s'hi

penetra per portes insignificants, força negligides, sovint en molt mal estat, i en barri baix.

Un cop dins, es treuen les disfresses i, immundament mundans i abundants, prenen amb exquisida estupor un estòlid delit en les tortures dels inferiors, més desvergonyides que no d'habitud, car aqueixes d'ara fetes 'de visu' per a ells, i d'amagat del públic, i doncs sense bòfia ni jutges interposats, i doncs sense mirar gens de prim, anant directe al gra, al cru, a la carn.

Al cap dels mesos, una d'aqueixes menes de portes se'm badà, i m'hi endinsí. Allò no semblava menar enlloc. Tot era escrostonat i rates s'hi escorrien. Al capdavall de tant de corredor fosc el panorama s'eixamplà. Em trovava en una d'aqueixes estacions de transport subterrani mai obertes al públic per causes estranyes, com ara la sobtada aparició de dipòsits d'aigües freàtiques que en tallaven les vies d'un cantó o àdhuc de tots dos.

En tot cas, ara que hi era, vessava algun dels aqüífers, d'un cantó o de l'altre, car l'estació, plena de gangues i escòries, i de mecanismes espatllats, tot rovellats, romania mig negada.

M'esperava sentir-hi ecos de qualque mena de so ben carnavalesc i xaró, i en canvi, no sé pas d'on, espectral, retrunyien llunyans tètrics elegíacs acatists, mormolats aparentment pels muricecs qui, com turiferaris encensant a tort i a dret amb salives hidrofòbiques els assistents — en aquell call, l'assistent, en nombre d'u, car només semblava trobar-m'hi eu tot sull — celebraven antigues cerimònies en record dels anys de les orgies.

Un sentiment d'intranquil·litat m'embolicava. Em veia jo mateix com ara remotament, com si tornés a una infància mai viscuda. Com l'estrany fenomen del vell escombriaire somnàmbul qui es veié telequinèticament transportat a l'antigor més fúnebre.

Em trobava frustrat. I acollonit. En una paròdia de mi mateix, esdevingut retòricament poderós, havia volgut personificar-me

d’espectacular, i fascinador, de cinemàtic, davallant les sinistres escales, amb una pistola a cada urpa, cridant, al darrer replà: «*Gentilhoms dels daus, prohoms amb molta de bolla al món, au! Prou d’aberració aleatòria, datspelcul! Ací s’acaba la sublim fastigosa collonada de la vostra vida regalada!*»

I fotre-hi, venjatiu, una matança. No sé on tenia el cap. En realitat per tota arma només portava a la butxaca un aerosol d’extracte de pebre picant contra gossos, atracadors, i d’altres brètols impertinents. Tret que aquell ambient angoixant em feia veure visions. Vanitós com helmint, allunava en el paisatge il·limitat de l’al·lucinació. I malament rai; malament rai.

Veia flotar al feixuc ambient, com en un dibuix ombrívol de n’Odilon Redon, els fal·laços daus que empra la paràsita plutocràtica oligarquia per a continuar el saqueig que exerceix sense d’altres sorolls ni riscs, car tota bòfia, i tot jutge i tot polític i tot clergue (tots els elements cruels de la societat), els duu ben controlats i a sou.

L’estació abandonada era l’epítom de l’infern on ja no anàvem de continu els esclaus, car prou a l’esfèrula en general ja hi som tothora. Som a l’infern dels plutòcrates i les imbecil·litats que ens vomiten llurs diabòlics capellans.

Com en certs monestirs de monjos mòrbids, hi veia, com ara eixuts superflus faquirs somnolents i hemorroidals, tots transformats en mòmies de pell i ossos, els antics clients del club, repenjats a foscs racons.

També me n’adonava que aquell era doncs el lloc de l’exili dels gripaus gegantins i omnívors, resolent de cop així llur desaparició que tan enigmàtica no semblava als carallots qui escrivien als diaris de dalt a la superfície. Els xiprers escorxats dels antics condemnats maleïts cementiris més derelictes ni delinquits, vull dir, derelinquits, només hi afegien tristor, com si n’hi havia prou al panorama.

I llavors, empeltat de llur vicis, potser, o atacat pels mefítics efluvis, conjures una exhibició de conys. *Carn carn carn. Cru cru cru.* Conys de garrelles i de sancalloses i àdhuc de dretes de cama, totes molt condescendents amb les grasses sanguinyoles qui les dessagnen.

Em trac la tremolenca anguila de la bragueta i li fot uns quants de mastegots perquè faci bonda, i t'entra llavors una gana que et devora, i ets monjo voraç qui es fot el pastís de bleda-rave (o de ruibarbre?) sencer, i no en jaqueix molla.

Hauria de fotre el camp d'aquest trau de mort, i per comptes, com qui cus i recús el cony de la geganta, pastós, ensopint-m'hi, em fot a escriure mon epitafi.

He degut haver tombat al bassal. Enrigidit, fent-hi d'esme el mort, m'he trobat surant de nit entre les porques aigües del moll.

Parlant dels daus de n'Odilon, somiava suara que em volien de sisè soci al «*Quincunx o Quincunci dels Ganuts*.» Per què voldrien ni els caldria un sisè soci? Es veu que sempre són a la percaça d'un sisè soci. Un sisè soci ideal, suposem, car cascun dels sisens socis qui troben no semblen durar'ls gaire, car al cap de poc ja els sents que en cerquen un de nou; les condicions deuen ésser particularment exigents; ara, segons prometen, per al qui reeixís d'esdevenir com cal el sisè, els apanatges, col·lacions i d'altres esplets, profits i beneficis foren abundants.

L'heroic uzbeq, el seu retrat l'havien tret covards malparits durant la nit, i allò m'emprenyava qui-sap-lo. El volia tornar a posar a la sala d'actes de la paeria on es reunia el misteriós Quincunx, i per això vaig tornar a casa a cercar un dels retrats que hi tenia del com dic heroi meu, l'alhora futbolista i gran estilista, l'escriptor Stalin, el jugador d'acer.

Me'n recordava de l'anècdota. Una veïna qui tornava tard de nit del gimnàs de vora de ca seua, amb el seu gos, Stalin, entrenant-se, trameté un xut tan poderós cap al gos que la pilotada s'estavellà al cap

de l’animalot amb aital força que s’hi quedà, ert, a mig lladruc, i la veïna, exultant, amb aquella sort seua, el féu empallar, i casa seua esdevingué més tard com qui diu indret per a pelegrins adoradors del grandíssim jugador, d’on que dinerons, en fes prou, la punyetereta. El gos de la veïna és ara gairebé tan immortal com ell. Immortal, car aquest meu heroi, tot i que mort, miracles, ell, rai.

A cops de pilota esbotza portes dels garatges, i de les cases i tot del veïnat, esdevinguts monuments de la traça i força de l’heroi. És un veïnat visitat pels adeptes i els curiosos, i cada casa hi té el seu espantall tornat home, qui és una mena de titella eixut, amb els mateixos vestits de l’espantaocells, el qual havent totalment desaparegut, transformat doncs en l’home estrany qui ara es passejava miraculosament davant l’esguard de tots els badocs amb les divises del veïnat.

En conec un de prèvies aventures. Ell i jo, bohemi bons homes, xirois i de safaris, i doncs, estercoraris, detritívors, entre muntanyes de fems, brutícies i rebuigs, caçant teca, i paint amb ferramentes prou sanes i païdors de ferro el que anem trobant arreu, i sobretot, és clar, part de terra.

Parlant de caceres, mes orelles, llurs denotacions ran les detonacions eren paleses; em fan avinent que allò els nou i els cou qui-sap-lo — d’on que se m’escarransien com melics de cagadet, o com collonets de cugucet. De tant de soroll no en volien saber re, volien envolar’s com cusques falenes cap a silents fresques foscors… Com el meu esperit mateix. «*Lleixa’t empassar*», em deia una de les veus.

No em sabia despertar, tot i que d’altres veus me n’urgien.

Tret que com m’hi trac? «*Avia, noi, que així, mastegant tatxes, hom es morigué*», em retrac, i, «*Qui no pot cagar, que evacuï la cagadora*».

Sols que, és clar, quin altre defecte no m’enteca els teguments! Ja ho veus tu. Si el tema exigeix la concisió, esdevinc lat. Si el tema demana

extensió, esdevinc breu d'allò pus. Qui en treu l'aigua clara? T'hi entendràs? No t'hi entendràs? On és el teu antic tu qui ningú no entenia, mes que pràcticament tothom respectava. Graciós, enginyós, per la teua edat. «*Res, home, res; el minyó se n'entén de la cosa, i prou.*» «*I guaita, nan geperudet, si balla bé el garrotí, pobrissó!*»

I ara? «*Lleixa't de garrotinades i d'altres estupiditats, fatigós napbuf, que ja ens coneixem.*» A poc a poc, com jo mateix, tot comptant anys, també ells (els sobrevivents) anaren comprenent que de fet, jo, d'entendre re, ni all.

«*Roman-t'hi, roman-t'hi!*» Em diu la darrera veu, justament la meua. «*Penjoll de mòmia arraconada, de l'estació sense futur (ja ho saps) no n'ix ningú.*»

////||||\\\\

(*L'home del soterrani.*)

El subterrani tripijocaire, n'Emili Muricec, em va vindre a veure ahir, mal dormit, verminós i prostrat com sempre, tret que avui, així mateix, tot esglaiat de certs portents que es veu que, bo i traient el nas anit (cal dir que només el treu, i rarament, de nits), havia tot just vists al cel... uns núvols que de sobte es tornen una immensa carota sarcàstica... qui es resol a poc a poc, i tanmateix prou de pressa, en un cap de mort... i llavors de sobte el soroll esfereïdor d'uns gegantins virolats helicòpters, molt xarons d'estil... i pintats, damunt, amb pastels xocants i sense cap mena de suc ni de bruc... i amb mànecs

verds, portes carbasses, poms safrans, la cua coral·lina, el nas groc cuguç o vitel·lí... amb una hèlix sèpia, l'altra fúcsia, etc... llarg de contar...

Tot plegat un trencaclosques de colors inadequades... i dintre qui sap quina altra mena d'exèrcit aliè qui venia a anorrear'ns sense compliments... i potser alhora no pas només anorrear'ns com a poble, ans fins a anorrear i tot el feble mútic inerme solitari abandonat planeta sencer... la fada, disgustada, condemnada... esfèrula.

I en la foscor, és clar... trontollant-hi ominosament i ombrívola... al·lucinats animals quimèrics... en un paisatge inhospitalari... goril·les molt lleigs i ferotges, l'un amb tanmateix potes i cua de vulgar pollastre...

Li vaig dir que s'assegués, home, i que es prengués un conyaquet, de fet alleujat que avui no vingués a vendre'm ni a proposar'm un altre "negoci del segle" que s'havia empescat mentre somiava.

Llavors, assegut al sofà, on seu i mig s'ajeu quan em visita i on rauen, permanents, qualcuns dels desenganxats i tanmateix molt atlètics patògens qui se li encasten i el posseeixen i qui potser l'esperaven per al reenganxament, m'era vijares, dic, que, mentre s'embolicava en les "crisis de religiositat" i en els "ensorraments de testosterona" de la damnada humanitat, d'on que "tot de bàrbules als horitzons eriçats amenacessin les esfèrules impactades i els pinyols corcats del sistema nebulós", m'era vijares, torn a dir, que a poc a poc s'anava ensopint...

Em diu encar: "*Incessant, incessant... el malson que, tot dormint, i amb molta de força de voluntat, fas aturar en el son... que tanmateix se't torna així mateix malson... i que aturaràs en el nou malson... i que atures encar en el malson que...*"

Li deia: "*T'acompany, noi, en el teu sentiment d'astorament i de pena per la contemplació d'un pedacet d'univers reduït. Comprenc perfectament que n'hi ha per a acollonir tothom... ep, i això no és res... vist més gros, pitjor, molt pitjor...*»

S'eixoriveix una mica. Fa: "*Qui creus qui controla el meu univers?*"

Faig: "*El teu? Si és el teu, qui altre sinó tu?*"

Diu: "*No, no; ni jo. L'univers del qual enraon és, és clar, un ou infinit (encar que no sé què vol dir el mot 'infinit'... crec que és un de tants de mots caguerada empescats pels caps de nap metafísics, sempre sense puta idea de què s'empatollen)... un ou infinit amb un immens monstre dins, un monstre (d'estil coleòpter sens dubte) mort... mort, i com més anem més podrit ... l'ou doncs només pot espellir's (car per força la closca s'ha de trencar tard o d'hora, car les closques també es cansen, ni les petrificades)... l'ou només pot donar naixença a un exemplar final de mort eterna... car el monstre de dins l'ou, corromput fins a l'inimaginable, atès que s'ha anat fent malbé amb l'eixamplament de l'espai... representa la sola vida futura possible de l'univers... i llavors, per força, amb l'eclosió mateixa, l'univers nascut mort comença de reduir's de mantinent i ràpidament en re, vull dir, en no re...*"

Li anava a esmenar una miqueta la visió, dient-li: "*L'univers potser no pertany a un sol monstre afollat. Potser, millor, és pandemònium, és gàbia on tots els histriònics monstruosos diables han de prendre consciència tard o d'hora de llur total futilitat... i en llur terrible frustració aleshores llençar-ho tot a rodar... és clar que no pas que no rodi tot ara mateix... i de qualsevol mou ni manera....*" Tret que em deia que per què afegir por a la por? En lloc de la qual cosa doncs el reptava dolçament: "*Ai què hi farem. Conformitat, noi. Si de nits clapessis en lloc de perdre't pel firmament inescandallable...?*" Tret que com li dius a l'home aranya, l'home cuca de forat... l'home muricec... que no surti de nits? Si amb el nom paga, home! Descendent directe de l'antiga nissaga dels estrenus Muricecs de Llers, dels llors de Llers... llurs llars... llurs llirs... llurs orquídies, petúnies, peònies... llurs hibiscs minerves... llurs eufòrbies, eufràsies, gardènies... llurs bananers, alvocaters... llurs formatges...

Tret que, vols callar? Com si m'hagués endevinat el pensament del mot no dit, féu: "*Por de la mort? Absurd. La mort, essent no vida, no és re, és no re. Només la vida existeix. Enllà de la vida, res no pot existir.*"

Qui era el pansit i frustrat individu? Qui era dels dos el de les pensades fosques i el fetge sobreeixit? Ell o jo? No el sabia tan desesperançadament positiu.

Reprengué: "*Por de la mort? Mai. Només horror de la complicació. Per què un univers tan mal fet? Quin patafi, quina merda, d'univers! Res d'harmònic ni lacònic, res que rimi, res com cal. Tot enrenou. Tot embaràs. Tot garbuix. Univers cancerós, diarreic, celíac, casernari, conventual, nosocomial, manicomial, abissal...*"

Continuà titllant l'univers amb els pitjors penjaments que li passaven per la clepsa... fins que se li trencà el darrer... en un ronc profund. Com li passava sovint quan xerrava mica... la somnífera monotonia del seu mateix discurs... o pitjor del discurs de l'altre... li encomanava una ingovernable lassitud... un tedi irreductible...

Em vaig aixecar i faig fer una mica de soroll, perquè potser s'eixorivís. De cap manera. Raïa cataplèctic (fent-se veure el mort?). Com me'l treia del pis? Parl del pis de dalt, el meu, car em viu de rellogat al soterrani, com he dit... Al soterrani, on es bull arròs i s'escalfa llet... i sobretot hi estudia i s'escarrassa a desxifrar-s'hi en Txèkhov i en Dostoïevskiï i en Henry James, llurs obres més curtes, i doncs més serioses ni pregones, més carregades doncs de profunda angoixa i de perpètua latent desil·lusió.

Vivíem lluny, a caire de desert, al carrer dels Bàlsams, que, en el parlar de la plebs ignara, es transformava, alternativament, en el carrer Malsà i en carrer del Malson. Cert que els horitzons del capaltard hi són sempre esglaiadorament apoteòtics, força idonis per als descarrilaments verbals o meditabunds de caràcters com el seu, del mateix ridícul tarannà dels epoptes i els mistagogs més o menys anagnorítics...

Malgrat les aparences, l'hipogeu Muricec no es gaire xerraire. S'adorm, com ahir, si la xerrameca dura gaire. Troba tota conversa, sobretot telefònica, fètida 'ventegada'. I troba que és 'betzolegada' tot discurs de polític, o de capellà, o de cap altra mòmia repulsiva d'aqueixes. I totes les notícies (tots aquells incomptables quotidians desastres al món), i tots els fets de cada 'heroi' ("*tots tràgics figurants de l'horrorosa farsa*") qui mai hi surt (sigui del ram que sigui, gàngster, bomber, esportista, artista, cantant, botxí, dictador, o qualsevol altre pobre desgraciat), 'merdegada' de xarnec, o 'xarnegada amb arengada'... I com més grossos ni grans ni immortals no es proclamen ni vanten, infeliços baladrers, més miserables, infamants, insignificants, i incompetents, impotents, execrables, sòrdids...

Em diu que sempre es diu (s'adverteix) ell mateix: "*No diguis gaire re. Passa com mort, desmanegat corsari de tornada. I para força compte, noi; greu tort comets, d'ésser mitjanament intel·ligent en un país de rematats idiotes. Ni d'ésser viu al país dels morts. No hi ha pitjor crim. I garlar gaire, sobretot dient la veritat, perillós rai, te'n guardes com de pesta.*"

No el contradic pas. Els psicòpates, amb llurs implexos desequilibris químics, amb llurs quimeres ni neguits... pitjor, llurs passions... més val portar'ls el ritme tan mel·lífluament com saps, car, així doncs baixant-los la intensitat de la dèria, com amb dosis compactes de bromurs la trempera, potser la narcolèpsia els pot.

S'esllangueixen, amb sort, i adormits, són llavors com angelets...

Volaven bo i rodant els voltors de la incertesa i remenava damunt els fogons la meua sopa al topí, i en Muricec potser en percebia la flaire nodridora i al capdavall s'eixorivia...

"*Era ancià metal·lúrgic a qui rosegava al viu el rau-rau de la nostàlgia... li recava, crec, la pèrdua de les dents de tauró dels temps de les revoltes... i s'enyorava de les càrregues silents dels pistolers llogats pels patrons tirànics... i un pic despatxat i emancipat, sense*

altra feina ni traça, esdevenia negligit pellaire... qui copsa, mentre, amb el sac traucat per tot pertret, s'exhaureix, vagant i demanant caritat per les cases poc amigues... que si la nosa angoixosa de les esbojarrades incoordinades incòngrues esferes al cel ja és prou maledicció d'incomprensible roí paisatge... què me'n dius de la misèria dels carrers... i les xifres d'autòpsies urbanes... i el conreu del ressentiment general... i com passaràs el rasclet en un front encar més nefari rere un front ja prou advers ni en quins climes anàrquics... de xafogors d'ofec i de tremolins esglaiats... on només hi suren amb escreix penúries vàries... i pinyols mal rostats... i inaprofitables becs d'espelma... i pertot on grates ni ensumes... només et nodreixen amb pius càustics amanits de blasmes i gelosies..."

"*Doncs quin somni més bonic, doncs, noi, prou pots*." Li comentava sense haver-me'l escoltat. Amb cops de drap de cuina al clatell, l'empenyia cap a la porta de les escales que menaven al soterrani. "*Hora de bufar cullera per a mi, així que tu, apa, noi, avall*."

El sentia davallar, relliscós, anant de trompis, fins que no s'esmorrava amb un patatxap als tolls immunds de sa sentina. "*Siau, i sort*", encar vaig cridar, venial, caritatiu i tot.

////||||\\\\

(*Érem s'escau les rares aus presencials del fenomen*.)

Embrancades a la fosquedats de les darreres perifèries, gairebé a les palpentes, i amb els griers força esvalotats, les rares aus qui, a l'expectativa, raíem, com dic, als mèdols dels àpeirons (com qui diu,

érem veient-les fer cap vers els límits de l'il·limitat), romaníem en acabat embadalides pel capritx sobtat del macrocosmos d'enjondre, qui sap on, a presentar's personificat en grotesca singularitat priàpica.

No ens n'adonàrem fins més tard que algú (un déu o altre més forçut) no se'ns cardava l'univers. Ben mirat, no era pas tan estrany. Essent com era l'univers aquest 'nostre' un ou tou, no digueu, quina temptació, vós, per a qualsevol colossal nauxer ultracòsmic amb l'aparell massa mogut. Els universos anomenats amb raó 'ous tous', com tothom sap, sempre rauen i han raguts a la predisposició del primer déu príap qui triï d'estuprar'ls. A certs ous tous, com a certes dones, els plau qui-sap-lo quan al cony els plou xim-xims o roines de semença creadora.

Nosaltres, les rares aus cosmo/nauxeres, testimonis de la intromissió, prou volíem haver pogut llavors volar enjondre, no fos cas que la cataclísmica lleterada, quan sobrevingués, no ens dugués a negar'ns en molt deplorables circumstàncies, tret que es trobàvem eixalades, i com ara amb les potes preses en ciment armat. El trontoll extraordinari de la invasió priàpica imposat a la closca tova l'enduria, la tensava esmeperdudament, i ens trobàvem com qui diu atrapades. Com ara encapsulats en ambre.

Com deia en Marvell: "*Ací som, enllaçats i ben nuats rars ocells, esdevinguts gregaris de cop, el fat del nostre adventici i prou arbitrari folc segellat per les circumstàncies, perquè prou es veu d'una hora lluny que estem obligats de fer força ensems, o no ens en sortim mai més, esclafats per les rovellades portes de ferro del temps; i potser si assolíem tots alhora de clavar els becs al tentacle obstructiu de l'invasor, qui sap si, trencat en escruix el seu orgasme, no en trencàvem també la closca dura que ens empresona, i no ens alliberàvem doncs, aprofitant el tebi forat de la tomba badada, vers l'altra dimensió tan altament gruada*."

Tret que prou sabíem així mateix, com ja havia predit el científic Lupercle Caritat 'die miese schwuchtel!', o el miserable datpelcul: "*Fills meus molt amats, sapiguéssiu que qui posseeix el trau del cul de*

l'univers, posseeix alhora i en exclusivitat totes les vies d'accés, i d'egrés, i de regrés. És en un mot el senyor absolut de totes les possibilitats d'eixida ni d'entrada. Univers tancat fins a nova ordre."

I ens dèiem, sí ves, conformisme. Quan no s'hi pot pas fer re, què s'hi val neguitejar-se'n, fer-se'n cap pedra a la pròstata?

Sents de vegades certes dones cavallots plànyer's que els homes només pensen en cardar. I no és pas els homes els culpables de re de tot això que elles s'imaginen tan esfereïdes, les pobres.

L'explicació és, com prou digué, molt saberudament, en Giraldus, que: "*Com la dissortada cuqueta qui de fet prou és, tot petit fal·lus el tenalla una por immensa, solet i nu en la dilatada imposició d'un món advers, i per això, com tota altra cuqueta, cerca, incessant, forat on ficar's. Quina culpa la seua si les dones li'n presenten sota les faldilles un de ben prest ni avinent, i just a l'abast?*"

Ens demanàvem encar, tractant d'identificar'l, quin altre déu forà volia amagar la seua cuqueta al nostre cony d'univers?

I aleshores esclatà l'espectacular inundació de l'altra creació. Aviat l'ou tou ningú altre no se'l cardava, i tot tornaria qui sap si a la normalitat tan rara. Tret que, llas! Allò ara havia perduda tota substància, com globus petat, com paltruu buidat de sobte. I se'n desixen tufs de pa florit, i pudors de peix podrit. A contracor, quin remei, ja ens ensulsiàvem com tota altra galàxia ni cabdell de matèria còsmica escapant-nos, assumptes, tots plegats, a files, és a dir, esfilagarsats, per la vagina desminyonada, privada ara de la porta hermètica de l'himen nostrat.

Erectes com espases, no fos cas que trobéssim cap altre cony d'univers on ficar-hi els nas, els rars ocells, d'un en un, érem enduts cap a molt garratibats indrets límbics situats segurament entre factibles universos. En un mot, no ens trobàvem, durant manta estona, literalment enlloc. Érem ombres al reialme de les ombres. Res plaent ni mica.

Renegàvem entre dents… *Mal guany… Malhaja… Mal llamp forcat… I a parir parteres… De la seca a la meca… La tresca i la verdesca… Així em… Em ca en…*

Fins que, navegant encar en els vasts intersticis intercòsmics, no atalaiàrem glops de lluminàries. Ens adreçàrem esguards molt eloqüents. Allò explicava l'enigma de la rodonesa i la inflació dels diferents universos. Eren exèrcits celestials de borinots bufaforats, armats amb ventalls i manxes, i àdhuc amb bombes de bombejar-hi aire. T'agafaven una veixiga de bou, d'un d'aqueixos bous galàctics com els que es pintaven imaginativament els grecs a llurs constel·lacions, fetes totes de fums de fantasia… I per què no…? Hi ficaven vent fins que, a trenc d'esclat, no en tapaven el trau a través del qual no l'havien anat umflant fins a límits, com dic, de trencadissa.

Em desvetllí llavors, abans cap altre univers no fotés el pet, seriosament escapçat mon son pels trons d'una tempesta esbojarrada. Eren passades de poca estona les tres de la matinada. Veia, pel mal pam de finestra reixada ran de terra que hi havia a la meua esquerra, la torre amb el rellotge de la rònega tàvega on em trobava. Ara me'n recordava qui era, o qui em pensava d'ésser, fill del paixà, possessor del serrall amb les paietes més fermes, les quals, nuetes, sovint es barallen per a ésser les primeres d'envoltar'm i acaronar-me. I qui em rembrà? Qui em treurà de la presó? Ha estat mon pare destronat? Els trons continuaven tronant.

////||||\\\\

(*El puta cucut put a puput*.)

No pas que el soterrani on em vivia n'Emili Muricec fos el primer dels seus soterranis. Ja d'estudiant era exclusivament nocturn, i vivia rellogat al soterrani d'una família moderadament benestant. La filla gran havia aquell estiu anat al Sudan. Tornant continuà de fer auto-stop, i dos camioners qui se li aturaren, un de vell i cansat, l'altre, el qui menava la màquina, jove, la tractaren d'allò milloret. El vell se n'anà darrere a jeure, mentre el jove la convidava a seient del costat. Era enmig de la nit. La noia, qui anava moguda, ficà la mà a l'entrecuix del conductor, el qual va entendre perfectament la maniobra. Va eixorivir el vell, i li va dir que se n'anés a fer el cafè a l'establiment de l'indret a l'autopista on els vehicles es poden aturar, i els passatgers hi poden descansar i recobrar's amb qualque menjada o altra, i que els esperés, que ara de seguida vindrien ells dos.

Fou aleshores que cardaren apassionadament. Allò segellà l'amistat de la noia i el camioner. Arribats a la capital, el jove diposit. el vell a ca seua, i després menà la noia fins al seu domicili. La noia, adonant-se que la família era fermament adormida, car després de tot eren hores de matinada, el convidà a la seua cambra, i hi re-cardaren amb les mateixes ganes. La cambra de la noia, apartada gairebé com en un annex afegit, era situada exactament damunt el soterrani del Muricec. En Muricec, qui s'esqueia que aleshores es somiava tot amoixat en un serrall, es desvetllà amb els sorolls de la cardada. Se la pelà, és clar, amb efusió.

La noia, qui era nimfòmana, i entrava en verriny (és a dir, el desig boig de la verra perquè el verro se la cardi) en un tres i no res, es deia, com son pare, Aristarca. Son pare, n'Aristarc Verdura, dels Verdura de Lovaina, era un home d'una sort impressionant. No es morirà mai. Encar avui és viu. 123 anys i mai no ha caigut malalt ni ha patit cap mena d'accident.

Què hi fotia, en Muricec, a Lovaina? Fàcil, hi anava a la universitat. Hi estudiava per a veterinari, especialitat troglodites i cavernícoles.

No cal dir que en Muricec era enamorat de la gran cardaire n'Aristarca. Enamorat de lluny. Tret que ella no pas que no se n'adonés. De vegades, escalfabraguetes, el convidava dalt a la seua cambra i li ensenyava els vestits i la roba d'interior, de llenceria, que s'havia aquell dia comprada. I, quan se n'anava de nits a cardar, li demanava consells de com d'adients li queien els collars, o els afiblalls, o els barrets, o els mocadors de coll, o les faldilles mateixes, i si hi havia d'anar amb calcetes o cul nu. I quan venia el camioner, i ella no hi era, li deia d'obrir-li la porta i fer-li la farina blana fins que arribés. I en Muricec sempre obedient.

I llavors la crisi. Des de Petrograd, l'acadèmic uzbeq qui es considerava el seu únic amant i era molt gelós, li anunciava que, per a les seues investigacions, tenia de permís de poder creuar el teló d'acer i, per a aquell estiu, viure tres mesos a París.

Érem al febrer i tot hi eren corre-cuites. Calia desempallegar-se del camioner. La gelosia de l'uzbeq no quadrava amb la del camioner. I l'uzbeq era el seu primer amor, així que qui guanyava? Ell.

Per a deslliurar-se de la sobtadament massa feixuga presència camionera, se'n pensà una de bona. «*—Ens casarem, Emiliet*.» «*—Gràcies*.» N'Emili caigué plorant agenollat als seus peus. «*—És l'única ràpida manera que veig de treure'm de sobre el camioner, al qual, tot i el malparit qui és amb tothom, i sobretot amb la seua dona i els seus fills, té por de tu. Et considera un vampir! Vols riure? Un vampir! Un cop serem casats, no se m'atansarà mai més. No fos cas que li anessis de nit a xuclar-li sangs, volant amb ales negres i estripades.*»«*—Eternament agraït, deessa, deessa!*»

Li va ficar unes quantes condicions, i n'Emili encantat de signar-les totes. Així l'Aristarca pogué anunciar a l'uzbeq que s'havia casada amb un pobre desgraciat qui li faria de cucut lacai, al qual, és clar, li havia prohibit de mai poder-la penetrar, car, com el brutal acadèmic prou sabia, el seu cony era exclusivament reservat al seu ús. Unes altres condicions eren d'obeir-la sempre, de fer tots els treballs bruts, i de donar-li de mantinent tots els diners que es trobés ni heretés mai, a

part de sempre ésser-li fidel, com un eunuc com cal, i sobretot de mai no ofendre-la horriblement bo i mostrar-li el fastigós piuet d'infame mamífer diminut i repulsiu, i en fi, de mai replicar, de mai mancar-li d'absoluta devoció. Ni cal dir que n'Emilió totalment feliç.

Els anys s'escolaren sense sotracs fins que, arribat un altre estiu, l'uzbeq tornà a tindre permís.

Aleshores els Muricec ja tenien una filla. Una nena d'un anyet i mesos. Com ja vivien a París mateix, l'uzbeq s'hi instal·là tranquil·lament, i a n'Emiliet se li doblava la feina. Els trens mesos s'escolaren amb el Muricec pelant-se d'una faisó extremada. Cada nit sentint l'uzbeq i la dona, i en acabat havent de netejar els llençols i el bidet, i preparant la teca, i tindre-ho tot rodant perfectament, a part, és clar, encarregar-se de la nena.

Al setembre l'uzbeq se'n tornà rere el teló.

Doncs bé, segons les seues revelacions 'verbàtim', ens trobem amb el Muricec a l'aeroport, servant la filla de gairebé un any i mig, sense calcetes ni re. Sent sobtadament que la xicotella es fica a cagar, es trau un dels papers que ha pres als banys de l'aeroport i el posa al cul de la minyoneta per a servar-hi la cagada; ara demana a la seua dona, qui dorm a tres seients enllà, que es desperti i li doni si us plau una bosseta d'aquelles que la gent porca empra per a recollir la merda de l'animal més brut del món — ergo, el gos.

Tret que (típic!) la dona no vol despertar's, i n'Emili, quina vergonya, davant tothom fastiguejat, ha de córrer cap als banys amb la merda de la minyoneta que se li escorr a la mà.

Als lavabos renta sèdulament el cul de la filleta, i torna a asseure's si fa no fa vora la dona.

Són a l'aeroport, com dic, esperant-hi un vell amant de la dona qui ha tingut permís del seu govern per a tornar a viatjar. En realitat és un espia enemic, tret que es fa passar alternativament, i amb noms

diferents, per acadèmic i per marxant de grans i llavors, però aquest altre detall hi és de més pel que fa a la nostra història.

Quan l'avió de l'amant aterra, la dona es desvetlla tota descansada i corr neguitosa a rebre'l. Com es petonegen! Amb quina il·lusió mútua! Hom en roman encantat.

El Muricec passa, de devot servent de la dona, al paper més brillant de servent de la dona i l'amant, els quals se serveixen de la minyoneta quan volen.

El cas és que un dels dies on els amants no volen la filleta, el Muricec se n'adona que el perineu i sobretot el paracolpi de la xiqueta es troben tots irritats i escaldats, amb una vermellor roent que fa plorar constantment la petita.

N'Emilió va a cal farmacèutic, i el repel·lent apotecari, tantost el Muricec no li demana què hi aniria bé, quin bàlsam ni pomadeta, per a la irritació del paracolpi de la petita, fa una carota de datpelcul, i se'n va a la rebotiga a cercar, diu, la idònia medecina.

En realitat, l'apotecari traïdor ha trucada la bòfia.

S'enduen el Muricec a la presó. La dona arriba fent molts d'hipòcrites escarafalls, a endur-se la petita i el Muricec reïx a sobreviure engarjolat fins que no el jutgen.

Quan el jutgen, l'acusen d'haver violada la minyoneta. Diu que no, que no creu haver-ho pas fet ell. Que no és pas que sigui boig, però que d'un crim així prou se'n recordaria. I sobretot, és clar, no diu qui està segur que ho ha fet, és a dir, sense dubte l'amant de la dona, l'espia de l'enemic.

(«*De qui es devia pensar qui era la filla? Meua impossible. Mai no he cardat amb ningú. D'ell igualment. No podia pensar, allò l'irritaria massa, que, quan no hi era, la dona continuava de fotre-li d'innombrables banyes, no pas amb mi, que després de tot, al cap dels anys, seria perdonable, ans amb legions d'altres druts, pobre il·lús d'uzbeq.*»)

N'Emili Muricec, a la presó, m'ho conta. L'amant estranger és de debò un lletraferit, un erudit qui ha estudiat sobretot els escriptors que ella, inculta en aquest dominis, anomena, crec, el Gallinaire o el Pollinaire (un venedor de pollins?) i el Restaurant de la Bretona.

Perquè a l'amant li agraden tant, la dona ha fet que el Muricec n'estudiï les obres, dels dos autors aitan assenyalats, preferits de l'uzbeq. «*I allò dins les seues molt migrades capacitats mentals*», fa ella, no fos cas que n'Emili no entengués ben bé algun dia les ordres que li adreçava l'amant.

Quan de ca l'apotecaria, la bòfia no se l'enduu directament arrestat cap a la comissaria, i d'allí de mantinent a la presó, li requisen, de sengles butxaques al jac, un llibre del Pollinaire i un altre del Restaurador (l'un l'Apollinaire, l'altre en Restif). Es veu que en acabat no li fan cap favor aquells famosos autors — ambdós, sembla, amb pler de texts plens de violacions de noietes molt jovenetes, glabres de cony i tot.

Em trobava també, a la presó, per qüestions que no tenen res a veure amb la història tràgica del fidel Muricec meu. Fidel a la seua dona, màrtir de la fidelitat, car no revelava mai la raó de la irritació del paracolpi que ell havia pensat que venia del dia a l'aeroport on havia hagut de córrer tot al llarg de l'aeroport amb la merda adossada alhora a la seua mà i manuquella i al cul de la petita, i en realitat venia, més

tard, segurament per l'atac del bàrbar uzbeq. Mes es clar que no trairia mai. Ni la sacratíssima dona.

Com som els dos únics catalans a la presó, és clar que ens entenem. (Hi soc per haver matat per desgràcia un company paleta, qui mentre me n'havia anat a pixar, i ara en tornava, el veia lliurant un gargall damunt la truita del meu entrepà; li fotia un mastegot tan fort que queia daltabaix la bastida i es xemicava el crani, mes tot això, com dic, cap importància.) No. El gros problema, la dificultat majúscula, era per al fidel Emili, amb fama de pedòfil violador de minyonetes de menys de dos anys. Tothom sabia que, d'hora més aviat que no pas tard, els mateixos presoners el matarien impunement, i àdhuc aplaudits pels bòfies i les maleïdes sicofàntiques arbitràries histèriques il·luses autoritats de merda.

Li deia, alhora per a consolar'l i per a convèncer'l, car cal sempre acceptar el destí. «*No sé per què hi insisteixes, Muricec; ets un pedòfil i s'ha acabat (you scheming little rat) (amb el teu piu de pardal no et veuries mai amb cor d'atansar't a cap dona dreta i feta) (per què ens voldries decebre?) (tan rucs et penses que som?) (que encar ens popem el dit?). N'ets, indubtablement, i prou; els fets ho roboren sense escletxes; no hi ha dubtes, et condemnem amb totes les de la llei, ja sé que em dius que tu rai, que al teu fur interior vas amb el cor ben net, deslliurat de tota corrosió ni carrau de recança, però si ningú altre no s'ho creu, quina mortificació contínua. Has esdevingut un pedòfil per la via ràpida i inexorable de la 'vox pòpuli'. I au, hom es fa fotre. Cal sempre acceptar, quantes de vegades t'ho he dit, la sort que et cau i reps de ple a la puta cara. Som-hi, fet! Ets un pedòfil, Muricec. Un pedòfil i un amorós. Ames massa la teua filla. Ames massa la teua dona. Els déus —no hi ha res més cobejós ni envejós ni fastigós— no amen gens els qui amen massa. Decreten, covardament amagats, la perdició dels benaurats. Tots els benaurats esdevenen els malaurats, el del suplici més subtilment punxegut. Els més apassionats — els més dissortats.*

«—En efecte, ah, company Emili, aitant llegir autors perversos, t'has tornat sense saber-ho un altre escriptor fracassat com ells mateixos — casat i banyut com ells (tret que potser, com tots els bons escriptors sense excepció, eren en realitat marietes).

«—Mag fallit, com tants i tants, estimat conegut dels anys presoners on sovint ens morim de fam i anem tot esparracats, com hem après de l'arquetípic carallot, l'apocalíptic talp — el capellà de la capella del barri — falòrnies i mistificacions a carretonades! Paraules carregades, no pas amb ptialina — amb ptomaïna! No és pas ell qui ens revelà allò que s'hi diu, es veu, al llibre de les revelacions de l'apòstol llur, en Pere Lluís? I tant — un altre autor qui potser amava l'amant dels estupres — "el conyet, com més fresquet més bonet; passats els vuit o nou, ja sabater; ah, de marrec si hom no se'n carda! Conyets de xarnequetes, de gitanetes, cosinetes, de quatre cinc sis set vuit; dissortadament, com hom esdevenia grandet, de cardar conyets, les hordes bàrbares dels repulsius moralistes en fotien pecat, crim, tort i avolesa a durament pagar, i el pobre apòstol Pere Lluís, de llavors endavant, se'n va haver d'estar; i es casava amb algú de cony madur, ecs, cony lloca, cony moix, cony passat, cony sem, cony escarxofat, eixarreït, estopenc, cony com ara mig podrit tomàquet; cony, ai, que ja passava els nou, i els deu, i els dotze, i els quinze i tot! — i ara quina altra no se n'empescava per a no haver-hi de cardar, amb un cony tan lleig ni ranci ni pudent? — doncs li deia a la dona que guaités quina cigaleta més bordeta la seua — el truc, el tripijoc de sempre — nàquissa, torta, moribunda, incapaç, mig capada — i que al cap i a la fi, és clar — ucàs sense recul — qui manaria exclusivament a casa fora ella, si fotia el cop de la dominant i no li permetia al marit sexualment sotmès de cardar-se-la mai, i a canvi ella es cardava tothom altri, milions d'amants amb cigales de dos pams i mig, i amples com el meu canell — i ella caigué al bertrol tan ben parat — i així en Pere Lluís pogué anar fent, pus ple de salut que no mai, tret que de vegades una miqueta melangiós, pelant-se-la llavors de trast en trast, bo i enyorant dolçament els delitosos llunyans meravellosos conyets de les xarnequetes, gitanetes,

cosinetes... fresquets, boniquets, bonets, estretets, sedosets, flairosets... perfectes!"»

Tant se val. Aquell dia que dic on ell feia no feia tampoc gaire que romania engarjolat, doncs això, com aquell altre matí, no deu fer gaire, que, tot xarrupant llet de polla (o sia, no ens espantéssim; com tothom sap, ou batut amb llet i amb un raget de cony de conyac afegit), prou hi pensava (en la seua història).

Feia ell cua (una altra!) com els altres, per a recollir el repel·lent potatge, quan tot d'una, part d'arrere, hi aparegué el traïdor Patrici Sureda, també de nació catalana en presó estrangera, i rabent li enfonsà, a l'ull dret, un punxó fet exprés. Si el punxó no hagués romàs encallat al laberint de la cavorca on es veu que orbita l'ull, l'assassí segur que hauria pogut buidar-li també l'ull esquerre a l'altra cova.

N'Emilió meu, banyat de sang, romangué estàtic, estès part de terra, sense cap plany, tostemps el personatge més sofert ni humil ni humiliat. El Sureda es creia que l'havia mort, que el punxó havia penetrat cervell endins, fins al cor i tot, amb el cavallet de mar director qui es veu que hi mana, confiava ell, i ara que l'interfecte era tot exposat, caigut i sense bellugar, les datpelculamentades, les sodomitzacions, les bugreries, se seguiren truculentes, líriques, olímpiques, fins que no n'acabaren, tots els presents, esbufegats i flàccids, sense saba, i solcats, sobre, de disgustats calfreds.

Arribaren (ja n'era hora!) a la fi els escarcellers, qui tot ho havien presenciat amb bava llefiscosa que els queia barbeta avall, amb un baiard per a endur-se'l a enterrar, i l'enterramorts (subornat i amenaçat) es disposava doncs a sebollir'l, quan se n'adonà que una certa vivor encar l'adornava. Va cridar una ambulància. Digué que aquell captaire anònim i agredit, borni, encar enmig de la ranera, havia estat lleixat a les portes del cementiri, i l'ambulància, sense sirena ni re, se l'endugué a l'hospital dels indigents. A la porta del qual el llençava sense compliments.

A l'hospital per a indigents, el Muricec tampoc no és pas que hi sigui — car no hi és mai tot, ni del tot, ni allà ni enlloc. Mes quatre o cinc dies s'escolaven, i tanmateix a pleret se li anaren aixecant les orelles, i l'endemà d'un vespre perillós on semblava que algun nafrat de la presó el mig reconeixia, féu com en Dantès. Aprofitava l'afortunada avinentesa — oí durant l'altrament quieta nit l'agonia del seu veí, ficà quan tot fou finit el mort al seu llitot de ferro rovellat, i es ficà ell a l'alliberat pel mort, i doncs així adquiria el nom que hi havia al peu, un nom inventat pels metges, un 'John Doe' o 'Pep Animàlcul' qualsevol — un nom amb el qual començaria una nova vida — com totes les seues, i segons els seus paràmetres — sempre reeixida. Amb un nom, així mateix, que es féu dir i que tampoc no diré. No fotéssim, vós, és clar que no.

Ara, no crec que calgui aclarir que tots aqueixos noms d'ací, és clar, són ben palesament pseudònims — 'Muricec', per exemple, nom que escau força a algú qui sembla de debò un vampir de novel·la de por — i 'Aristarca', perfecte per a algú amb un mal gènit tan sever i assassí, i un domini imperiós damunt el pobre mascle patidor... I ni l'uzbeq no n'era gens, d'uzbeq; era una altra cosa.

Ara, ell, borni i tot, i pràcticament anònim, al meu soterrani, no el sentireu mai anomenar-se ell mateix altrament que amb el nobilíssim epítet de cuguç. Un cuguç accepte i deferent coneix el seu lloc, i agraït rai de tindre'n cap, i un de tant collonut, ço és, immillorable, de primer reng a l'espectacle tostemps tan ridiculet de la vida.

Sempre em diu que la seua vida de casat havia estat un somni. Un somni delitós que recorda sovint, i quan li cal assuaujar la hipertensió es calma sentint novament, i sempre, la veu de comandament d'ella, tan exacta, precisa i exigent.

L'odi avial dels primitius envers els destructors de breus traus. Quan un pedòfil es tramès a una presó, no en sortirà pas viu. No hi durarà tampoc gaire. Serà per força víctima d'un justicier, d'un venjador boget, el més boget aquell dia malastruc entre els més tocats

presoners. A la merder, doncs, vull dir, a la mercè… d'algun d'aquells pobres miserables dissortats, tot d'una tret de polleguera per qualque piu o gallet que desguitarrat li espetega al cervell — legions de psicòpates ferotges encofurnats a les presons on llurs guerxades tendències són exacerbades pels sàdics buròcrates qui els atien a pitjor — qui es creuen (sovint perquè algun psicòleg de pa sucat amb vòmit els ho ha suggerit) que llur vida ha estat una merda absoluta, no pas perquè és lògica conseqüència del fet que són una merda com a persones, mes perquè de petits algú els feia el favor immens (favor llavors transformat en trauma, penjament o injúria insuperables), els feia el favor, dic, de tocar'ls el cul! — ni que fos per un instant, hom els havia volguts — volguts, ço que gairebé equival a estimats, i allò, que era el goig de llur altrament balafiada vida, ara és l'excusa més faitissa ni avinent que troben per a anar assassinant encar a tort i a dret.

Tots som cigronets encallats pels caires dels cairons mal escairats ni escalabornats, tombats de morros en relliscar per les escairadures, erronis decadents qui raem enduts pel ferotge corrent torrencial del fat que ens ha tocat.

Ep, i qui no n'estigui content, que es foti doble. No hi ha res més.

////||||\\\\

(*Discurs del mètode*.)

Una altra anècdota amb en Pep Animàlcul. Ara en feia memòria. Em deia un vespre, a la voreta del foc: «*Els qui pertanyíem a la «Capelleta dels Sense Ormeigs», confrares tots nosaltres privats de 'privats', és a dir, alhora anorcs i afàl·lics, i doncs gens apandres ni pensaments. S'esqueia, és clar, que havíem perduts els instruments en el curs del nostre treball de treballadors de poca categoria, és a dir, a les mines, en el ram de la construcció, a les cuines, de missioners, de militars, d'espies per al govern, d'assassins a sou, etc...*»

I en Pep em va posar, com a exemple, el seu propi cas, de quan a un hotel de Calella hi feia de coc en cap, i els ganivets perfectament esmolats amb els quals tractava de fotre idiotes malabarismes un dels mocosos coquins (un marmitó enderiadament melòman), un qui tot just aquell mes de juliol si acabava de pujar de rentaplats, i, en espatllar-se-li la maniobra, i en Pep allí mateix, que el volia renyar, els ganivets que queien perillosament li tallaren el poc recapte intercrural que en Pep ja hi no tenia. Quan s'assabentà més tard de l'existència de la capelleta, s'apuntà als Sense Ormeigs, capelleta humil i sense hübris, qui, es reunien sobretot per a fer pressió unitàriament sobre els infames polítics que la pensió que els toqués fos una miqueta més alta, això si consideràvem la nafra específica potser com a més important i tot que no moltes d'altres, representant àdhuc, qui sap, una mitja mort, en tot cas una reducció palmària de la vida pòstuma en la memòria dels descendents...

Sojornaven un estiu en un plàcid paisatge de la costa, en el qual, a la solemnitat dels pins i la badia assolellada, s'hi juxtaposava, de trast en trast, la roïndat dels impertinents aücs de grollers, mal ensinistrats, forasters.

«*Hordes d'ordres religioses on les monges portaven per tot uniforme tènues translúcids negligés i res més. I llurs convents eren harems a la disposició dels afortunats de la mateixa religió. De dalt del turó maragde ens ho esguardàvem amb irritació creixent. Ens volguérem un instant, els heroics eunucs, braus barons catalans qui amb briu i braó defensaríem un cop més el territori. Amb quina repulsió no*

anorreàrem alguns dels caragirats que s'havien venuts els indrets divinals als invasors. Amb quin succés sobtat que ens omplí de goig no reeixírem també d'esborrar el venut clergat qui ineludiblement els beneïen. De mantinent, en un tres i no res, les resurreccions dels verals alliberats s'esdevingueren, i nosaltres, adventicis vianants, qui catàrtics sabérem reaccionar a l'agressió forana, esdevinguérem alhora els fonaments de les futures salubres estructures que ja no trontollarien. Molts dels espigolaires del bosc, i d'altres captaires ni mesells, així ressuscitats per l'exemple, esdevenien ensems part de l'afal·lerat exèrcit nostre. S'arrupeixen a trenc d'esteatorrees molt repugnants els gasius heretges botiflers, esdevinguts tot d'una tremolencs nans inermes qui imploren perdó. Cap mena de compassió no replaça la fredor dels nostres cors que l'odi corroeix. N'estàvem collons tips de tant no anar constrets per les imposicions dels maleïts hereus-escampa, els colltorts explotadors dels béns que en realitat pertanyien al poble; massa de purgants governamentals no havíem hagut d'empassar'ns-e fins ara. Amb renecs d'ardides bugaderes de safareig comunal, clausuràvem definitivament la farsa. Aquest és el bon mètode. Sang i entranyes i ossos a sorres i gespes. I l'endemà que els diaris sempre falsos s'empatollin. Qui en sospitaria la veritat? L'abrupta rebel·lió d'un escamot de pàries. Qui se l'hauria esperada? Com aparegueren, desaparegueren. Parits per l'aire fi, perits en l'aire fi. I prou.»

En portava un a la butxaca, força rebregat, en Pep, d'article de diari. El títol feia així: «*Irrompen, amb apoteòtica hostilitat, damunt el nostre paisatge, dallant-ho tot a tort i a dret, dolls empestats de boigs, molt sòlids, bòlids.*»

I la continuació: «*Abruptament el cel s'ha omplert d'aquelles esfèrules monumentals i aquells carreus ciclopis, els bòlids femelles i mascles qui ens envaïen. Eren metàl·lics i amb antenes, els femelles esfèrics, els mascles cúbics. I sense cap raó anorreaven les diversions més folklòriques que els forasters rellepen ebris i amb eufòria. On anirà d'ençà d'ara la concòrdia? Què fa l'autoritat? Com és que no saben estatuir les interdiccions adreçades directament i molt agressiva als elements interplanetaris contraris? I com és que els capellans no*

s’han empescades encar les bones màgiques imprecacions per a impedir-ho? Cal posar totes les forces guerreres de la nació en alerta vermella i ordre de contínua batalla…» Incessants ximpleries d’aqueixa guisa.

País ocupat per enemics imbècils (tret que molt més nombrosos), l’esdevenidor pinta fosc. Trincàrem tanmateix amb les tasses amb fumejants de llet de polla.

////||||\\\\

(*Dia u de la independència*.)

En les llargues hores de silenci de la nit insomne, sempre hi caben noves reminiscències. Tret que, com en els somni mateixos, i com en el romanent (despert) de la vida, l’argument rememorat no pot ésser mai linear. La continuïtat de la línia argumental sempre es veurà trencada bruscament per l’arbitrari. Qualsevol sobtat contracop pot fer-ho saltar tot, ni que sigui momentàniament, tret que força sovint el trencament és permanent. Trencat, l’argument varia el rumb, agafa un altre fil, i ja no torna enrere, tret, escadusserament, en els somnis, i en les rememoracions insomnes, i això d’una faisó molt distorsionada.

Això pensava doncs anit quan m’eixorivia en les primes hores de la matinada, i el son se m’havia estroncat totalment, i la son no semblava pas amb desigs de tornar-se’m a aparèixer.

Quin daltabaix! Tots els esglaons xemicats o foradats en grans esvorancs. No davallaríem doncs pas de l'alta talaia que no fos que desenvolupéssim ales.

Encar vestits de bany, hi havíem pujat quan feia bo i no es veia ni un núvol negre al cel, i de sobte, vingut d'enlloc, el temporal ens havia caigut desencadenat damunt, i amb extremada animadversió els llamps se'ns havien estavellats intermitentment sobre, i l'escala n'havia resultat destruïda del tot.

Nus i a la intempèrie, ens vèiem apedregats de pertot arreu per ambigües molècules traslladades enjondre per l'oratge. Miralls erràtics volaven enmig de la destarotada pirotècnia i reflectien els nostres vults terroritzats i plens de suors sangoses. Entre sobergs i escatològics, vel·leïtosament ens abandonàvem a teories de ximplet i a romanços si fa no fot místics. La collita d'opinions era fluixa i intricada, exhausta i emaciada, i com espinosa i pansida rampoina ens eixarreïa i escanyava altrament la mal oliada maquinària cerebral, de tal faisó que trobar solta al punt mort que ens paralitzava semblava de més en més inassolible. Avençàvem, prolèptics, tirallongues de manteies (d'endevinaments) de futuritats esperables i meritables. Els diagnòstics eren tots de pronòstic. Les melses i els fels vessant-se en sucs semblants als dels abdòmens trepitjats d'insectes. I patint els costumaris abusos que rep tot paraplègic de la part dels cruels custodis quan no se senten per ningú sotjats. En les millors de les possibilitats immediatament propvinents, ens vèiem amb múltiples fractures i convulsament paròdics no anant sinó enlloc i això amb crosses asclades, o esdevinguts dures constretes relíquies incombustibles, compulsivament maldant, enduts per torrentades i terratrèmols, vers la cleda on solem anar sempre els morts vius, ço és, el cementiri on els fangs de les famílies es confonen seculars en aiguabarreigs salvatges, damunt els quals, si el món abans no esclata, selves gruixudes amb fruits amagats, i bèsties i amfibis, i cuques de la llum amb ullals de voris ja esculpits per l'enginy, el fàstic i la intuïció de l'artística natura descordada, no ho ompliran tot, al llarg i curt dels eons, per als nostres plaers pòstums.

N’hi haguérem i tot (els de menys) qui ens agenollàrem i qui amb fiçoços afiblalls ens castigàrem, ben fiblats i doncs ben penitents, no fos cas que els déus malignes no s’escaigués que ens observessin ni escosissin, amb llurs nistagmes ni ulls barallats, de qui la visió oscil·la esbojarradament entre els malastrucs titelles qui controlen des de dalt, de tal faisó que mai no saben de tota manera qui esperonen amb guardons ni qui puneixen a cops d’esperons als costats amb ben profundes nafres.

Els de pus, però, aprofitàrem el lleure afegit per a compondre histriòniques elegies ni reblits epitafis on les al·lusions i les ironies ens fotessin petar de riure — i així no plorar, com feien els altres qui, menjamosques, llur pregàries bavejaven repel·lents bromeres de sangs i limfes.

Ça com lla, amb la pluja intensa de la proppassada tronada, el capdamunt circular de la torre de guaita esdevingué un oasi. Ànecs vingueren a esplaiar-s’hi, i escurçons s’hi enfilaren, i per quins altres passatges secrets, moltons, i àdhuc camells d’atzabegencs geps, durs com el cuir curat, s’hi presentaren. Com havien pujats tan hàbilment i sobretot de presseta? Déu-n’hi doneret el lleugers ni àgils que devien ésser. Els catius perseguidors no els enxampaven pas!

Amb allò, aviat no s’hi cabia. Les trencapedres i les saxífragues ja feia segles que s’hi havien establertes, i amb elles els llambrescs lluerts i els escarabats, i pler d’altres persones sàuries i coleòpters, no cal dir, tots ben entesos i estesos per llur joiós reptilià reialme. Ells rai, doncs. Era amb els nou arribats que la cosa s’espatllava. Ens sabia greu, però n’hi havia qui hi érem de més. Calia fer una mica net. L’astre que ens va parir lluïa follament i allò ens tenia aclaparadorament enlluernats. Sobre, la dissort s’enriolava tota sola i se’ns abatia, rient-se’ns. Un vaixell aeri havia fet el cim fent rodolar en el buit les seues ales de libèl·lula i ens metrallava com si els infiltrats, els intrusos, els invasors, fóssim nosaltres. Només ens mancava allò. Calia davallar fos com fos. Eixides, eixides. Per quines penetracions a la roca les trobaríem els més benastrucs ni de casualitat? Un atzeroler creixia part de fora a mitjan de l’extensió de la torta talaia, a uns intersticis del carreus

rocosos. Els qui, despenjats, ens hi penjàrem en l'acte desesperat del suïcidi, trobàrem finalment el forat ocult que menava al misteriós passatge. Les rels de l'atzeroler salvador s'hi introduïen. Fotérem cap a baix llavors xirois com gínjols. Anàrem a cercar la roba i la trobàrem així mateix gairebé del tot eixamorada pel Solell tan estridentment lluminós i ardent. De sobte, totes ens ponien. Prou podíem, vós, prou podíem.

Tret que fou aleshores on cal esmentar les empentes i ensopecs que rebérem per la part d'un mecanisme es veu que novell de soca-rel, ple d'opercles i badalls per on sortien veus de comandament i fums més o menys deleteris de focs invisibles. Inexplicable. De quins sinistres paisatges no procedia ni quina mà fúnebre no l'havia construït? Ni per a quin fútil servei? No volguérem destruir'l a puntades, no fos cas que hom ens vigilés, i amb armes amb les quals ulls marcials, és a dir, sense cap mena de compassió, se'ns agullaven, i trets s'esbombaven i tallaven l'aire i els nostres caps es rebentaven com carbasses. Tant se val. Dels batzacs només ens n'estalviàrem tombant enrere i fugint entre els oms. Quan la maquinota volgué empaitar'ns, es fotia cops a cada tronc i, en un cacofònic concert de xilofonia bosquetana, s'anava tota sola esquerdant i desmanegant. 'Massa poc', consiràvem.

Cert que ens demanàvem qui podien ésser ara els nostres inconsolables enemics? A qui havíem fet mal essent elements lliures qui s'esplaien per la costa com els ànecs a l'oasi? L'aparell desconjuminat ja només feia ses atzagaiades a batzegades, i llavors, vers la fi, segurament abans de morir, insolent, de bursada amollà un devessall d'ignomínies. A compte de qui? Qui ens trol·lia de lluny o de prop? Qui ho endevinava? Trol·lir és fotre el trol, ço és, empudegar altri de ben amagat, covardament insultar anònimament i des de l'ombra. Ara, és cert també que només d'amagat pots dir la veritat. I per tal de poder dir la veritat (que tanta por sembla fer a tanta de gent engalipada) tot s'hi ha de valdre. Si dient la veritat, vols sobreviure a les forces massives de la mentida — la força dels tifes i sicaris, agermanats, congregats, al voltant dels governs de lladres i d'assassins autoritaris — més val que no siguis fàcil blanc de llurs trets. Cert així mateix que, com tot idiota 'convertit', certs perjudicats (hordes i

hordes, malauradament…) perjudicats per aqueix mateix poder maligne, pel fet mateix que són idiotes, com els vers devots de tota secta, usin dels amagatalls per a tirar precisament contra els qui, dient la veritat, els alliberarien del jou de la imbecil·litat que no els permet veure ni la llum del jorn. Fet i fet, no sabíem quina mena de malèfic enemic no ens havíem guanyats, ni sense jugar-hi perquè cap ens en toqués.

Emergírem ineptament de la forest, i, durant l'estada a les ombres d'una cova subterrània, d'on sols sortíem de nits, a caçar, havíem canusits i encalbits, i les sabes se'ns havien rovellades, i a les galtes esprimatxades ens hi creixien espontànies transmutacions no gens estètiques, i tronats i magres, víctimes tot en tot, doncs, d'aquell cronològic disbarat, esdevinguts avials, de bell nou primitius, amb arcs i cairells, i pintats vairs, amb safrans i carbons, a les grogors dels ulls espletant-nos-hi inhabituals pampallugues d'impressió de llum massa agressiva, tornàrem a la mateixa platja i a la mateixa torre de guaita llampada, i hi havia gent amb taulells i tendals, i hi exposaven productes diversos, i opuscles acolorits, i bosses i cistells i cossis i cofins amb sardines i panets i llaminadures i fruits de tota mena, i encar millor, panadons, cristines, coques de recapte dels forns de poble, i ens haguérem de fotre a fer teatre, no fos cas que els estiuejants se'ns astoressin.

I una de nosaltres esdevingué l'estuprada nàiada Liriop, mare d'en Narcís, i en Narcís anava pel món ajupit i humiliat, amb una plataforma amb rodetes, car, pel fet d'haver-se fet massa el tifeta, d'altres tifetes li trencaren adés els genolls en escruix, i fenyia, amb molta de sobtada espectacularitat, llençar una tassa plena de no re (el teatre que fèiem era de mim), i els espectadors començaren d'aplaudir. I ara érem els germans Karallòtov, qui ens trucàvem a les portes, i amb gests ambigus que esdevenien ultratjosos, ens volíem vendre cascú el seu ram pudent d'infecta religió; putrefacció d'evangelistes, flagell del país; els havíem de trametre a dida amb enorme repulsió, i uns quants del públic se'n reien, i àdhuc ens llençaven monedes menudes, i les rebutjàvem, és clar, car com tot artista de veritat, trobàvem obscè que ens paguessin per un treball fent el qual tant no hi

gaudíem; al contrari, els hauríem d'haver pagats nosaltres a ells, pel plaer d'ésser esguardats i escoltats (encar que, mims, no diguérem mai re, no fos cas que el nostre accent ens denunciés) (a qui?) (no sabíem de fet on havíem anat a parar) (per exemple, no es fot gaires amics el qui es fot a xerrar el fastigós vernacle de l'enemic) (tot i que aparentment tornàvem al mateix lloc d'on la peripècia no s'havia iniciada) (tret que tot hi era tan diferent) (hom feia bé de dubtar-hi) (amenaçadors helicòpters tronaven pel cel).

I llavors la traca. Idònia idea. Ens fotérem a fotre l'indi, el salvatge, l'innocent, l'infant bosquerol per llobes pujat i esquerat, i fenyérem aleshores coldre ídoles i adorar tòtems, i sacrificar verges i imprecar pluges amb tam-tams, i aqueixa fou la nostra apoteosi.

Plogueren els centimets (els de pus, falsos, és clar), i els llençàrem als taulells, i ens apropiàrem de qualsque lleugeres llepolies tot corrent.

Car partírem un instant abans no fotés cap la bòfia, com sempre, reganyant com gossos hidrofòbics, i adeleradament enderiats a assassinar a tort i a dret.

A casa ni ens reconeixien.

«*Sí que veniu bruts!*» Ens retreien. I ens empenyien de cap a la dutxa. «*Au, au!*» Oi?

////||||\\\\

(*En Viví i ses subversions de línies*.)

Com em va ensenyar el professor Vannevar Vinneker (en Viví) abans no perís, prou m'era avinent el fet que tot mur dit 'hermètic' era tanmateix passable, amb la condició que hom fes escaure's al seu davant l'avinentesa d'una subversió de línies.

Amb les línies capgirades i remenades part d'ací i part d'allà, les intencions d'intromissió prenien vies inèdites que foradaven el mur, car tot mur, per 'hermètic' que hom cregués que fos, és de fet permeable, atès que l'atapeïment total d'àtoms no existeix; tota matèria és en un grau molt elevat realment buida; els àtoms no es podrien moure altrament, i res no fora factible d'ésser fet ni esdevingut; una matèria feta només d'un sol atapeïment sense buits equivaldria a una matèria inexistent; en res no existent pot fer-s'hi re, ni mur, ni línies d'efracció enlloc, ni menys pensaments.

La transposició dels guarismes sempre altera el resultat. Com més aqueferats els ingredients de l'equació, a més modificacions no sucumbeix el coeficient. Amb això, segons les línies de transmissió, els espais s'obrien tots sols per indrets sempre extemporanis. Calia anar sempre alerta a aprofitar l'instant de l'obertura, abans no es tanqués de bell nou d'espetec.

Procedíssim sempre amb calma i solvència. Sense vedar els anacoluts ni d'altres 'incorreccions'. Les incorreccions no existeixen a l'hora de la supervivència. Subvertíssim els discursos. Trobéssim-ne de mantinent vàlues antitètiques. Interpretéssim-ho tot a la biorxa, i ens surt cada cop un text amb les directrius noves de trinca. La construcció aleshores és altra. Segurament pitjor, mes qui sap si per sort no pas millor i tot. I allò t'obriria el pas, momentàniament estort, a l'altra banda, tan gruada mentre et desficies a la dolenta on raus.

Car es veu que, entre un plec d'episodis vicissitudinaris, em trobava llavors passejant pel fosc cementiri d'Oníria — amanit l'inquiet passeig amb el so no gaire amè de la nebulosa Mort qui tocava el seu tètric violí, i amb l'acompanyament de la no pas tan enterbolida Vida qui,

arrítmica, colpia amb xiroia malvolença el seu xilòfon — i enlloc no hi trobava recer on estalviar-me'n.

Esbotifarrats jeien els cadàvers als canyets i als femers, i la pudor pertot hi era poderosa. Se'm degeneraven ràpidament totes les estratègies. Repassava els models de capteniment recomanats pels savis. I amb les mans plenes d'estalzins i brutícies, hauria dit prou, massa treball, i m'hauria abandonat a les sornes, fugaces, impermanents, blandícies, tret que pertot arreu, només creixien les ronques latents amenaces, i calia ficar-s'hi.

Llegia tot passant, amb esplín declarat, els esquerdats molt antics epitafis, i en confegia novelles línies herètiques que em badaven portes rares, cap de les quals tanmateix no pas que fos gaire potable, és a dir, sense que em menessin tampoc enlloc de prou sòlid. Cada badall obert presentava, però, un tropell d'esvalotats. Pertot on hi havia un nou respirall arribaven encarcaradament, com gallínules esparverades, els equívocs onejants porsavants a exposar llurs missatge de por demencial.

Sabia que al món condemnat a l'extinció, així com amb el temps més hi atansàvem, la quotidiana animalització s'havia esbojarradament accelerada. A cascun dels llivells del terreny habitable els residus irreversibles s'acumulaven. Enmig d'aquella trista epopeia de les malifetes i els desconsols, la temptació de l'il·lús era de poder combregar, és a dir, de mastegar màgicament un bocí o altre del vedell expiatori, o del boc mefistofèlic, o de qualsevol altre subjugat pròfug vianant, companyó de les centúries, qui escarnís les veus mel·líflues i imprecatòries, cagadament suplicatòries, i alhora fastiguejades pel viure, de qualsevol altra víctima propiciatòria, greixosa o magra, estopenca o tendra, de tot l'eixam incomptable de fauna onírica monstruosament inventada adesiara, del fons incert de les edats, per la salvatge, esborronadorament corrosiva, natura, de qui les abjectes regurgitacions sempre han fetes irrupció en forma de caricatures efímeres i ressentides, i amb identitats ja entecades d'inici amb símptomes patològics d'inherent malignitat.

Que sabés tot allò no treia que volgués tanmateix cercar una eixida a la perplexitat que em duia el contumaç impediment. Així, un pic fosos com terbolencs caliginosos gnoms els rampelluts porsavants i esfumades llurs sòpites rucades com mots de vent, em veia fent una ganyota d'inevitable fastig, i passant a altre. Per on m'engrescaria aquesta vegada a trencar la dura closca que m'encloïa?

Calia tornar-hi amb les subversions vivífiques, vivípares, d'en Viví.

De sobte, crec que a causa de certes línies trastocades que encar rodaven si fa no fa vives pels encontorns, s'obriren, gairebé dalt de tot, finestres, i en foren defenestrats garraguinyosos, grinyolaires, dimonis vermells i alats, segurament procedents de les sitges més fondes, en realitat pelleringues d'occits encar amb els ganivets, les llances, els cairells i les sarbatanes, fent-los tossa a les pells, els quals nogensmenys semblaven haver-se après prou bé els itineraris dels viatges, car tots s'adreçaven, enjòlit, amb pas ferm tot i que fent tortes rai, vers les contrades establertes i arrelades a llurs cranis sovint força espetegats per trets o d'altres contusions.

Llur curts vagareigs, a tall de guspires o pampallugues, abans no emprengueren la per a ells la via bona, fou cosa que m'havia començat de distreure gratament, mes en acabat, quan decidits, sallant pels aires carregats d'estossegoses ferums, es fonien també en les distàncies, em feia envejar aquell privilegi llur de llibertat que no els constrenyia, subjectes, no pas doncs restrets pel neguit com jo, a cap mur lentament estrenyedor d'aixafament ineluctable.

Cap dels darrers desenllaços ran les transposicions de línies no eren de debò cap definitiu desllorigador de rude entrellat on n'era enteranyinat. Ja no veig què em guareix al món d'aquella angúnia d'esdevenidor segur d'esclafament total. Aigualit i hipotens, m'he volgut resignat. Debades. Cap bàlsam de distenent gimnàstica mental i de l'altra no em trau del parany de l'angoixada sort que m'ha tocat aquesta vegada.

Un vol sinistre d'ales trencades. Els insidiosos coloms de la rònega por

qui ens menen a l'amència i al marasme. Hi ha esquelets i carronyes qui em titllen d'efeb bufó i boví, flagell d'ambrades rosetes als flairosos bosquets d'entre els glutis. Calúmnies a columnes rere el feix romà. Em retreuen en realitat amb esquírria i enveja el fet major que encar soc viu, i alhora soc bell com un angelet o una hurí, i ells, ai, mare, lleigs, irrespirables, tot desmanegats, de dol i endogalats, emmanillats perpètuament, a la fètida esparracada Mort.

Al cel, passats els nínxols violats, l'ull de malèfic basilisc d'un Sol apagat metamorfosava molts dels morts, els afegia tendrums, tendons, àdhuc, molt mal col·locats, músculs. I amb allò, investits amb quina autoritat, m'empaitaven. I escàpol era llavors el furot qui es fot als traus d'entre lloses i fureteja entre vampirs. Em treia l'espasa com qui es treu el vit, lluent i de doble tall, a tall de marràs, amb el qual destralejava a tort i a dret, a dreta i a esquerra.

Al reialme inesborrable dels afolls, s'esgaripaven irreparablement els esbocinats cadàvers, a tall d'hosts estripades de putes verges estuprades. Amb allò, el son se m'aprimava tot sol, se'm declarava quiti, volia plegar, se m'acomiadava, introspectiu, com si rumies, «*D'on devien vindre el crits...?*»

Hora doncs de jaquir anar estramps i ditirambes, i de centrar's en el guió, tret que operant-hi amb prou traça. Subvertint-hi les línies. Amb la subversió, esperem, com sempre, que ens portaran indefectiblement noves novelles si més no lleugerament millorades. M'hi esmerçava de valent. Hores de pau on hom esguarda ballar, melòdiques, les lletres. Crec, em deia, que aviat hauré subvertides les males línies i em trobaré a l'altre cantó — un cató casolà, adotzenat, del qual tot d'una me n'adon que força me n'enyor — i ai, així mateix de les adorables odors de l'àpat dominical. Car oi que érem a diumenge?

I com el trobaré, al capdavall, el cantó...? Cal demanar-s'ho.

Mills? Pits? (*Eh...?*) Millor? Pitjor? *Ah, ah. Qui sap, no ho sé. Crec que... Probablement si fa no fa, si fa no fa... Com abans, com abans*. No pas? Si fa no fa...

////||||\\\\

(*Na Viví cardaire i sos reguitzells de bords qui com moscallam la voltem.*)

Com digué en Thoreau: «*Most men are led by their wives in unquiet excruciation.*»

Na Verecundina Vallclaferta (na Viví), la dona del casuístic, jesuític savi qui feia lliçons molt rucs a la televisió, era molt puta; era putíssima; cardava amb tothom tantost no se li tragués el barret davant. Tantost no ensuma mascle, i com més punyent la catipén, millor, s'hi llença.

Confessava mai sense cap sense vergonya: «*Escuncem de sempre com a molt xipén la catipén del mascle.*»

El savi, subjugat per aquella puta, trobava que el món tenia un propòsit i l'ànima era reformable i portable vers el bon camí d'un millorament gradual que el dugués escala amunt que duia a un prou meritori paradís.

Tot pensament que inclou mà de déu o d'esperit, o de qui sap quina bestiota mental en l'organització del viure i de l'esdevenir còsmic és irrisòria imbecil·litat; no em vingueu doncs amb collonadetes teleològiques; teleològic vol dir il·lògic; tot allò il·lògic no pot ésser sinó mentida; la veritat és sempre lògica; i au. L'orb ull que és l'esfera del cosmos no es veu ni la merda al cul.

Emprenyat amb aquell home, quan se'm presentà de casualitat una oportunitat amb la Verecundina, jo, qui aquells dies de ma jovenesa portava un carall elèctric, com tants de peixos carallescs, l'hi endinsí a l'estrany magma que li baixava del cràter conyesc de la seua figa, i el carall em féu figa. Amb el carall encès, i la seua figa electrocutada, el projecte fou ajornat. Aquella dona patia d'un munt de gams veneris. Probablement son marit deia les bestieses que deia per causa d'un cervell sifilític o d'una malaltia semblant que el duia a la religiosa insanitat. Malament rai, tot plegat. Rabejant-s'hi, hom s'hi esfigassava. Conegut fenomen.

En Gustau deia de les femelles que són: «*Uns animals corrents i vulgars, com els altres; l'únic que cert jovent se n'enderia a la furor i la follia, i amb allò tururut, ja han begut oli.*»

Sota l'estranya coerció del nostre cos traïdor, donàrem nostre pletge o pliu (nostra penyora) que servidors els fórem de per vida. I quan en acabat ens engrapaven pels collons, ens coerceixen al col·lapse. Esclatàvem amunt com dinamitat xanguet. I se'ns acabava la vera història.

Fet cap al bord olivet de l'Última Thule, volia tornar-me'n enrere, mes la Dama Sense Veu em barrava el pas de tornada. Mena de feixuga gaura que m'obstrueixes on anar, Dona Muda, capitana de les hosts de silents sicaris qui s'amaguen, barement emboscats, rere tota nosa o destorb en forma de túmul o congost inconvenients, maleïts sanguinaris escamots, esdevinguts sobtats escapçadors, armats amb copagorges, allò em persuadeix a fotre'm de cap torrentada avall, car a qui li cal que l'esporguin precisament del cap?

De retrocés anava, veloç com l'aigua del darrer horitzó on la terra s'acaba, i on buida els cadàvers al fosc no re abissal del firmament, que incansable i a sondrollades i trontolls sempitern no roda, quan em trobava sobtadament infant entaforat en un bressol, i el torrent s'havia tornat rierol pacífic.

La portentosa esfinx, amb espasmes i papada, m'havia reconegut, i em salvava i recollia, i em duia al palau dels nocius humanoides homicides. Les repulsives humors que de les nafres o plaguen de l'atzarós viatge no em rajaven, amb embruixament impudent les despietades hurís me les eixugaven, i tot plegat em guareixen de cascun dels altres planys malignants que aquell dia acobitiava.

Les hurís, com llur mestressa l'esfinx sense veu, nius de rancúnies remarcables, covaven contra meu passats, rancis, florits, greuges, i em retreien la meua trista vida sexual, feta tota de rodaments de cap i de punyents butllofes. Apolàustic, he passades, en vides prèvies, per totes les innocents manies dites perversions. Masoquisme, exhibicionisme, bordellerisme... I he rebudes totes les detencions i martibastonades de les epicenes bòfies de mantes de poblacions, la majoria de les quals, a hores d'ara, en acabat de les darreres apocalipsis, desaparegudes de les novelles geografies instaurades pels revulsius darrers tremolins tectònics.

No vaig gaudir de prou durada per a fer cap de debò a vell i, llavors, distretament penedit, aplicar les avials infal·libles receptes de sulfurós sacrifici, com ara prendre cianur i o de creuclavar'm i d'oferir'm als becs dels prestigiosos voltors, per exemple. No. Abans, amb estupenda estupor, rabent tarter avall, em trobava immers entre bullents corrents de torrentada de fi del món.

Ja ho he contat, fosc espectre renascut, un nou cicle començava. Aquesta vegada, ragatxo pretensiós, respectava totes les suggestions, no fos cas, tot i que impliquessin greus desavantatges per a la meua persona d'ara. Cascuna de les dones mudes em manava. I tots els blasmes m'eren, no cal dir, immensament merescuts. Era fet de porcellana i cada cop m'asclaven en escruix. Crebava sense atur, bústia trencada. Balb i ple de mocs, sense ullals, crònicament dislocat, desenvolupava geps nou i reguitzells de grotescs gruixos sospitosos, i era de tothom la més vil riota.

Tombés onsevulla, havia tothora i pertot mala peça al teler. Els paravents eren reblerts part d'arrere amb d'altres malaguanyats paixàs

qui, esdevinguts probes com jo, d'una probitat sense fissures, sofriren amb tisores d'esporgar les mateixes estratègiques mutilacions. Melangiosos, m'espiaven, amb ulls orbs tots molls.

Tots havíem gaudits dels brous emmetzinats, i embriacs en acabat havíem patides les amputacions calgudes. Hom ens tolia llengües, ulls, collons... I ens emmidonava com donetes i ens oferia als bufaruts i maregasses. Només ens calia esperar la propera joiosa estació del nostre particular via crucis.

Munions d'esparvers i becades de vidre aprofitaven l'avinentesa i, exposats, ens decoraven amb cagades i egagròpiles. Allò no anava enlloc, fins que no s'esdevingué l'ensulsiada per què ens corcorcàvem. Ens esclataven els caps, ja ho he dit. I en pau descansàrem.

////||||\\\\

(*Himnes concomitants*.)

Fui l'obscur erudit qui ama desnerit
Amb sa espelma i volum i cartipàs
A sa exiliada cel·la d'entaforar's
I amb oblectació i sòbriament
Allí colgat absent i clandestí
Llavors a sa fal·lera afal·lerar's.

Sempre celat en obstinant eclipsi
Rabejant-se en son retrògrad idil·li
Amb el violent florilegi de l'apocalipsi
Roman a l'aguait de l'aiguat

I mon buirac duu dics i baluards
Contra els quimeruts entra-i-surts dels oceans.

Petjant els solcs de sempre
Trepitjant els mateixos xerris
Dels mateixos ininterromputs folcs
Reclòs als mateixos enderrocs
Prenc ventríloc extraordinari plaer
Amb veu de tuba d'estrafer i escarnir
Coiots adips i gats fers i panteres.

No faig por a ningú
I me n'adon que a poc a poc
He esdevingut en Congre el clergue
Qui sargeix sense atur
I capeix que amb allò garanteix
La reeixida de l'esplet.

No s'enfila pas mai per les parets
Car sap que qui sembra cull
I si té un cargol fluix
Amb els anfractes claupassats
Això rai.

Òspedrera vós i tant!
Així l'angoixa i el neguit
I la por de la mort
Se li han emmusteïts i assuaujats.

Prou pot i qui diu més.
Fui l'obscur erudit qui ama desnerit
Amb sa espelma i volum i cartipàs
D'elaborar filòsof beneit del cabàs
Son adiàfora medecina
De la tan necessària impertorbabilitat.

(...)

Complagut amb mi mateix
Em cruspia el darrer peix.

Ses arestes són benèvoles
Ses escates força brèvoles.

Llavors m'expulsaven totes ploroses
Les dones fins llavors tan amoroses.

Havia esdevinguda bèstia opaca
Qui cal metre on l'imbècil s'estomaca.

(...)

(*Enyor del paradís perdut*.)

Enyor del paradís perdut quan érets al gineceu.
Només entre flonjors i dolceses de dones, mares, tietes, padrines, minyones.
Quan els homes per sort al món extàticament perfecte no existien.
Mai no et calia veure'n cap, monstres fastigosos i sanguinaris qui, amb rancúnia, ressentiment i odi, et volien aclaparar amb deures i munions de merdegades obligades.

I per això t'exiliaves, enyorant el paradís, a contemplar tot sol com roda la maternal natura.

Has après de fer foc per quan fa fred, de trobar recer per a la nit i el mal temps, i de recollir teca quan la fam vol péixer.
Què més et cal?

Giquem-ho anar, jaquim-ho córrer, tot plegat.

Interessa't sols al gloriós abans, tan ben desat als calaixos de la memòria, on rau tan equilibradament establert per sempre, i no prenguis doncs ja mai pus cura de «les vexacions de l'ara mateix, ni dels desencants del futur».

No hi ha calma més sublim que la del capoll que mai no s'espelleix o la de la semença que s'adorm i ja no es despertarà.
Oh tendra preada violència del no voler fer un deure que disgusta.

Estranya carcassa nada de qualque astronòmicament impossible concatenació d'àtoms i gasos, ionitzats o no, ací soc, com un estaquirot qui, immers ja en ésser nat en una inflexible correguda vers l'extrema decrepitud, frenèticament es va desintegrant.

Ningú ni res no em trau la dèria per a netejar, per a netejar-ho tot.
La meua horror a la brutícia.
Sobretot a la causada pels idiotes, i encar més a la bavosa estupiditat dels infectes nens qui no hi són tots i de qui els mocs tot nodriment entequen.
Qui els permetia de néixer?
Botxins!
Per què afegir la merda de la irracionalitat a la merda del viure?

Em sebolleix l'excrementícia llau, i n'acab negat.
És difícil de fer bombolles bo i mentre ets menjat per un volcà merdós que només estufeix laves de merda.

Volen a la babalà mos papers tots guixats amb monyons de poemes esguerrats.

I contemplatiu romanc, bo i esguardant què cau ran mon forat.

Exuberants mecanismes que fan cagar de por els sempre betzols dignitaris, els quals hom es demana amb quin dret existeixen encar.

I amb això, quan s'escaurà?
Per a quan l'esperat adveniment?
L'espurna que encén tots els bosons...
Els quals, irritats (féssim pietosa abstracció de llur hipnòtica halitosis) s'empassen tanmateix aquest univers en un tres i no res.

Prou li tocava, ca?

(...)

(*Acte radical.*)

Soc l'u robust com la 'u' de l'escàlem
Quan com el rem pujava erecte al tàlem.

Estrenu estelló amb opulents oronells
Ventricós atacava, efractor dels anells.

Tous anells esculpits al moll d'una figuera
Que fiçava com si en joc de sortilla n'era.

Amb complaença descarreg feixuc
Amb pebrots i albergínies d'eixauc.

(...)

T'han enganxada gelinita al cul del cotxe

Quan l’engegaràs n’esclataràs.

Una claror com si de sobte s’hagués encesa
Tota una tona de pólvora de magnesi.

Mort en deflagració i conflagració domèstiques.

(...)

Quan n’era embrionari, n’era il·literat
I ara que m’he fet grandet
He après d’escriure ‘*escarabat*’.

N’era al bressol, ninotet gnòmic
I entre popades i badalls
Cagava d’allò més ergonòmic.

Cagava a lloure
Cagava al començament i cagava al cloure.

I ara que m’he fet grandet
Haig de cagar darrere una paret
Amb por que no em pugi un escarat
I se’m foti al foradet.

(...)

Petit cagallonet de la matèria
Adquiria el coneixement
Que pudiré quatre dies pel món
I m’hi fondré per a l’eternitat

Immaterial de la inconsciència infinita.

Davant aquest galdós panorama
De merda eterna
N'he romàs per sempre pus
Amb el cul tot fet un nus.

(...)

(*De conqueridor avial a vellard jovial*.)

Atret com per magnet o caramida
Xufanc magrana qui en closca es remet
Les col·legiales em prenen la mida
Del tot glabres pel que fa a llur conyet.

Oblidí abstret Anteu de ficar el peu enterra
Feia botets peu nu sobre els greus grenys
I esperí ferir com genet en guerra
Amb l'esperó esmolat que amb el goig les fa prenys.

Sangonós iceberg baixant per les Niàgares
De les llisquents boirines dels conys calbs com espills
N'amanyaguí cavall solemne les alfàbregues
D'on fortuïts n'eixien a milions els fills.

S'emmirallaven còsmiques mes proeses purpúries
Als celatges magentes d'exhaurides luxúries.

(...)

(*Mul mulenc.*)

Soc una mena de mul qui emula
I àdhuc paranoic pertinaç esdevé
Un mul esclau de l’emulació.

L’emulació el mou
Devers la remodelació contínua.

I sempre creu que ho pot fer millor
I mai no ho fa.

(...)

(*Mon país és una cagadora*.)

Mon país és una cagadora
Mon país és una cagadora ocupada.

Som un país de restrets.

Bo i cagant-s’hi (sense atur, això també)
Els ignars forasters qui l’ocupen
Criden tothora (i en llur molt repulsiu llenguatge)

Ocupat Ocupat Ocupat...

Com si no ho sabéssim
Maleïdament restrets
No ens n’oblidarem mai.

(...)

(*El sentiment és mutu*.)

Hom sent a dir que de les boques dels infants i els gossos
La veritat en baveja.

Haig de dir a propòsit d'això que infants i gossos
Gairebé sempre expressen a lloure el fàstic que diuen els faig.

I sempre els responc és clar dient-los mut
Que el sentiment és mutu.

I tothom entesos.

(...)

(*Tothom enganya tothom — i qui no enganya, inassistit es mor*.)

Mon frare i man mig ens les fotem
I els nostres pares llavors mig se les foten
Pertot cauen mastegots que asclen i estoten
Fins que al capdavall els quatre ens n'adonem
(Quan ja als llurs i als nostres pseudòpodes purpuris
Lluen els llossos de llurs i nostres xuris)
Que allò pot acabar amb els quatre mesos
En molt llord carçre o a l'hospital o encesos
A l'abocador o crematori pus a la vora
D'ací que hom plorant laves i amollant
Vòrtexs de malediccions i urpant

Amb dits de goludes arcel·les qui endrapen
Bacil·lariofícies proposi la metamorfòpsia
On ningú no coneix ningú i tothom tothom
I que les coses rodin.

(...)

(*Ja ens coneixem*.)

Estrany que sovint
Els elements més evidentment
Àvols de la societat
Els buròcrates en guisa de bòfia
De jutge o de militar
Em trobin passablement acceptable.

Copsen en mi una certa familiaritat
Un esguard puta
De falsa rectitud
Un esguard murri i furtiu
De comprensió mútua.

Una certa retirada (oi?)
Amb l'estrenu personatge
Qui tan bé coneixen del mirall.

«Ja ens coneixem»
Diuen tàcitament uns llavis
Mig retorçuts en un lacònic somriure.

Ets també un dels assabentats
En el secret de la gran facècia

Un d’aquells del qui pensen que
«A cascú el seu»
Però sobretot que
«Cascú per a ell mateix.»

I tant
I tant punyeter
I tant.

(...)

(*Pes a l’ànima*.)

Pesos a l’ànima
Destarote tothom.

La solució a tot pes anímic
És cagar.

I qui no vulgui cagar
Que defequi.

Defeca vull dir caga doncs
I et trobaràs molt millor.

(...)

(*Vellúries instantànies*.)

Vellúries instantànies.
Tot mor isnellament.

S’eixampla l’espai de la buidor
I els envelliments s’acceleren
I això ja ran les naixences
De tal faisó que
Tantost no et naixien ets mort.

Ets mort per sempre
Tret que cap concatenació impossible
De coincidències atòmiques
No en faci de tu
Un nou tu
Totalment diferent de l’altre.

És ben pràctica la filosofia pràctica.

Això establert som-hi.

Prou alliçonats
I llavors pel que durés
Puix prou calia
Ens n’anàvem a cercar teca.

I així anar fent.

Debades
Sempre debades.

(...)

(*I no hi ha res a fer*.)

Els dogmes abdueixen els cervells
Els quals esdevenen doncs ostatges irredimibles
Car en realitat ja són morts
En la sinistra presó del crani.

Pugen els forts
I els qui els llogaren perquè els pugessin
I instal·lats permanentment
Dalt els pinacles i les eminències
Els eminents se'ns mofen
Esmeperdudament i de continu.

Es mofen bestialment dels qui
hordes impotentment ignares
hem romasos davall a peu pla
En la dura improductiva superfície
I hem esdevinguts ridículament dispensables
I doncs disponibles a tot ús i exterminació.

Acollonits quan de dalt estant
Els eminents ens tronen
Romanem sempre ignars
Bavosament fascinats
Pels qui entronitzats ens acolloneixen.

(...)

(*Hom afolla a l'origen tota la falòrnia*
El cafarnaüm de falòrnies...
El 'falorniaüm', que se'n derivaria.)

Estalvieu-vos-em les biografies.
Cada vida és un conte.
Un conte d'horror.

Qui viu, viu en l'horror del viure.
Nat de no re, anant a tota osta vers el no re.

I això és tot.
Tota la resta, reble. Trist, disgustat, reble.

(...)

(*Fosc as. No fos cas.*)

Cal molt d'ull viu amb els aristarcs... amb cap crític massa ferotge... cal saber transformar'l en banyut inofensiu... conèixer'l i afalagar'l en ses manies... o fer'n cas omís... com si duu fenc a les banyes (*foenum habet in cornu* – Horaci)...

Cal fer com abans, i potser qui sap on encar ara, on als braus més ferotges, els ficaven fenc a les banyes.

No fos cas.

(...)

(*Sóc el cambrer seriós i sol·lícit.*)

He romàs un gran estona servint-los, els salaços sorollosos destralers,

mentre ordeixen, rotant i petant, llurs maquinacions malvolents.

A l’hora del sopar, entre els mafiosos de la religió o de l’estat, hi ha assassinats massius, car, per la més mínima qüestió, surten les metralladores i au, esteses de morts cada nit.

Quin restaurant més galdós el nostre!

Sort en tenim amb els escamots d’escombriaires de guàrdia, prests a totes hores. Gràcies a ells, no ens enfonsem en cadàvers i d’altres brutícies per l’estil.

(...)

(*Prolèptics, veiem arribar, tantost nats, les fastigoses conseqüències de l’haver viscut.*
Una amargor inestroncable.)

Sabeu què?
Per a no afegir-vos cap nova llampant malastrugança, hem omesos els eclipsis.
Ja no amagarem mai més el Sol.

Al mateix temps davallarem la Lluna en un cove.
Només per a fer-vos contents.
Sou massa boniquets.
En aquest món us ho mereixeu tot i més.

(...)

(*Monstruositats*.)

Els militars són els paràsits.
Tot allò que foten al món és feina de maleït paràsit assassí.

Si no t'agraden, no t'hi casis.

(...)

(*Quan la raó dorm fan cap els monstres*.)

The 'religious cant of religious cunts'.
Heu sentit mai les capdeconyades dels capdeconys de les religions?

Els religiosos han la raó adormida.

Es veu que veuen monstres
(Ço és, déus i dimonis; fantasmes i esperits
La més llefiscosa carrinclona ridícula fauna inexistent)
Pertot arreu.

Espaterrant.
Serveu-vos les bragues, nois
Car quin panxot! (De riure.)

(...)

(*Gradualment, d'estoneta a estoneta, esdevé de més en més il·legible el palimpsest continu dels fortuïts esdeveniments de l'instant*.)

Mestre Lliçoner, l'alliçonador molt mestrívol, llausangers, l'en preàvem la destresa en ensinistrar les nocions més rebeques ni malmeses per les estupideses i bestieses propugnades pels malèvols ignorants qui s'empescaren vides futures amb inferns per a tothom altri, i, és clar, paradisos i hurís, i merdes semblants, per a ells tots sols.

Ens va dir: «*Místic de la meditació, tots els meus crims són transcendentalment premeditats, i tals com ragen*.» Però, és clar que tots els seus 'crims' (de cara a la malignitat regnant) eren la clara exposició de les veritats més nues.

Ell i els seus (quatre gats iconoclastes, qui, a força de rebre càstigs per les forces enemigues, força escaldats ni escamnats) se'ns hagueren d'amagar a les grutes submarines on les sirenes ens deportàvem.

Érem 'sirenes', senyoretes de casa 'bona' alliberades dels jous de les famílies d'imbecil·ltzats imbecil·litzadors, missaires, feixistes, marcials, cobejosos, avars, despietats, destructors.

Sense escates, i força afectats pels excessius graus d'humitat, tost entraren en dures claustrofòbiques convalescències, i al cap de no re, en febres apressades, de logarítmiques corbes, mancats, pobrissons, de l'escalf solar, esdevingueren tots plegats extints.

Va dir el mestre, relliscant veloç pel darrer vessant del viure, «*Malaguanyats laberints que no entendré mai, tot això que us perdreu*», i el dol en acabat fou nostre

Digué en acabat el darrer dels gats mig espellats, «*Així desapareixem, anònims, ignots, abolits, els únics vers herois de la pega humanitat*.»

I debades cantem encar les sirenes, amb melangioses monòtones notes, els darrers advertiments per a les horrors que se'ns atansen,

món engegat ràpidament a coure fins a esdevindre tros de trist carbó despès.

(...)

(*L'amic qui sent cançons quan s'adorm*.)

No dorm gens de nits, mes de jorn cau adormit com qui perd, de cap estufit, un moc.

Narcolèptic cagaelàstics, romancer, si avui l'eixoriviu, us canta, pastós i llefiscós com un pastís, mandrós, nassut, contemptible i viltingut:

«*Nyepa nyapa nyap!*
Tot és nyepa
Tot és nyapa
Tot és nyap de nyigui-nyogui.
Que ningú no es mogui.
Nyepa nyapa nyap!
T'emboliquen en un drap
T'han ficat en un forat.
Nyepa nyapa nyap!
Cagaelàstics s'ha acabat.»

I es re-adorm.

Com deia adés en Lliçoner, antic conegut: "*Estimbant-se, l'acròbata caigut, ara cadàver, continua nogensmenys escandallant els abissos*."

(...)

(*Patidor del cor*.)

Passava vertiginós el cometa
Espargint cendres no del tot despeses
Que ara calaven foc pertot arreu.

D'ençà que llavors patia del cor
Tot ho feia amb enorme parsimònia
No fos cas que la mort se m'alçurés.

Abandonava a la mà de déu
Les masturbacions i acrimònies
I totes mes comeses ni proeses.

Tampoc no em bec pas tota sencereta
La fiola que tant de bo no em fes
De xarel·lo que sempre em duu a bon port.

Ni lasciu pintor amb fàl·lic pinzell
Tampoc li pintava el cony de vermell
(Amb el cometa em tornava poeta.)

D'ací igualment que no em veiés amb cor
D'apagar cap foguera:
I doncs au som-hi i prou!
Que tot collons cremés!

(...)

(*La fondària d'amargor instal·lada als infinits sendemans és insondable*.)

No hi ha tornada.
No hi ha tornada enlloc.
Pel món només hi passem una vegada.
I, mentre hi som, hi fem allò que hi fem.
I prou.

I a la fi, encar, tot allò fet...
Tot allò fet, per ben fet que fos, serà fems.
Ni fems. Desfet. Re.

Bona nit, bona nit.

(...)

(*Al cel blau l'home blau sobreviu l'esplugada*.)

El cel és blau tan blau i els ocells blaus s'hi fonen
I els ocells no pas blaus, ocres, verds, grocs, blancs, negres, vermells
Hi sobresurten en alt grau i a hom de pensar-hi li plau
Que és evident que el mateix cel blau tan blau
És tot un immens ocell blau.

I que quan el cel ocell blau es tol els paràsits
Els homes blaus i els ocells blaus se li confonen al blau
I no els guipa gaire bé i llurs possibilitats de sobreviure
Són força bones, i els ocells no blaus i els homes no blaus
Els homes vermells negres blancs grocs verds ocres
Malament rai, malament rai
Arribada de l'esplugada l'hora, bona nit
Bona nit i bona hora.

(...)

(A*l sepeli de la gossa*.)

Devessall inalterable.
Prou d'aqueixa merda de mística punyeta!

La finestra es clou i recomença la inexistència.
L'escruixidora horror de la inexistència.

Res no va mai enlloc.
Més val no pelar's els collonets per no re.

Calla, això porta sort.
Sents els ventrílocs vampirs del capvespre?
Pesquen els rufianescs en flagrant delicte
Llurs comentaris els repeteixes en veu baixa
Tret que n'han degut sentir mormols...

Esclataven les rialles dels energúmens
I quin empegueïment, xiquets, xiquets, quin empegueïment!

La casta dels carronyaires.
Els assassins, la bòfia, els jutges.
Els escorxadors, els cirurgians, els carnissers.
Els anatomistes, els enterramorts
Tots se te'n foten, tots se te'n foten.

No hi ha res a pelar
Desa el desencant.

Esdevingut prou sublim, gica't anar
Som-hi.

Evanescent, de tu no en resta ni el solatge.

(...)

(*Hi rac*.)

Hi rac, a mon cau, ben arrupit.

Ésser sense malícia, sovint molt ensopit
Gernacions se me n'han aprofitat.

Ja de petit, geperudet, sempre poca-coseta
M'arrosava a les parets
Ma mare em deia d'"*arronsaire*'.

I arronsaire he romangut
Arronsaire als autobusos i tramvies i trens subterranis
On és clar que subtils fregatel·letes rai
Als culs i pits de les boterudetes dames
Per manguis tothora silentment adorades
Beta cul-llepaire en les seues més boges fantasies.

Hi rac. Hi rac. Humil com l'hac.

Humil com l'hac, hi soc i no hi soc
Ombra mínima, negligible.

Sense que l'intent mateix, generalment reeixit
De sublim evanescència m'estalvïi per això
Qualque malaurada vegada l'estirabot
O un ver sever arrambatge
I àdhuc un bon mastegot

Absolutament merescut del tot.

(...)

////||||\\\\

(Esperant que l'eclipsi s'estronqués.)

Esbrinava, a través de les reixes de la presó de mes pestanyes, els llivells basardosos de múscul que en la semi-foscor marcava el macabre clandestí qui nu m'entrava a casa d'esquitllentes (un altre d'aquells lladres ensumallufes qui contundent us assassina de nits, si el sorpreneu i l'interrompeu gens en son zelós atans al vostre llit), i no sabia què fer, ni si de dir-hi re, ni si de fènyer... de fer veure que, bo i somiant, entre creïbles ruflets, mormolava innocus encants que potser il·luminaven una mica l'accés als diverticles que menaven als soterranis més obscurs de la meua ànima, i ell llavors en restava encisat i m'ensumava el melic i l'entrecuix i el foradet del ses — ací s'hi rabeja, paradís aromàtic — i, satisfet, no pas sense abans clavar la perlina daga al coixí per a esventrar'l i jaquir-hi doncs un mena de vincle sangonós que em dugués en el futur al dolç enyor de joia insubornable que sentia mercès a la seua sentida presència — no pas doncs somiada... i així anar fent... i llavors s'escolava feixugament l'estona, i encar hi érem, i esclatà un soroll sobtat d'umflada paperina aixafada, un soroll ferotge, esventat, estrident i trepidant, i l'aspre i cru desconegut les gònades li pujaven a la gola i fotia un bot vers el sostre que m'eclipsava el rellotge lluminós, i no sabia ara doncs quantes d'hores ens fugien abans la penjada situació no es resolgués...

I així, esperant pacientment que l'eclipsi s'estronqués, em tornava a adormir… i això fins que, vers les sis del matí, la llum de la finestra no em deia que em tocava de llevar'm, i me'n recordava de l'episodi nocturn, i em demanava si no ho havia pas somiat, mes no, car ve-li, allí era… el lladre ensumallufes… semblava un llàtzer… penjat en una branca d'un d'aquells arbres maleïts de l'oest, on penjaven pel coll, jutges malignes, els 'fora-lleis'… el seu cap s'havia incrustat al cel ras i segurament més lluny i tot… vers la teulada… o les golfes… tothom sap com són fetes les cases suburbials entre els americans… a la biorxa rai… les parets i sostres quatre fustetes i papers i guix, amb escumes aïllants enmig… i l'espetec sobtat que l'astorava tant l'havia projectat fins dalt de tot… i allí hi peria, asfixiat… estrangulat… espernegant desesperadament… mentre eu devia clapar entre 'angeletes' (en femení, eh?) (car no fotem, els moros tenen llurs hurís; per què collons naltres hauríem d'ésser menys?) (qui s'hi acontenta?) (no pas eu, no)…

«*Qui viu d'esperances, mor fotent-ne pets,*» ens deia adés el pare de la república, en Benjamí Franklin, i prou que ho encertava. Allí en teníem un perfecte exemple. Aquell pobre, aquell malaguanyat, lladregot qui vivia d'esperances, és a dir, qui es nodria de pets… L'afaneta de les ventositats… i no pas de les restretes… vergonyoses… cusques, tímides… mig restretes… mal amollades… de sotamà… ans les lliurades francament… orgullosa… en la llibertat del son i la intimitat… les més saboroses ni nodridores… és clar… és clar…

Cerimoniosament molt coprolàlics, el sebollírem amb totes les honors, al clot més pregon, entre enormes muntanyes de caguerades on les clavegueres no anaven a desembocar, i on els aprofitadors de merdes no en recollien les sòlides ni millors per a convertir-les, com déu mana, en cars adobs.

Sic transit… Sic transit, vós…

////||||\\\\

(*Episodi escaigut als llagrimosos pidolaires llogats per a l'ocasió*.)

Clocava esbojarrada la cloca del cloquer. I, davall, tots fèiem cloca escrutinitzant el firmament. Desolador escodriny. Car de lla damunt, prou n'era d'on no venien normalment les sobtades exterminacions. Vaixells en forma de supositori raptaven els qui se n'eren preparats per al gran rapte celestial, i els altres romaníem a l'infern terraqüi, fet cada dia transformat en pitjor, com és conegut universalment, pels llogrers i llurs llogats assassins.

Els qui érem a can místic, ço és, els ploramiques i les ploraneres llogats per a lamentar els seus darrers moments, fórem testimonis de la collonada que llavors s'escaigué d'esdevindre's.

Presents, com dic, en esdevinença del seu darrer miracle encar més absurd, fèiem vots que d'allò ens en recordaríem per sempre. I que, degudament convertits d'espetec, ens escarrassaríem, amb males jeies i sacrificis rai, de llavors endavant, per tal d'ésser un jorn gloriós així mateix raptats, rabits, extasiats, de dret devers el cercle lluminós dels pocs molt mesquins escollits, és a dir, els qui dalt el cel llavors el nostre gran i únic divertiment fora de veure els milions innombrables de rèprobes 'abandonats enrere', patint, és clar, les mil i una, guerres nuclears, desastres planetaris, volcans, diluvis, incendis, i, sobre, molt terroristament hostilitzats amb forques forcades pels repel·lents dimonis quiròpters tramesos especialment pels poders celestials per a llur perenne tortura.

Només ens calia esmolar encar més les creences, per abjectes que semblessin, i seguir al peu del canó i de la lletra les receptes receptades, a esgarips de boig, pels abominables 'evangelistes' predicadors de costum. Amb allò, força d'hora, l'hora del rapte final

ens duia a la platea, a presenciar el teatre infernal, tan divertit, com no fa gaire ja he dit.

Passarem ara al miracle que suara esmentava. Al místic, ara que bleixava el darrer bleix, li eixien ferotges del melic uns esglaons de tegument que pujaven fins a un cel burell que s'esqueixava com bragues de lli al cul d'una estuprada per a mostrar les portes rovellades del reialme sacrosant d'en Peret Dedalt, i aleshores, vejats, la seua fètida animeta, un fantasmeta merdoset, del melic li n'eixia, així mateix, i se li n'enfilava esglaonets amunt, alhora acomiadant-se de son cos, esdevingut ivaçosament carronya, de tan ben castigat per una vida de misèries, amb llagrimetes evanescents als ulletes fets de borrissols de llana negra que es disgregaven, bo i plorant, en tristes filagarses.

Tothom sap (com diem, amb raó, els japonesos) que 'l'ànima resideix al ventre'. L'ànima, és clar, respira pets.

El paradís que vèiem per l'esqueix al cel, era com diu en Vaughan, si fa no fa com un 'cercle lluminós'. Un cercle lluminós, oi? Exactament, si anàvem a mirar, com un forat de cul monstruós amb un incendi dins.

Ai, ai, ai, malament rai! Un incendi dins! I allò, ara, què volia dir?

El místic, son esquelet, o allò que en restava de son cos gairebé podrit del tot, un cop son ànima se n'era anada, hom l'alçava, a tall de tòtem, un tòtem banyut, en forma de minotaure, i li encolomava damunt, a doll de pot de pintura, sobretot a la façana, tota mena d'esmalts i tintures, de tal faisó que semblava ara, tot empastifat i pintarrejat, un no tant pudent com abans 'eidòlon' d'aquells... (al poble en dèiem d'eidòlons a les horroroses irreals imatges d'ídoles platòniques, o imaginades pels ascètics datspelcul, reflectides a l'espill estupefacte d'un cervell fanatitzat), un tòtem o eidòlon d'aquells, deia, molt xaró, cridaner, luctuós, de qui hom per força sospita que acobitiï o hostatgi alhora ombrívoles passions i incertes neguitejadores sensacions, i fenyíem 'allavòrens' de coldre'l, ço és, d'adorar'l, amb precs que eren, tot ben pesat, una angèlica harmonia de banals vituperis. Car érem

resolts a salvar, si doncs no l'ànima, alguna cosa o altra. En tot cas, la cerimònia ens afalagava, com els terapèutics pinyols de cireretes, el paltruu (o les entranyes) que ara aviaven menys de remucs ni planys. Vèiem, narcotitzats, que el tòtem, amb son braç i sa mà, ens beneeix i ens absol abans de no caure'ns de morros als musells. Semblàvem, tan pintadots, els sobrevivents, les truges o putarres de cementiri.

////||||\\\\

(*Feta la llei, feta la malifeta.*)

Segons reporta el fidel 'cronicaire' Thomas Middleton a '*La Llei dels Vells*.'

S'escaigué que, molt inspirat, fes el pirat monarca d'Epir: «*Això rai, estimats ciutadans. Prou podeu, carallots. L'estat benèfic que som us ajuda molt civilitzadament ni educada, en un mot molt com cal, a expirar i a pirar d'aquest trist món*.»

L'il·lustrat dictador epirota ha estatuït, i els esporuguits areòpags en pes ho han signat (tot i que molts d'ells, vull dir, els senadors, amb això els caldrà quasi a tots plegats a hores d'ara d'agafar també la via ràpida d'eixida vers el dellà dellà), han signada, vull dir, la llei que tot hom, en fer els vuitanta anys (edat on ja inicia el seu ruc repapieig), i tota dona, en fer els seixanta (edat on comença de tornar-se definitivament bruixa emprenyada) ha de morir i prou a mà del botxí estatal, sense romanços, i prou.

En esdevinença de degeneració o nosa, el botxí amb la destral és cridat. Així mateix, la llei és la llei, i tothom qui l'empudega o se'n plany, avall!

Quant als dictadors, ço és, els depredadors del món, prou els coneixem! L'esfera, llur canfelip. S'emmerden la boca parlant de 'déu', i assassinen indiscriminadament, i, és clar, pel fet que són del cantó de llur 'déu' de merda, ho foten ben tranquils, car perdonats a la bestreta.

Malament rai. Te'n recordes quan enfonsàvem l'escandall en la densa foscor del pou de merda de la humanitat? No pas, però, que mai toquéssim fons; la tija oscada mai no abastava; potser allò, pensàvem, amb raó, era de debò un sot sens fons. No hi ha remei. No.

(...)

Llavors, en aquella avinentesa, les esdevinences que es repetien cíclicament, mancaren d'aparèixer — el cicle és trencà en escruix. Ardents, els del cementiri, ens demanàvem el per què de l'estrany incident. No pas que fos cap d'aquelles bagatel·les que esdevenen oblidoses tantost d'ocórrer, gairebé. Cascú de naltres hi reflecteix, i n'hi ha qui presentem parergs i paralipòmens, ço és, opuscles i afegitons, de justificació per a reforçar les nostres opinions, algunes de les quals són com ara espines a la ronyonada dels contradictors. L'ambient s'agreix terriblement.

Què farà el rei quan arribi als vuitanta ell mateix? I la seua dona als seixanta?

«*La meua dona*», fa, «*com diu el bard, nois: 'Només quan s'escaigué que esdevingués moribunda/ Menys amiga de cundescs esdevingué, i de debò verecunda*.'

Quantes de dones casades no enverinen el marit amb la minestra, no fos cas que les denunciessin aviat que han fets els anys fatídics, no

fotem! Quines lleis més absurdes d'aprovar! Si consiràvem la utilitat de cascú, i doncs al mateix temps sa futilitat, al fons del fons, ningú no serveix per a re sinó per a empastifar una miqueta més la condemnada terra.

Quina és la xifra? Quantes de barroeres molècules prehistòriques no ens componen el sociòpata? Pou d'afliccions, gresol de peripècies, triomfs dels talismans, tresor d'enveges i ressentiments... Font inexhaurible d'abruptes turments... malsons amb mantes d'incoherents contingències... Hom esdevé abstinent quant a beure de cap mena de saviesa... Acerb i tendinós, indecent, i sollat com musculat mamut... Mediocritat desarrelada qui escarneix els incorruptes... Ventríloc molt subjectiu qui fa parlar les lloses damunt les tombes on, clandestines, parim les esparracades dones... Moc de llimac o de cargol pertot on, pels llunyans horitzons de les barbàriques centúries, bo i ziga-zagant no passí... Inoblidable incest quan més feble ni aïllat no fui... Eixams de llagosts, de cuques de la llum, de pampallugues que m'entrevenen, sotgi on sotgi, els irresolts esguards... Exacte. Amb ales de futilitat surant per les estagnants llacunes còsmiques... Absort i sotmès a les brusques metàstasis enceses pels diferents incongrus disbarats doctrinals llegats ubiquament pels rum-rums... els agres electromagnètics eructes i buides palatreques que aclaparen els senys sense possible remçó... Letàrgic llangardaix qui ingereix als tolls immunds renocs a desdir...

Eren lleis que al capdavall, per diverses infinites raons, cascú maldàvem per infringir, i que ens adeleràvem a capgirar. Pilots de natalicis falsificats. I d'heretatges contestats. Tot plegat un garbuix de força gruix. No val la pena estendre-s'hi.

Car tant se valia, no venia d'un pam. Al capdavall, cada eó viscut és prou punyent en les seues dimensions situacionals. Triant entre tots els fonaments de l'espectre del disseny fonamental, al capdavall en conjurem, sense gaire intencionalitat, una realitat o altra, sempre particular i transitòria. Entre tants de trets d'allò difós a tort i a dret pertot arreu, no en copsem, colpits, sinó qualsque obscens ressons. Ens assalten a la babalà ombres rares d'homenics o d'homuncles qui

ens fulminen i, enxampats, ens sotmeten als exàmens, d'on no en podem mai sortir extàtics en el succés, ans sempre trasbalsats en la desconfita més agra. Aquest és el missatge.

Ens dèiem els uns als altres. «*Saps què? Desil·lusiona't, si et plau. Tard o d'hora, tot tornarà a llera. I si doncs no hi torna, i tanmateix som encar vius, també ens hi acostumarem. Això rai. Mentre siguem vius, patir rai. Mani el malparit que mani, petulant com un pastís de merda, ens en farà veure de lletges i pitjors. Palès*.»

////||||\\\\

(*Catorze tites tabes*.)

1) Tita taba amb eu mateix — amb el segon '*eu*' pres com a dama, a qui no vull tampoc convèncer absolutament de re.

Ella, espiritualment molt carnal. Beutat rutilantment bastida, per aventura àdhuc únicament al món '*llepable*' — al contrari doncs de totes les altres dones...

Covats per les màquines, i els desgraciats maquinistes qui es pensen que som màquines — no pas de les orgàniques (llas!), ans de les meselles, les mecàniques, les plàstiques i metàl·liques (a fe de cony, maleïts!) — tant la qui, bo i entrenant-se, molt dinàmica, corr amb calcetes i sostenidors mínims, i el qui se n'escorr estàtic (i passablement extàtic) rere el finestral — com s'erren i la caguen!

Car… I és clar que els sentiments — sobretots els bons, és a dir — els 'interdits' pels malignes qui a tot arreu manen — compten!

Compten de manera momentània. Mes quins bons transitoris moments! Qui ens els denegaria? Sal de la vida.

(…)

2) Tita taba amb qualcú, qui a l'escombriaire dalt el carro de la brossa li ofereix una rajola de xocolata i un llonguet, perquè el dugui, a manca de tramvia, fins al banc.

Què me'n dieu de totes aqueixes noves monstruositats? Re de natural, tot artificial. Les noves generacions, oi? Putejades per totes les anteriors, totalment ignares, no saben ni ja sabran mai allò que era bo, és a dir, allò que s'adeia cent per cent amb l'harmònica (matisem-ho, la 'sovint' harmònica) natura, amb menys de lletjors, sorolls, pol·lucions, brutícies, destruccions, desesperacions. Si em voleu creure, tot és producte de la maledicció dels bavosos missaires— quin flagell, company! Sabeu que caldria? Caldrien màquines — n'hi haurà mai de benèvoles? — per a començar de destruir les màquines de pitjor avolesa inventades darrerement. Hi reeixirà mai hom? L'esperança és mínima. Qui creu en màquines ja ha begut oli.

Prou potser? No m'aixaféssiu més la guitarra, si us plau, no m'esqueixéssiu més la puta grua, vós, tampoc! Anava al banc amb una pistola, i ara em veniu amb mandangues destrempadores. Esdevingut tot d'una avui, aquest matí, resolut, diabòlicament astut, he sentit una activitat tectònica a la carcanada. I disposat al vaitot… Com ho diré? Una gla de coratge per casualitat se m'empeltava a l'abdomen, i tot seguit se'm ficava a créixer com ara molt robust roure. Així que, al cap de no re, tot el quadre simptomàtic de pusil·lanimat i ridiculesa on hom m'emmarcava de per vida (*zap!*), esborrat de soca-rel! La basarda

quotidiana em minvava rabentment, com marrofí a la llengua. I ara amb quines hòsties putes amb arestes verinoses no em veniu. Callareu?

Ja em perdonareu. Sempre he estat així. Essent agre de mena, mos escrits (mos dirs, pitjor) per força banyats d'agror rai. I mes idees, com totes les idees del món, construccions aleatòries defecades a la babalà per l'intricat mecanisme del cervell. Qualsevol idea se'n val qualsevol altra. Així que au bah, noi. No ens fotéssim il·lusions. Quant al banc, per vós fareu. Ni cal que l'amic escombraire digui ni oixque ni ollaó ni xo ni arri al mul desastrós. Saltaré ací mateix. Prenc comiat. Agraït per la distracció. I amb això, vós endavant. Endavant, que no ha estat re.

(...)

3) A cal veí, novament, encar en avinentesa de penjada de clemàstecs, celebrant el "bateig" de l'altre nou domicili. I doncs som, naturalment, a ca l'aviatriu Beatriu i en Caracal·la Tibet, nipó desimbolt, son marit.

Ens fotíem al començament un tip de trucar: «*Al·lò? Al·lò? Qui hi ha? No hi ha ningú?*»

Sentíem nogensmenys que, dins, sempre burleta, n'Eugeni Panariç li deia a en Lluç Xixavaix: «*Beu-te aquest calze, Llucet, i me'n tornaràs contesta. Fins al solatge, Llucet, fins al solatge. Eh? Què me'n dius? Bo, cavà? No fotis, tu, el millor vinet del món!*»

Compreníem la prevenció d'en Lluç, els sucs de n'Eugeni n'eren líquids vescosos i fètids, i granulosos com egagròpiles, amb tot de sospitosos lleigs grumolls d'estranys amargs tendrums. No eren, per exemple, límpids com mos pixats, tan semblants a les translúcides animetes dels albats que davallen per la duad.

L’estrident renou esborrava no nostres trucs. Llibertins a llur lloriguera. Xitxarel·los i cadells de taral·la. Embriacs fins a les ganyes.

Caldrà que qualque cap de pitof es vegi immergit a l’aquari — i que els belònids i lepisostis (peixos-agulla, ambdós de becs esmolats i de maleïdes dentetes claferts) no se li acarnissin gaire — perquè esdevingui perfectament desassedegat i mitjanament perceptible perquè ens obrin. Car no hi ha pas uixer de servei a l’uix de la casa. Ni per sort tampoc — ço que cal agrair, gent intel·ligent — cap gos — cap gos, com cada gos, enterament pútrid — qui s’ensumi la nostra maleïda presència a l’altre cantó de porta.

Havia caiguda la nit. Escanyapolls i xicaloris , tardans giravoltaires, rodaven pels fanals.

Al capdavall fou en Teòfil Jonçà i Juncà, mecànic ferroviari a qui el simfònic convulsiu soroll de les vies havia retut sord i mig boig, qui ens badà la porta.

Entràrem els tres. La condemnada família sencera.

Nen, no argüeixis amb ta mare! Ta mare ha tothora raó! I prou! Au. Tol-te la jaca i el barret, i fica’t impudent vora aquest sumptuós foc.

«I que la cítara no ens manqui.» Digué, formulària, la dona.

I llavors: «Nois, molta de gana a la post.» I ella i el nen es llençaren vers la teca. Els en demaní un bon plat. I: «Si us plau, afegiu-ne força.»

Per dissort, abans de no poder fotre’ns cap mos al pap, fou llavors on l’huracà ens duia sobre l’oceà grotescament excessiu — hò, fills meus — el sofert morent oceà on durant segles havien descarregades tantes d’infectes clavegueres.

Ben fet. Ara precisament s’hi tornava.

(...)

4) Torneu-hi, si us plau. Voleu repetir-ho?

Volenters. Per a vida higiènica, dic, la del bordell. Ran d'un rampell, d'esquitllèbit esdevinguí degudament irreverent, i fui d'ençà d'aleshores on, vivint dels conys, per al romanent de ma puta luxosa opulent cornucopiosa vida, fi arlot so. N'he vistes de totes les colors.

Voleu dir vagines?

Situacions. Que cal resoldre d'espetec i amb mà dura, ja us ho diré, sense dubtar mica, no fos cas que la cosa s'emboliqués i es tornés en un tres i no res tragèdia.

Els inics matalots remintolaven repugnant condescendència envers els ara de moment desarmats, tanmateix cinquanta mil vegades més intel·ligents que no ells — ells, qui no eren sinó talossos de merda.

Què hi fotéreu?

Trencar un braç i cridar l'ambulància. I llavors aquell altre — és un mecànic afligit amb la dèria tafanera, i sempre que en veu a cap magatzem, espigola entre les eines, i amb molt grossa voracitat, n'engoleix sense mastegar aitantes com calgui.

I quan ve al bordell què menja?

Us ho voldríeu creure? Es menjaria els joiells de la reina mare.

La reina mare?

Ma mare, és clar, la bella Heròdies. No gens apàtic, ell, molt fellonament, molt insà, sedega els emblemàtics joiells de la iniqua monstruosa reina mare, a propòsit, tots fuls, tots tumbaga. Se li

encasta com pegellida. Pobra dona se'm moriria d'un atac de feridura o de cor, qui sap.

Li trencàveu cap braç o cama?

No. Quan el veig arribar, li fem del cel paella. La mare s'ha ficades joies de plàstic. Allò l'enfita ràpidament.

Més ràpidament que les eines que no s'empassa als magatzems?

S'empassa, s'empassa, home, eu què em sé? Potser només les subtilitza, oi? Se les fica d'esquitllentes a la sina?

Ah, bo.

I quan venen els d'aquella claca?

Què?

Qualque cleca i a córrer. Abans se n'eren tres, el ferrer, el manyà, i l'argenter.

Del mateix gremi?

Aneu a saber. En tots cas, és història antiga. Fou l'avinentes que el mateix dia, a entrada de fosc, tots tres la palmessin, en circumstàncies sospitoses, i en indrets força allunyats, això també, al mateix poblet. I un cop morts, això creuen les bagassetes, tan simpàtiques, esdevingueren fideïcomitents de fideïcomesos ben extravagants. Tot molt espectral. Ja sabeu com són les pobrissones. S'han cregudes totes les merdegades eclesiàstiques de les diferents ridícules sectes. Com a fideïcomissari de tots tres el dimoni en cap anava no cal dir ben de cul.

Com resolia la creença?

Qui?

El dimoni en cap. Com els ho explicava a les pobletanes noietes?

No sé d'on treia els dogmes. Per via dels seus representants a la terra, el capellà de torn, car totes anaven als temples corresponents. Cal allerar'ls-ho. Així fan més bondat, les precioses. Segurament el capellà que els toca trobava les respostes en algun d'aquells llibres per a idiotes. Bíblies, alcorans, torans, rucades. No em feu cas.

En tot cas, mercès. Excel·lents idees. Hi tornarem. Ara cal tornar-se'n. Veig que fan cap els clients.

(...)

5) Clínica on les monges nosocomials qui a les lipomatenques i a les limfàtiques 'clisteris' els proposen, i les malaltes entenen 'cilicis' — com s'esveren, llavors, les pobrissones — no, no, els diuen, apaivagant-les, parlem de les sagrades lavatives per a netejar i lleixivar els convoluts conductes on el dimoni s'amaga, perquè ixi tossint i foti el camp ben lluny a d'altres forats d'altri — això si pot, si n'és capaç, doncs, i no s'erra el camí — amb els ulls plens de merda — i es fot a cap cau o cràter infernals —en un mot, a ca seua, doncs — ben escarmentat — expulsat com cap altre mutagen qui us hauria transformada en fagina de fumeral, o pitjor, en boc pelut, banyut, lúbric, pudent — en un mot, en una mena de capellà castrense, no fa?

A la fi, cascuna, comprensiva, s'hi avé. I reben llurs clisteris. I caguen de valent.

I havent cagades, totes plegades, els peans que adrecen a les bruixes qui les injectaven.

«Totes nostres 'proeses' (genitals i de les altres) benastrugament són ara pus tost 'popeses' — si les proeses eren de pit enfora, les popeses de cul avall, és clar!»

«Abans, ara per naps, adés per cols, d'aquest cos ja no en podíem treure cap espurna de vitalitat — semblava com si la bare traïdora providència, amb una ganivetada, ens havia seccionada l'espinada — era com si nostre cos era de mula grotescament tronada, a qui el 'bon déu' — o més aviat el 'dolent' — perquè s'aturés de rutllar li hagués dit de '*bohh*'...»

«*Tot mal de cap, el ventre ho sap*.» I: «*Tot mal de ventre cagant es tempra*.» Noies, ho diu el nostre manual.

Benaurades monges de can utòpic.

(...)

6) Què hi fotíem? Embrancats per l'espai?

Re de bo. Rebíem per tots cantons, ja us ho diré. Per començar (i acabar), en conclusió, tot plegat una etèria rebuda al firmament, on tot és mort i alhora boig. Els boigs morts, o els morts boigs, tant se val, ens reberen, dic, amb entusiasme, trametent-nos, directe al cap i al cos en general, raigs letals i pedrotes cantelludes que t'asclaven l'esquelet o te l'esmicolaven tantost no et percudien. Re lla dalt d'harmonia còsmica, ni de simfonies planetàries, ni carallotades semblants. Allò no era una orquestra. Pus tost una anarquia. Tot sencer una bogeria morta. I una mort boja. Amb allò, anàvem servits. Més valia no haver mai sortit de l'ou. Closca desclosa i malament rai. Tot va avall, entre la insidiosa runa de les destruccions avials. Allò únic que val és de saber's amagar tantost nat, amagar's a cap racó terraqüi i no moure-s'hi mai, romandre als voltants, fer-s'hi i acostumar-s'hi i nodrir-s'hi amb allò que s'hi fa, com foten la majoria dels animals de debò intel·ligents, vós. Car viatjar, no hi ha re més fet a dreta llei per a l'anorreament prematur, feu-me cas.

Més avall, l'esfera tremava. Ja me la veia fotent un pet com una gla. Bombolla estentòria (per a qui la sentís). De més a més, s'esqueia que fos any de traspàs, i ho aprofitaren per a traspassar gairebé la tripulació sencera. Dic gairebé perquè no mai no m'han vingudes de grat les pàmfiles celebracions, i no celebrí tampoc aquell any de traspàs, on com dic no traspassí pas.

Em dic Enric, i al món de tot me'n ric. Com us ho explicaré?

Mon cos és mon món, i no n'hec cap altre.

Cos i natura, no hi ha res més. La resta, ninots de guix, mal acolorits. No crec en re que no sigui harmònic ni doncs natural. Tot allò que ix de mesura i d'harmonia em fot a parir. Qui no serva l'equilibri al cos i a la natura, comet l'únic pecat — el d'ésser un ésser maleït. Ha estat fotut al món erròniament, només hi és per al desequilibri i destrucció del món. Ell i els seus ho paguen car. I ens ho fan pagar car als qui només hi som per a fer la farina blana als dos únics poders totals, el cos, la natura. I és clar, a tornajornals el cos del criminal contra-natura se li rebel·la i el tortura, i la natura del seu voltant i els seus malparits es revolta i li ho fot malbé tot — llurs cacofonies, llurs amuntegaments d'edificis, llurs fonts de pol·lució, llurs tresors d'inútil brutícia abassegada, llurs estúpides organitzacions de pecs cobejosos, llurs creences d'animalot tocat del bolet... Llurs fictes glòries... Llurs buides gelosies... Llurs efusions, aixovars, cops de colzes... càmfores, triomfs, relíquies, etiquetes... escarns...

Com la merda de covards qui som, de l'arbre caigut tots en fotem esquelles — vull dir, collons — ara que tant se val — estelles. Cal jaquir els caiguts en pau. Que la natura els reintegri a l'equilibri natural. Tots els meus traspassats s'han reintegrats al cicle natural, i prou bé que així hi són. Endavant, endavant. Vers la closca hi manca gent. Ma closca, mon món. Em dic Enric i...

(...)

7) A tongades, et descongestiones. Ja ho saps que tothom ha de pencar. Poc o molt. Àdhuc un depredador qualsevol, amb l'os bertran massa gros, si no penca, es fot de fam. Ara, més val no mai treballar gaire. Hom es fa malbé l'estructureta on rau. No fotéssim. Què d'altre de bo tenim? Cal parar compte amb no cansar-se mai en excés. Mala peça al teler. Un cos deteriorat per massa fer'l malbé. El súmmum de la idiotada.

Cal no fotre mai cap cas d'aquell flagell inhumà, al contrari, cal sempre portar'ls la puta contrària. Vull dir, teòlegs i dogmàtics en general, qui, arrogants merdosos, sense cap raó, amb tot allò que diuen, i pitjor encar allò que foten, sempre la caguen. Plens de ratadora fel, ardorosos i incorregibles, tot el que diuen equival a vòmit infecciós.

Com ara aquell capdecony ple de tírries, un tal Dant, un imbècil universalment declarat, del qual ja deia antigament el clàssic, «*Com els molt garrepes llombards i toscans, qui s'engreixen venent maleïdes falòrnies, aquell pobre desgraciat, bon altre!*».

I els devots qui els segueixen, bavosos de cervells morts, tenallats pel xivarri fastigós de llurs veus de cròtals, betzols coldrien (adorarien, badocs) qui fos.

Tu rai, que no hi has cregut mai. Prou tens, i te'n sobren, d'altres 'ídoles', molt més sòlides. De carn, és a dir, de veritat. No de collonada de fantasia. No pas de boig qui veu visions.

M'encomanava si de cas a sant Toribi, patró inexistent de les lesbianes.

Elles, doncs. I llurs conys, graelles. Graelles fredes, plenes de greix fastigós, sempre amb caca adherida i tot. I tanmateix com les cols!

Filosòficament, tota feminista ha d'ésser lesbiana. Possessió equival a

invasió, invasió a colonització, colonització a esclavatge. Inversament (cal dir, reversiblement?), tot home feminista, és un femelleta datpelcul. Datpelcul de necessitat (de debò, doncs) (àdhuc, vull dir, fins al punt de veure's penetrat de vegades amb godomassí de goma i corretja) (o ni que només ho sigui figuradament, dominat i sotmès totalment).

Com escita jovençà, trempant a totes hores, adores pus tost no pas la desperta, ans (molt més segur, reps menys) la qui dorm, arramàs formós i daurat, ullcluc i immòbil, car oi que no fot pas cara, la dorment, de fàstic, atès que no et veu a tu, ans veu (en somnis) millor i de més bell i olent, dic, que no veuria ni ensumés si et veiés (cosa miserable) de prop, bo i colent-la, acomboiant-li, molt finet, els epitelis, pudent com anyell, amb els raves translúcids de tos dits fent la figa, a caire d'ignominiosa fosa, la figa.

Giravoltes, afeblit i amb gran desassossec, prop l'escalforeta imaginada que s'hauria plausiblement de desprendre de vídues d'aspectes lànguids i nàquissos, les quals tanmateix (sincera-te'm!), al cap de l'estona se't declaren bruixes perpètues.

Tot això què vol dir? Res no vol dir re. Saludable abstracció et guareix mantes de xacres més o menys fictes. La força de l'auto-suggestió. Àdhuc el dictador de la república, ara que no sé com se n'assabentava, et vanta públicament i calorosa les idees.

«Cal no mai ficar-hi enlloc massa gent. Genocidis se'n segueixen.» Sentenciaves. I ell hi afegeix: «*De cap a tres quarts de quinze hauran vingut/ Qui tot a la biorxa ens ho han fotut*.»

Parem compte, diu l'altiu dictador ros. Com l'ocell qui empaita l'ocella a velocitats prodigioses, i amb girs foramidats, així el colós qui ens representa, energumen esbalaïdor, qui per comptes de enlleïdes malvestats, fa i diu a tota erra meravelles. Aquest és el novell fenomen amagat, que eu personalment haig descobert. El nomenaré ministre del benestar. I de la cultura, i de l'habitatge ideal, de caseta i hortet.

Gràcies, senyoria, però n'estic massa malalt per a poder pas fer-ho mica bé. A l'inrevés, faria un mal, un pèssim, paper, i amb allò us lleixaria ben malament. Injustament. Què voldríeu que fes amb un peu i mig enfangat al sot darrer? Sabeu? D'ací un parell de dies sot... sot... sot... soterrat! Soterrat i tot. Hò i tant. I llavors ni gall ni gallina. Ni piu. Enlloc. Ni vist ni conegut. Amb un anell de tumbaga a l'embut. En fi, havent passat com un efímer aire fi — de no gaire bona flaire, això també. Escaiença insignificant. A ningú no tindrà per què tocar-li gens els collons. Apart que... Malaguanyada despesa per a la cerimònia oficial de l'enterrament. Ja m'enterr tot solet, com el talp qui sempre he estat.

(...)

8) Tot es diu tot sol. No cal mai explicar re. És de pedants llefiscosos voler mai explicar re. No costa gaire (gens!) d'entendre-ho tot. Ni l'ombra d'un dubte. Res no vol dir re. Tot és tan planer. Cap misteri. Cap foscor. Cap 'supernaturalitat' enlloc, naturalment.

Si no és corpori no existeix. Falòrnia. Il·lusió. Butllofa.

I l'existent, tant inaferrable, relliscós, vaporós, que qui el copsa ni capeix en realitat?

Maligna (hom diria que intencionada i tot) incompetència pertot arreu. Exemple. Quan a una gran masia de vers el Cap Estrany hi havia fet de pagès durant un parell d'anys força feliços, tan ben amagat, i on les meues tasques incloïen munyir les vaques, netejar la soll, prendre cura de l'aviram i de llurs ous... un periodista d'una revista qualsevol havia fet cap a fer-hi un reportatge amb fotografies i tot.

Doncs bé, l'article, que els patrons reberen més tard i que

m'ensenyaren, rient… un article que omplia quatre fulls, incloses les fotos, confonia, als quatre fulls, els mots 'formatge' i 'sabó'. És a dir, cada cop que explicava com batíem la crema de la llet per a transformar-la en mantega, i més tard així mateix com amb la llet quallada, en separàvem el mató del xerigot, i hi afegíem l'enzim que en dèiem quall, i també prou sal, i en partíem convenientment la massa obtinguda en formes adients, i els bocins, transformats en formatges amb totes les de la llei, llavors els jaquíem madurar als prestatges, hi deia, a l'article, incloses a les fotos, indefectiblement, que així hi elaboràvem, no pas formatge, ans sabó! I a una foto petita a un racó, on s'esqueia que em rentava a la pica amb sabó després d'haver munyit una vaca qui tenia, somrient, ella, al costat, hi deia, al peu, que em netejava amb una peça de formatge, i que em deia Belinda (és a dir, el nom de la vaca), i que la vaca es deia Eddie Jordan, o sia, el nom que emprava eu llavors. Nyaps incomprensibles.

I tanmateix tot hi passa, tot va al carro, i del carro als femers de l'oblit… Tot allò que hom sent, o veu exposat, o llegeix, a les 'notícies'… a les 'notícies' sobretot, tot hi és tan aproximat… que en realitat només s'aproxima a l'absurd.

I al cap i a la fi, què? Que et cal reconèixer que l'absurd és l'única realitat. Que la realitat mai no és gens sòlida. I que tot allò dit és dit. I au. Prou. I que no cal explicar re. Que tant se val una versió com una altra. Tan relatiu tot que al capdavall tot s'hi val. I no hi ha res a fer de bo. Plegar-s'hi, i badar. Badar, badar…

(…)

9) Això em demanava, com un carallot. «*I un cop independents, què…?*» I de moment no sabia què respondre. Mentrestant, enllà de la boirosa foscor, entrellucava fer cap lentes ombres greujoses.

Cert que els zombis més emprenedors del cementiri, tendrament

pensius, sovint havíem especulat si no fora bo d'assajar d'alliberar-nos de la mort. No acabàvem mai, però, d'establir un programa... un programa, no ja pas prou infal·lible, mes... si més no factible, passablement ben organitzat, plausible de debò... o, si això no, amb força possibilitats, per remotes que semblessin, d'esdevenir eficaç...

Irromperen les ombres, de tan eixutes gairebé incorpòries, gens de coratge en el trepig — cagadubtes com tots els zombis, és clar, febles, plens de frisances, estranyes erupcions, constant consternació. I ara ens trèiem de la màniga, arbitràriament, gratuïta, un desig d'independència. Quina sentor de carn podrida! On anirem, verinosos d'una hora lluny? Tan bé que s'hi està, al cementiri, cascú a sa caseta. Tots aqueixos tripijocs, malament rai, ja us dic.

Quin en trau el trellat? L'ordit i la trama de l'inconsútil mortalla on som embolicats?

Oi que és ben bé com si som a un laberint sense eixida? Com va aquella historieta carallot? El fill? El fill de l'Ariadna? Era un noi molt vanitós, molt 'merda', tifa, per a dir-ho clar, i filargúric, avariciós, tot ho volia per a ell. I l'Ariadna, amb el seu fil astuciós, el seu fil de les astúcies, emparrant-se, la pobra, en la rancúnia, gens afalagada; com més anàvem, més consternada, hò, pensant que amb aquell xiquet res a pelar-hi, donem-lo per impossible, un drap brut, quina nosa, el bajà — qui ens n'esporgues, favor que ens fotia! L'assassí de lloguer, un tal Teseu, judica, després d'un breu sospesament d'alternatives i de riscs, que potser li convendria la comesa. «*Llogueu-me i us n'estorceré, com qui bufa i fa ampolles, ma damisel·la, per això hi som, fa?*»

«*Massa tard, no hi ha bargany, bordegàs. El noi no l'hem vist més. Bon desembaràs. Es declarava no fa gaire cansat de menjar 'sempre el mateix'. Peix fregit, i rovellons rostits amb all i julivert. Déu-n'hi-doneret! El desagraït! Tot d'una, un punyent caprici, un deliri de curiositat, una caparrada de cap de préssec boixat, de meló moix, de carbassa sabatera... Que no, que prou... que volia fotre's un bon tip de taure a l'ast! I que prou, i que som-hi! I au, cap dins. Em sembla que el minotaure se l'ha menjat. Bon profit li hagi fet, pobra bèstia.*»

«Romanc amb un pam de nas. I també de pixa. No em servirà de re. Sou massa lletja. Sí ves, què hi farem! Què són al capdarrer els episodis per on l'home d'acció no ha de transitar sinó trists atzucacs sense cap ni peus? Cada tall... (o és llesca...? o és llonza...?) Llonza, llonza! Cada llonza de vida sangosa, un capciós cul de sac del qual l'heroi s'enganya tot sol, es decep com un xut eixut i sense vista, que en el futur immediat haurà sabut del cert vers on de debò no feia cap...»

Els zombis de l'íntima rotllana romanguérem interrogatius. Allò què volia dir? On eren les opcions? Qui ens ho aclareix?

Retrunyien de lluny tanmateix els mots 'peix fregit', 'rovellons rostits', 'all i julivert', 'pa sucat', i aquell àpat imaginari fou un succés. El fantasmagòric magí se'ns excità de valent. Els penitents de llarga durada al penitenciari ens crèiem tot d'una afamegats. «*Prou xerrameca! Farts de rosegar taüts com taujans! Anéssim a trobar teca de la bona, marrecs!*»

Tot se'ns esguerrava encontinent. Car amb què engoleix hom? Amb quines dents ni queixals no mastega? Amb quina llengua n'endevina el tast? Quina pífia, tu! Colla de galifardeus, rucs com soques, no en fa pas pocs, de lustres, que ens podríem irrevocablement. Desdentegats, agomfis, afaringis. Sempre és massa tard. Ep, i només ens mancava això! De sobte, fora del forat, quin fred! I sense abrigalls de cap mena.

Ens en tornàvem, tret que, oposats, els de les ombres i els gori-goris mig muts els teníem ara gairebé damunt. Intermitents, oscil·laven les flonges onades dels intrusius... successius enfilalls de macacos còmplices...

On anireu, inversemblants titelles, pallassos esgarriats? Amb la vostra fragilitat, quins estralls no cometreu? Res altres que fioritures eixorques. Ja podeu girar cua, taral·lirots, au bah.

Feien irats signes de nolició. No serem moguts. Ningú ens farà fer un

tomb enrere. Som gens de tremp, i som prou prístins i ferms, i som alçurats sense retorn. Hem païdes durant centúries les tortures, els linxaments, els maldecaps, perquè ara que venim d'una puta vegada tot resoluts, ens capgirin la tirada quatre botiflers!

Tenien raó, és clar. Es fotérem sense trigança a un costat. Passaren rutllant prou llambrescament i pràcticament no gens anguniejats. Hom els desitjava coralment tot l'èxit impossible.

Acomiadàvem els impertèrrits, ombrívolament, pàl·lida, adiàfora, rai, i allò, aquella grisalla, aquella fredor, esporugueix un hongarès, empegueeix una camperola finesa... Insolents, tothom qui no es implicat en la comesa ens troben, crec, poc assenyats.

Tant se val. Els ignorem. Romanem impenetrables. El nostre dedicat empirisme aboleix les responsabilitats. Per molt que hom ens denigri, allò no alterarà la nostra resolució de romandre morts en el descans definitiu. Per què ressuscitar? Per a trobar's immergit en la mateixa bassa de femta infecta? La prolífica processó d'interminables daltabaixos i atzagaiades ja no ens eriçarà mai més les turmentades vísceres.

Tots els anfractes gastats, els nostres cargols ja no cargolen, ni cargolaran mai, re. 'Dedició' és el mot que ens convé. Cita en Montaigne en Claudià: «*No hi ha victòria que valgui fins que aquell mateix qui en patia la vençó, íntimament vençut no se'n confessi*.»

Ens n'adonàvem que ni petja no jaquíem enrere en el nostre pansit passatge vers l'antic entaforament, d'on no hauríem mai d'haver gosat, carallots, mai eixir. Massa espuris, vull dir, eteris, hò.

(Empènyer's com un taure a tasques falagueres requereix d'escarotar's prou zelosament i àdhuc a dretes, i d'amollar tanta de vigoria com no siguis capaç de posseir. No és pas feina per a un zombi descarnat i sense més suc, no.)

(...)

10) Tombats del cel, els tres fenòmens lleidatans baixàvem per la carretera de Corbins. En Dandi Patorrat, en Marieta Culcagat i en Cassigalls Dinguilla. Els trets dels tres no eren pas de furor ni d'agror; eren algorítmicament rítmics, i bonhomiosos a collons, àdhuc fulgurants, els nostres visatges força semblants als dels escàpols plens d'urc a causa de llurs recents molt oportunes proeses, i ara anant de catxa pel món. És clar, car qui es pensaria que ens fugàvem verament de l'escamot d'obrers forçats de pedrapiquers a la pedrera dels Garsaballs — no gaire lluny del poderós Sícoris — sacre riu, on de casualitat també la bella Heròdies i àdhuc el pobre Herodes mateix no es negaren — i presumíem ara de gais i gaudents universitaris d'etzigori i gatzara? Companys del bon xorrèstic, i de l'escàndol mesurat, en cambra d'hotel o en restaurant tancat, trincant a raig fet i fent volar per exemple en acabat els vaixells de la vaixella.

En realitat, anàvem a ca n'Assumpta Cisteller, la 'madama' d'un bordell a Cavallers, sànctum sanctòrum i pinacle d'amagatalls, on ordíem sovint i en pau les nostres gestes i pantomimes.

Vam trobar n'Assumpta — uns altra amorosa reina mare, una altra bella imperfectible, imparangonable, Heròdies, epítom i paradigma de les bones mares — amb les faccions desfetes, els tatuatges tots marcits, els sanglots 'in crescendo', i recitant, entre singlots, la mateixa lletania, «*meine Werke nichts wert, meine Werke nichts wert*...»

«*Sí, dona, sí*...» Que l'animàvem. I inquiríem què fou que s'hagués esdevingut, tot plegat de tan greu, i que doncs la fotia aitant.

«*Si sabéssiu! Amb ses diàries impertinències, us ho voldreu creure que a hores d'ara ens n'extorqueix ja milionades?*»

Ens en fotíem efectivament creus. Es tractava d'un xantatge de

qualque feixista de la bòfia. Amenaçant d'aixecar maror pública per no re. Una de les noietes, més carallotetа que no pas les altres, qui es jaquia enverinar per una de les letals fanàtiques sectes eclesiàstiques, i és clar, indefectiblement n'acabava tarumba, i què fotia? Què voleu que fotés? Denunciava amb tota la mala llet dels cretins i conversos, al feixista de la bòfia (ja ho sé que tot això — cretí, feixista i bòfia — és automàticament, és el '*et rebelote*', i el 'sant tornem-hi'), li denunciava, dic, que la mare Assumpta, al celler del bordell, hi acobitiava, cellardament i barement, doncs, enfonyada a un estretet recés, una màquina de mimeografiar, un ciclostil, per a copiar-hi fullets clandestins. Amb allò, malament rai — o pagava el feixista, cada dia un sou extravagant, o acabava, pobra màrtir, de per vida torturada, al convent, per les monges del règim.

Els tres fenòmens si tenim cap aversió és vers la inacció, vós. Així que sortejàrem les idees, i tot seguit ens ficàrem a disfressar'ns d'indigents. I a tibar doncs els tènars per atris i cancells. Aviat sabérem a quina església (la del Carme) no anava pràcticament cada matí, com un rellotge, el xantatgista. El qual, quan de captaires tant no l'empoixevolíem o empudegàvem, encar que algú el guipés i tot, ens escopinava als palmells per comptes de llençar'ns-hi cap cèntim. Amb allò ja el teníem.

Amb el cellard ciclostil férem cinquanta mil còpies d'un sol full verd on es contava la historieta de sant Iu. Era una historieta hagiogràfica, i doncs fàcilment distribuïble, a gratcient i amb tot permís possible, àdhuc davant el nas de la còmplice bòfia. S'hi contava com n'Iu, quan era captaire, un gran senyor uniformat, sortint de missa, per comptes de donar-hi caritat, li va fotre escopinada a la mà estesa. Un gargall habitat per infames cuquets queixaluts i banyuts. Una infecció de caldeu podia seguir-se'n.

Immediatament, l'infractor fou posseït per angèlics dimonis. Sant Iu mateix, i un parell d'altres sants aleshores s'esqueia que desvagats emprenyant els vius, ara, això també, tots tres magníficament vestits d'un blanc rutilant, el foteren part de terra i l'ataconaren tan furiosament i fructuosa que n'acabà ben mort. Aquella era la vera

història. Ben contada pel més romancer dels nostres.

Doncs bé, això rai; som-hi. Al cap d'estona, quan pensàvem que tothom a la parròquia del Carme ja s'havia apresa si fa no fa la lliçó de sant Iu, allà entràrem a escena, allà fotérem cap, elegantíssims ballarins. Un bon matí, sortia el general (o el que fos) tan cofoi de l'església, i ja us ho diré, a ben mudats, a esplèndidament aparellats, quillats i enjoliuats, a Lleida (ni enlloc) no ens guanyava pas ningú. No ens dèiem pas Dandi, Marieta i Cassigalls per no re!

Dandis, cassigallescs, i marietes, vestits tot d'un blanc impol·lut, llavors, decidits i amb clars instints de valents voltors, no pas solament el posseíem pronament i supina, com foteren sant Iu i els seus, pel pecat d'haver sempre fotudes estercoràries escopinades a les mans dels pidolaires — i amb allò el perill imminent d'infligir, no sols als pobrets, ans a la devota població sencera, el pànic d'una nova pesta — no sols el posseíem, com dic, dimonis celestials, ans, a bufades de capsaïcina als ulls, al nas, i a la boca, se'ns moria d'asfíxia… ço que aprofitàrem per alhora ja trencar-li el crani.

Així se li acabaren totes les raons per al xantatge, les falòrnies i carrinclonades per al malbargany que proposava a la sòcia n'Assumpta Cisteller, la nostra mecenes insubornable.

I tothom a Lleida ara, de més a més, de sensacional afegitó, podien presumir per sempre pus d'un miracle nou de trinca. Miracle indisputable que fou esmentat, amb articles i fotos més o menys enormes, arreu, a tots els diaris del món, sobretot el món cretí, àdhuc els diaris molt acolorits i tot del Brasil. Magnífic.

(…)

11) De petit era molt poner (poruc); 'tot' em feia por — les tempestes,

els mosquits, la vida, la mort, el monstres de la nit, el Sol, els déus, els gossos, els verins, els *grans* (és a dir, gairebé tothom) — però sobretot els invasors, que algú t'entrés a casa qui sap amb quines assassines intencions. I això ha continuat. M'he fet eu mateix gran i he esdevingut encar més pusil·lànime que no era de petit. Veig invasors pertot arreu. Maleïts per la història, amb els veïns més odiosos, més podrits, del món, aquella meua por particular no pas que fos cosa d'hipocondríac, no. Em veig particularment víctima de les sovintejades barroeres dragonades, on soldats invasors són assignats a ca teua, i t'ho foten tot de creus fins que te'n foten i tot fora — i això si et giquen mica viu, malparits.

Com he envejat sempre un clar ardit bon delinqüent a ull nu com ara mon cosí, en Feliu Filamó, home mancat en tots els conceptes, aparentment sense cap por de re.

Cal dir que no vaig conèixer mai son pare, mon besoncle Osvald. Ell i mon padrí es barallaren de joves i no es parlaren mai més. Em sabé dee petit molt de greu no poder conèixer'l. Es veu que fou un bandoler força famós, i allò m'omplia d'urc i de vanitat, i íntimament, em creia portar-ne la mateixa calda sang. Allò, aquella idea, anà construint, en el meu cos, un altre eu, un personatge estrany qui de vegades, en moments de rauxa, a la fi substituí l'original.

Hom, encar que vigili, a la vida es va fotent trompades pertot arreu; i si no vigila, se'n fot de pitjors. Amb això vull dir que de cops m'he defensat. Després em meravell de mi mateix, i em deman com he estat capaç. Però allò que és fet, és fet. I no cal remenar-ho més.

Prou m'ho deia mon amic, en Columel·la Xampol·lió, emfàtic i tanmateix força incoherent gnom, «*Ets d'allò que no hi ha. Escombriaire exemplar, no pots aturar de donar lliçons. Didàctic (pedant!), amb el teu coll de cigne i la teua nou en ascensor constant, ensenyes, a tothom qui se't vulgui escoltar mica, les críptiques excel·lències de la brutícia. I amb això esdevens d'alguna manera heroi d'una part, altrament viltinguda però essencial, de la vida terràqüia. Això et distingeix. Això t'afegeix una vàlua immensa com a*

humà. No desisteixis mai.»

Per a defensar els benifets de la brutícia he hagut de desconfir pilots i pilots d'escàndols, riscs, angúnies... i les repugnants febres piadoses dels hipòcrites més bruts... oliosos farisaics babuïns del cul merdós... llurs santimònies bavalloses... ecs!

Companys, els deia, als del gremi clandestí, sense brutícia no sabríem (ni sabrien els ignars i molt llanuts llecs, ni sabria ja ningú!) què cony fora netedat! Així que... de vergonya... gens... gens... Gens! Amb galtes, rai, nosaltres. Ruflant, badallant, petant, esplèndidament, amb tot l'urc. Som els escombriaires! Som els purs! No embrutem re! On fóreu, menjats pels ocres escarabats, les enderiades escórpores, els empal·liats bisbes de les més entecades vagines purpúries, i sense oblidar els núvols irrespirables de gasos nocius i estalzins? Si tothom pogués viure a tall dels baladrers talossos bosquetans, o els tibats espigolaires pels rostolls, o els enraonats convictes pirates i pescadors d'altes mars, o els rogallosos cosmonautes molt ocupats a embastar noves naus pels buits tremolencs del firmament, rai! Tots ells respiren sa! Tot ells respiren com cal! Però els desgraciats qui viuen en viles i ciutats! L'afluència, l'enfilall, el volum, de merda i de cadàvers hi són anorreadors! Ni les bones atabalades bugaderes ni nosaltres no en donem abast!

Una altra cosa us diré. Per què som els més intel·ligents i ben informats dels bípedes del planeta? Les nefandes famílies dels morts. Jaquiu-m'ho tornar a dir. Les nefandes famílies del morts, cometen el maleït pecat de sempre llençar llurs papers! Milers de meravelloses novel·les inèdites, i de pregons estudis i disquisicions, i tractats, i milions i milions d'encar més sensacionals dietaris personals... dietaris de guerra... dietaris íntims... dietaris secrets...!

Tot ho llegim. I doncs tot ho sabem! Ho sabem tot — tot allò que ningú altre no sap ni pot saber mai!

I ara potser, nois, us direu, què m'ha portat a la brutal fal·lera del fer net? Ara us ho diré. De petit era molt poner. Tot em feia por. Sobretot,

però, els llamps. Mon pare, un ésser gegantí, fastiguejat amb les meues pors infantils, ell qui em volia mascle i guerrer, com tots els de la família, per tal d'avergonyir'm se'n va anar no sé pas a quin temple i es va comprar una columna d'estilita, ben alta, i hi va pujar, i esdevingué, aquell estiu rebec i escabrós, estilita, i mon germà petit, només amb quatre anys, amb un cossi d'escombraries, el va imitar. Hi va pujar, i s'hi va plantar, enmig del jardí, no pas gaire lluny de mon pare, estatuesc, dalt la columna.

Ma mare m'arrucava: «*Veus què has fumut, amb les teues pors de femelleta, desgraciat? Tot pare a la intempèrie, i amb aqueixes pluges sobtades ens agafarà una calipàndria de dur'l al clot. I ara ton germanet, que li hauré de fotre un clatellot. I tot serà plors i mala mare! Ens ho destarotes tot! Quines vacances enguany; quines vacances, bordet!*»

Allò m'avergonyia, però en realitat només em feia augmentar la por. Quan venia una tempesta, em temia mortalment que, amb les meues pors, matava alhora mon pare i mon germanet, a cops de llamps. I aleshores em llençava agenollat i molt tràgic davant la santa cena que hi havia al menjador, i hi pregava davant fotent-me cops al pit, i jurant (o que em morís allí mateix) que em faria fuster, si aquells déus pintats em salvàvem la família!

Allò de fuster, ho vaig canviar més tard per escombriaire, a causa del següent:

Mon pare era molt alt, i no li podíem llençar la teca a la volea. Tot hauria anat a parar qui sap on, potser a cal veí i tot. Aleshores li llençàrem una corda fins que la pogué enxampar i assegurar, per un bec, dalt la columna. A l'altre bec de la corda, hi col·locàvem la cantimplora i la carmanyola, i ell ho hissava, i au. El problema, i allò que em féu esdevenir escombriaire per comptes de fuster davant els ulls dels déus pintats, fou la merda que mon pare, com qui mostra cul en finestra, abocava (defecava) taujanament pels voltants. Em veia obligat, per la recança i el remordiment mateixos que em rosegaven la consciència, a recollir-la i enterrar-la, com enterrava els esquirols

morts davant ca nostra, a causa dels automòbils, o els ocellets, qui es trencaven el coll bo i col·lidint amb els vidres de la sala. Tot allò perillós ben colgat. Cal sempre, sigui com sigui, respirar sa! Sa!

Oxigen, vós, allò que irrefragablement ens cal!

Em van dir a casa, la mare, el pare, els germans: «*Doncs sí, si més no per això serveix. Ja teníem por que no servís mai per a re, dominat per les basardes, les temences, els acolloniments, escanyadors*.»

I, ja ho veieu, doncs, tothom content.

(...)

12) Aquesta vegada la dona de la farmàcia al supermercat, quan me li atans a la finestreta i li deman si em pot dir les contraindicacions d'aquells comprimits, m'esguarda de faisó humida, i m'obre la portella i em diu que entri darrere, i tanca la finestreta, i tantost no som darrere, se'm llença damunt, i cardem. I es veu que ho he degut fer mitjanament prou bé, car — i no cal dir que és quelcom que no m'havia passat mai, ni qui sabia si em tornaria mai a passar — em convida per a més tard a ca seua, on el seu home, el cuguç, diu, està ferit i arrossega els peus per les foscors dels racons, sense poder ni enraonar ni fer servir gaire els braços, un dels quals em sembla que m'ha dit que no el belluga gens ni mica... així que això... que ni fer servir els braços, diu, ni qui sap què d'altre afegeix que no rutlla ni amb rodes... tret dels ulls... si més no un... el qual et fita, diu, amb una mena d'odi ardent i impotent, i que has de fer veure que ni veus.

I allò ha anat així, jo estant-me a casa d'ella bona estona, fins quatre o cinc dies en acabat, on la dona de la farmàcia al supermercat, m'ha dit que ara tornava, que mentrestant vigilés i ajudés les dues filletes al

bany, i li hi dit i tant, i era amb les nenetes, ensabonant-les i rient, i de sobte me n'he adonat.

«*Què hi faig?*» Car m'ha vingut a l'esment la mort del meu amic, el bon cuguç n'Emili Muricec.

Ara us en faré cinc cèntims. És un relat que en diré així: «**Adés fa trenta anys**.» «(*Record llunyà d'en Muricec, n'Emili, qui "Malgrat el pont Mirabó, hom el pelava a la presó*"».) «(O "*Espieta, però mai xerreta.*")»

Llargs anys d'adolescència i la meua diversió (àdhuc sovint passió principal) era d'espiar per foradets.

Mon nom em duia a aquelles odissees alades com els mussols — mos amics. No em deien — i em deia i em feia dir — en Xeic Espia pas per no res — i, bo i espiant per foradets, hi veia, per les cases, molts de culs de dones, no cal dir. I pler d'aqueixos culs, i tant, i tant, bo i tornant de fora, renoi, com es petaven! I llavors te n'adonaves, les dones, quin descans a casa, les pobrissones!

Era mot conegut, *Ventre alleujat, pet espetegat.*

Ara, però, allò què era? Re. Hi havia — prou esparses per al meu tast, llas! — així mateix les dones qui feien cuguços llurs brutals marits… amb amants molt discrets. Així tothom n'aprèn. Cap mèrit.

Molt més sovint encar — rellàs! — fent l'espieta — hi veies patir les malaltes, i patir (i àdhuc parir) les prenyades, i caure en agonia i ranera les moribundes, ai, la por, la por… la poreta! I, això també, et feien gràcia les hipòcrites i les colltortes. I t'omplien d'un cert urc les revolucionàries.

I mai. Mai! Mai no en xerraves a ningú, cap dels taps ni les dificultats, ni els gaudis ni els ideals, de cap d'elles, car ets totjorn de llur part, i contra els malparits qui cap mal mai no els voldrien.

En canvi, al contrari, les ardides adúlteres, espiades per la bòfia i pels merdissers investigadors privats, pagats per gelosos o per venjatius... Les innocents víctimes, encontinent reben exactes escrits anònims, on tots aquells misògins destralers hi eren perfectament denunciats. Ara sabien, les meravelloses valentes femelles, que, místicament, sotjades per cap molt benèvol, angèlic, xeic, qui parava esment i capguardava que cap mal gros no les assetgés, podien bleixar més lliures... i podien oimés esmerçar millor, més a lloure, llurs precioses energies en les comeses més agradoses... coneixent ara doncs qui i on molt malignament no les espiava a compte de l'enemic i amb la vil intenció de fotre que llur embranzida vital fos lamentablement tolta de cop i d'arrel.

I ara, pensant-hi, 'ortokraire', se'm desvetlla túrgida la bragueta, justament passant davant el bordell. I ja em perdonareu, d'altres feines tinc. Amb la banya dreta com ariet, on altre faríem cap?

Més tard, de jovenet encar, travessant la crisi que és trivial estació de l'adolescència, em fiu teòleg durant quatre dies — i me n'esfereïa a mort de seguida — només em calgué sospesar en resum les peculiaritats de cada cas, de cada personatge diví — m'esfereïa, dic, m'escruixia l'evidència que només als trompes, als imbècils... que només als datspelcul, doncs, dic, els fos mai permès d'inventar déus, car tots els déus inventats sense excepció, prou es veia d'una hora lluny que eren tan increïblement malparits, tan esguerrats — tant de mentalitat com de realitat física — ninots de palla feta malbé — que només poden haver eixit d'enteniments de boig o de molt estúpid carallot. Mentre l'altra gent, amb un cervell més funcional, d'altres feines de més profit i esplet prou devien servar.

S'escau que el boníssim Emili havia estat casat — amb la seua dona, és clar. Una dona de classe alta, molt seriosa (portava el nom del xut), mentre que ell de casa humil rai. I en conseqüència cuguç a la bestreta. Cuguç, eh? No volia pas que en diguéssim mai banyut, de la seua condició (i de la de milions d'altres, és clar). Banyut com els déus. El déu Sol, per exemple, qui, per massa sol i melangiós, es va comprar, bon preu, uns ramats de bous i vaques (divins!) perquè li fessin

companyia. Entre tots es canviaven, essent no pas cap d'ells muts del tot — inclòs el Sol, que com tothom sap no sap mai dir altre que '*mu*' — '*mus*' de diferents sons i tons que, com dic, segons l'accent, la inflexió, la irrefrangibilitat, o no, en la llargària, volien dir totes les paraules del món. I com hi gaudia, establint tites tabes amb ells! És clar, que foteren cap els d'aquell idiota Ulisses i se li cruspiren bous i esquelles, i com s'emprenya! Si allò no era fotre-li banyes! I com se'n rescabalava! Molt criminalment.

Car els banyuts — tret dels capons, qui són banyuts artificials, i no comptes — sempre defensen el territori. Mentre que els cuguços, parar l'esquena i au. Els banyuts, com ara els escanyapolls, qui (ell, n'Emili) em va ensenyar a apreciar i a comprendre, es barallen sota els fanals, les nits, en guerres extremes, per a escatir qui es cardarà les femelles. No debades hom els anomena també cérvols alats, car es captenen com a cérvols, fent servir les banyes per a guanyar la batalla del cony adient i escaient. I ara em ve a l'esment el cas dels rellotges de la mort, els 'xestobis', qui de nits criden les femelles etzibant cops de cap a les galeries de les fustes que aritjolen i posseeixen, i les femelles diguem-ne casades només responen a llurs trucs amb els propis retrucs si volen fer cuguços els legítims rellotges de la mort qui abans no les sembraven. Així hom veu que els insectes ens demostren perfectament que només les femelles qui volen el marit o company cuguç responen als avenços dels insidiosos druts prospectius.

De n'Emili en sé tantes, de coses 'insèctils'! Deu-n'hi-doneret, vós, un bé-de-déu. Per exemple, que les dàfnies van cuirassades segons la duresa de l'hivern que vindrà. Que els ardits espiadimonis són capaços de travessar oceans sencers en vol continu. Que els 'aoûtats', aquells àcars agostins qui ell apellava amb el bonic nom de 'trombicles', diminuts i putetes, et xuclen la sang als indrets més tendrets. I ep, la bondat i la malignitat (molt relatives, és clar) de les marietes (grogues o vermelles, i àdhuc verdes), segons llurs piquets a la closqueta. I au, tant se val, així anar fent. Innombrables molt abracadabrants proeses ni amusants episodis entomològics. La seua dona ans de casar-s'hi, cal dir tanmateix que molta d'experiència amatòria.

L'home qui la marcava amb més potència, es veu, fou en Bob, aquell príncep armeni de "beyond the Iron Curtain" plegat de tot cor al règim çoviètic. Un home exquisit i pervers, molt lletraferit. Especialitzat en la lluminosa i molt cafre literatura francesa. Es trobaren, la dona molt joveneta, el príncep vint anys més gran, repenjats al pont Mirabeau, pont nomat, crec, en honor del bon llibertí occità — cantat pel gran Mistral de l'*Oda als Poetes Catalans* (alhora excel·lents poetes i mostrant el camí al romanent de la pàtria) — força revolucionari i doncs amic de revocar, de mantinent, encontinent, amb urgència, sense romanços, vós (car es veu que també deia que "la paciència és la proverbial virtut dels cuguços i dels ases"), és a dir, sense més dilacions, revocar, dic, tota mena de llei "fonamental" tantost hom trobés que, de bona, no gaire, afirmant, amb tota la raó, que cap constitució de cap indret al món no és sinó un paperot circumstancial (en el pitjor dels casos, un torcaculs ple de merda i sang inscrites pels assassins i els aprofitats), un paperot sempre millorable en el bon sentit, és a dir, en el de la llibertat, i la dona i el príncep comunista (molt idil·lícament) els eixí del cor, gairebé simultàniament, dir estrofes del melangiós poema precís i escaient de n'Apollinaire.

I ara a les nenetes rabejant-se divertidament a la banyera. On era el malèvol home ferit? No serà ell qui més tard farà malbé amb un tornavís els conys de les intangibles filletes i, com és un impedit, llavors hom l'haurà cregut incapaç de fer-ho, i al capdavall, tal com ho pagà l'Emiliet, ho pagaré jo?

Quan va tornar la dona de la farmàcia, li vaig ensenyar les nenes, qui sota els llençolets dormien nues, completament intactes. I em vaig acomiadar de ca seua, i mai més no se'n sentí piular, de mi, car aquella mateixa nit vaig canviar de dispesa, i poc després àdhuc de vila de residència, i d'ells — el ferit, la farmacèutica, les minyonets — mai més n'he sabut borrall.

Allí era en acabat, a Bradford de bell nou, xarrupant-hi adeleradament, amorrat al cotxó de la xicarrona prenys mentre m'estic xingant l'altra — i llavors què? — *una nosa*: damunt el xup-xup del xarrupeig i el xic-xic del xingar, hi sento un xiu-xiu de xampurreig

— tombo el cap sense aturar la feina, i hi veig darrere una altra xicarrona que els xiuxiueja a les dues qui estic entretenint quelcom de molt seriós — me n’adono doncs que l’únic qui hi va de debò sóc jo — al capdavall dic: “*Xit, podeu enraonar més fort; què s’esdevenia, eh?*” Diu la xicarrona nova, nua, alta, bruna, amb cara de circumstàncies, on em fa por que no sigui res de l’alcavot qui acaba d’arribar i vol que totes plegades enllestim (no fora el primer cop que duc les de perdre amb els alcavots, sempre armats, i no pas de manies, els malparits), però no, diu, amb l’ai al cor, pobrissona que ui, que l’esbudellaire del Yorkshire ha tornat a mortrir, i precisament a Bradford. Se n’assabentaven ara mateix a la cuina, per la televisió. Bufa, doncs. I ara què? Qualsevol es destrempava amb aquella dissort nova que se’ns abat — belleu qualsevol, ep, però no pas jo; al contrari, la trempamenta se’m fa més ferma i el xarrupeig més assidu, i al capdarrer la lleterada i l’escorreguda són més profuses. No foten pas gaire bona cara les tres quan els dic, amb el meu somrís més assassí, «*Siau, noies, i fins a una altra*.»

Guarit doncs, de totes totes, com és palès, pel que he escrit.

(...)

13) (*Etzigoris als xibius i merdufais a la colàrsega*.)

Te’n recordes? Aquell matí d’estiu havies presa la bicicleta i, com solies, anaves a fer un volt, i passaves per la carretera que voreja la platja a Cambrils, i hi havia etzigoris als xibius i merdufais a la colàrsega, i no cal dir pler de carallots qui es torraven mig despullats vora l’aiguota, i un maleït turista pet amb el seu vehicle fastigós embalat a tot estrop et va esclafar. Et recolliren escombriaires i et portaren de dret al cementiri. Et sebolliren sense més romanços. Vivies llavors amb la teua dona, a cals seus pares. Encar éreu ben joves

i no us havíeu establert del tot, i tu mort, els pares de la dona, amb l'aquiescència d'ella, és clar, incineraren tots els teus llibrots i tots els teus mèrdics escrits.

Quantes de vegades ja havien patit el mateix destí tes tan inspiradetes petites collonades?

I ara rai, oi? Als llimbs del mai pus, els romanents de tot cos esclafat n'haurien femat durant una estoneta el vast terreny. I au.

(...)

14) 'No lleixen pòsit les vides sense propòsit.' I les altres...? Ací és on rau o jeu la llebre. Veurem.

En efecte, trobava que balafiava l'estona fent cua per a rebre unes gotes de col·liri per a les escleres brutes, i alhora emparar'm, de moma, amb un dels bocinets de formatge groc que també oferien gratuït als indigents.

Era amb en Grodan Maress i amb en Tib Guix i na Cor Polit, i els deia que me n'absentava un moment, que anava a esclarir'm la gola del rogall del matí a la barra del bar de prop l'estació, i que potser tornaria a temps, i ells m'haurien guardada la tanda.

I si això no, resolíem, com solíem, veure'ns l'endemà prop les obres on els arqueòlegs barrigaven rere òstracons, a la plaça de Neptú.

Volia llavors doncs enfilar del cantó de cap a ca nostra, vers els barraculls, i era ja vora l'eixida de l'establiment i me n'adonava d'una cua secundària, lluny de la precípua, i molt més curta pel fet potser que l'encetessin de fresc.

Hi regalaven, aquells altres, llet de polla (beguda que consisteix, com és sabut, d'ou batut amb llet, amb l'afegitó perfecte d'un raget de cony de conyaquet, vós). Re més adequat per al rogall matiner. Me'n donaven un bol ple i vaporós, i era assaborint-lo sense cremar'm, i pensant alhora en els meus amics de la cua. En Grodan anava amb el seu gos pigall, qui tenia una cua expressiva d'allò més...

I llavors hi caus, parlant de (vull dir, pensant en) cues i en fer cues, no ho pots evitar, prou et ve a l'esment què volen dir de vegades les cues... I així, escalfadet al meu racó amb aquella llet que et reviscola, i esplaiant-se'm els esperits amb aquell raget de Sol matinal que entrava pel finestral, t'enyores (oi?) de la cua que perdies (*fetus naquis*) dels dies perfectes on érets embrió més complet, i potser enveges, de lluny i una mica, els qui els han nascuts amb cua, car ells (*oi? oi?)* prou poden, mai no passen fred, i encoixinats rai — aprofiten la cua — aquell bell succedani de titola — per a entrepanar's entre dues femelles, les quals gaudeixen cada nit, quan ell se les carda ensems, és a dir, simultàniament — és a dir, alhora — ço és, per part de titola i per part de succedani — i encar la qui podria concebre posant-se darrere i davant la qui amb la mala setmana, per exemple, cap risc — on el seu món (quin gamarús ho dubtaria), un món molt millor que no el dels escuats, entesos.

Tant se val, tornem-hi. D'en Tib, volia parlar, car prou era d'ell, per exemple, de qui aprenia tot el que en sé dels meravellosos insectes. Era un entomòleg gairebé diria que reconegut i tot — o ho fora, si no fos pobret, i hagués pogut anar a la universitat. La prova, que més tard, amb el nom substituït, és clar, esdevingué locutor radiofònic d'una estació petita i discreta, però que hi tocava molt, en un programa de nit que durava un quart d'hora, i hi enraonava només d'això —de les vides sempre plenes de propòsit dels immortals insectes. Així començava cada programa, dient aquella veritat tan incontrovertible de: «*No lleixen pòsit les vides sense propòsit*.»

I és clar que ningú amb més propòsit — gairebé monomaníac — que els bons tossuts insectes. Els quals tan bé tracten sovint llurs petits, molt millor que molts d'humans. La 'diplòptera de les punxetes', o les

‘mosques muricec’, per exemple, produeixen per a llurs embrions i nadons un suquet que se’n diu ‘llet de sac ovíger’, semblant a la ‘llet de pap’ de les tórtores, els tudons i els coloms, o els mateixos pingüins, o les dones dels mamífers.

Tot allò, no hi ha re més agradable de conèixer, vós. Hom romandria encantat cada dia de sa vida escoltant quins ingenus meravellosos ginys i habilitats que quasi sempre adoperen els sensacionals insectes.

L’estrany, i un pèl misteriós i esgarrifador i tot, i segurament cruelment irònic, fou que en Tib Guix de les Abelles es morís electrocutat una nit davant el micròfon, quan justament enraonava de les vespes ‘enrampadores’ — les quals, com dic, quin grau més crescut, elles, de natural crueltat d’esgarrifadora harpia, vós, prou és sabut. Anava explanant-se sobre allò que devia pensar’n una de les víctimes, ço és, «*Ai que m’aritjolen fiblons i circells de paràsit, i re al món no puc fer-hi…*», exactament, si hi penses, com qualsevol humà qui es demana qui cony l’ha parit i la ficat a un món que només és tortura incomprensible, quan, com anava dient, un corrent ultrapotent — una espurna letal — s’elevà del micròfon i li féu espetegar el cor, malaguanyat Tibet!

Na Cor Polit i en Grodan Maress, amb el gos pigall, i no cap dir eu mateix, eixírem de l’estudi, on sempre l’escoltàvem i li fèiem de claca, trontollant i sanglotant, i, com ara ebris, cacofònics en els nostre feixucs panteixos, ens allunyàrem dellà l’horitzó entre turons que relluïen com fracturat esmalt a la llum del cel crepuscular — un cel, en dèiem, amb una color de reig que ho banyava tot, i sobretot les branques solcuites dels arbres nus, lànguides i ígnies, qui imploraven debades, devers el greal capgirat del firmament, una mica de pietat.

«*Per què no ens re-esdevens llop en la freda taigà de mai no acabar, gos pigall amorós? Un molt més noble destí el teu llavors, amic! Molt millor que no pas el teu fat fins ara de confós lacai, o vassall, follament capficat en les fastigoses patètiques bestieses dels afetgegats insalubres ciutadans!*»

Prou ho dic, amb angúnia íntima, existencial, això, d'en Tib, vull dir — que no li romangué ni temps d'acabar la lliçó, de dir l'angoixa horrorosa de l'animaló atès (el grill, la cigala, l'insecte més gros i intel·ligent que no l'agressora harpia de crueltat sens fi), el qual, pobrissonet, llavors, enrampat per sempre més, impotent, s'havia d'anar, damunt, veient devorat a pleret per les goludes larves qui s'espellaven dels ous posts a l'instant de l'enrampament (i ací cal dir que no crec pas que en Tib hagués gosat — massa discret i humil — fer l'analogia amb el cas català — de cos enrampat per la vespa del feixisme foraster qui ens ha posts tots aquells invasors d'obediència canfelipútrida qui ens corquen de dins estant la soferta terra — tant de furibund molt agressiu bujarró de cul coent, sempre uniformat i estretament embolicat amb el típic drap tot brut, aquell torcaculs ple de sang i merda).

Ara que, si més no, també hauria pogut haver dit qualque fina indirecta que hauríem entesa tanmateix tots, de l'estil adotzenat de, «Hostes pudents han vingut i tot de creus ens ho han fotut», o, «Hostes criminals ens feien cap, i ara la vida és un nyap.» O més poètic, si voleu, «Corcs al cos, com certs mobles antic (i antigues nacions!) condemnats, bons només per a la foguera.» Mes què hi farem, cascú son tarannà, i el d'en Tib, excels, sense discussió — mai ni una mala paraula vers els seus enemics mortals.

Me'n record quan era casat, i casa nostra era un niu envaït. Una nit, a nit colgada, que devien ésser les dues, les tres, de la matinada, em vaig llevar perquè havia sentits un sorollets sospitosos, i tremolant de cames, vaig anar a l'indret d'on em semblava que el soroll no havia sortit, i en obrir l'armari, veia al racó més allunyat, un forat negre, tot clafert de formigues — milions, i vaig cridar la meua dona per a ensenyar-li ho, i quan venia ella a les formigues s'hi havien afegits milions d'escarabats, cada vegada més grossos, i llavors hi arribaven uns cucs grossos, uns nematodes nòmades o transhumants, grossos com braços o més, semblants per seccions a les intrèpides pixotes de mar, tret que eixuts, i tot seguit els llangardaixos, blancs i negres, cada cop més enormes — quin forat més flexible, vós, com un esfínter de drac! — i ara els tocava de sortit a escena als ocells… ocells de les

vastes pregoneses, àpters i ronyosos, i de becs dentuts i de grandàries esfereïdores… tot plegat, una fauna abissal d'intramurs insospitada, on tothom es veu que esventada carpanta rai, car prou tothom s'hi cruspia tothom, i la dona… la dona… la dona, ai… foté uns crits que n'acabà folla — literalment — i no aturava de ganyolar i d'esgaripar, furiosos espinguets, i s'estripava la clàmide i es menjava les clemàtides i els ciclàmens, de tast àvol, es veu, i els arbitraris 'clinàmens' dels atomistes la posaven a parir, i se l'hagueren d'endur a sant Boi, on no li adobaren mai el desordre climatèric de son cervell tan anatòmicament ni atòmicament disgregat… aquell espaordidor batibull que li niava dins la boteruda closca, dic.

Bon nombre dels tancats allí — si fa no fa com deuen ésser a les presons, als hospitals, als quarters… tant se val l'uniforme que portessin — noomètricament parlant, marcaven nul — ves, eren d'una intel·ligència molt patològicament subdesenvolupada, un enteniment altament defectuós, un pesquis esborronadorament limitat, una capacitat cerebral extremadament nàquissa… Prou, prou. Prou. Era, la llur, la ignorància dels assassins sense altre propòsit… sense altra meta… que la mort… la mort sigui com sigui, a tort i a dret… i aqueixa ignorància — llur faisó de veure la vida — en Grodan, qui m'acompanyava, la resumia perfectament. Un cop esdevens 'abocle', vull dir, sens ulls, i doncs encar més savi, te n'adones que eren els ulls, que t'enganyaven, amb els atractius i distraccions de la decebedora vida, i em va dir: «*No és mai l'ull. Són sempre les ulleres — pitjor: els aclucalls.*» I encar no sé ara què volia de debò dir amb allò tan profund, encar que en tinc la intuïció.

Sí ves, tant se val. Només afegir que la d'en Tib, elxà de psique exemplar, és una història encar més trista que no pas tot això. [Diré ací, perquè se m'ocorr tot d'una, que un altre memorable elxà qui coneguí de més jove fou, no pas el xe, el Xa. '*El Xa de les Cremes i Nates*', de qui n'hauria de dir més, a part de dir que ningú no en feia de millors.]

Na Cor Polit, la qual crec que n'estava força enamorada (d'en Tib, no pas del Xa), abans àgil com ximpanzé, prenent patètic plaer en ballar i

fer contorsions patètiques, es pansí sense retorn. Esdevingué una altra perillosa mosca morta. Psicòtica, supersticiosa, fetitxista, devota... En Grodan i eu la lleixàrem tombar. O tombà tota sola i no ens va voler veure mai més.

Hom es desficia puerilment amb fantàstiques impossibilitats, oxímorons, passions (*ecs!*), i esmerça i fa malbé el minso cabal 'catèctic' (on tant t'hi impliques 'anímicament') en idiotes falsedats. No és mai fàcil de treure un cranc mental amb un altre cranc mental — un clau obsessiu amb un altre clau obsessiu. En realitat, els claus s'afegeixen al feix. I tot són claus al coixinet del cervell, clavats a la closca. Claus i claus que no obren re; tot ho tanquen, i fan la vida encar més horrible que ja no és.

Cal plegar i jaquir córrer les aigües, gronxant-s'hi, si hom pot, com peix.

(...)

14) Hom beu constantment a la font prístina dels clàssics. Em dic Oïsme Hexàgon i camín tothora amb urc soberg, com si so erínia qui et duu la damnació final. Les erínies érem a la Grècia antiga cascuna de les divinitats venjadores dels crims, identificades més tard amb les fúries romanes.

Amb n'Orestes Xampany i en Tristany Arestes, havíem assaltat de nit un banc. Als edificis tan catafractes els creixem com abruptes epífits i aeròfits. Així, alegrement, com heures i corretjoles, ens enfilàvem silentment fins la teulada, i hi foradàvem. Amb dinamita fèiem saltar la porta de l'hermètica cambra on els joiells més cars no reposaven. Sentíem ara, estridents, atansant-se'ns, els «*uau uau uau*» dels cotxes de la bòfia.

No ens ha calgut ni disfressar. Sempre n'anem. De Diògenes. Amb parracs policroms. Fem goig, galdosos, portant damunt tant se val els

induments trobats part de terra. I tant. Parracs de mantes de coloraines. Com si som jardinets florits ambulants. Peònies, petúnies, ponsèties. Estrafent el melodiós cromatisme de les còsmiques esferes. Tot allò que posseïm, senyor gendarme, cascú de naltres, '*omnia mea mecum porto*' — tot allò que posseïm ho portem damunt — i no res més — tret del bon humor. Dormint d'estranquis, i amb flassades de circumstàncies, als bancs i als racons. Allí hi som, naturals com pèsols i gínjols, xirois i eixerits, rics en oxitocina, l'hormona de l'amor, amb les cèl·lules cerebrals epigenòmicament harmonitzant-nos dins les closques, sentint-hi les rares musiques d'un univers perfectament acunçat, en total equilibri... Pobrets de solemnitat. Pobrets i contentets. Demanant discretament de jorn recapte. Manró i xarel·lo. Amb sort, qualque arengada. Els dies de festa grossa, una tasseta de mató endolcit amb mel.

Casats malauradament amb abominables aventureres, hom ens fotia fa anys fora de casa — i ho aprofitàvem per a veure món.

Els infants. No hi ha res al món més arrogant, cruel, clafert d'odi. No saps mai què en diran, de tu, en acabat. Et neguen tota autoritat. Se te'n foten. Saben que et poden enfonsar. Fratricides, sacsant ominosament les caràtules, vull dir, les carúncules, canalla aviciada, et volen sovint evidentment anorreat, com si ets qui els ha nascut, com si en tens cap culpa. Només cal que et denunciïn que has fet això o allò, o que has dit allò altre. Barbaritats. Se n'empesquen a munts, i te les alleven. I ja saps com en ve el món, de ple, de venjadors. De ressentits i frustrats 'no ningú' qui només esperen venjar-se en algú o altre. Només els cal una excusa, amb la qual llavors justificar-se. Projectant-se per a si mateix una prosopopeia, una gravetat, sobrenaturals i tot. Benefactors de la humanitat. Protectors de la 'innocent' infància. Datspelcul!

Feia bo. Truges, bacons, passaven, senyorials, pel pontet. Al cel hi volaven a estols grues, cignes, ocs. D'un annex llunyà n'eixia un soroll d'orquestra. Portava agradablement un infantó repenjadet damunt el muscle del cantó esquerre (o dret?). Algú, no sé pas com ni quan, me l'ha canviat per un violí. Mateix pes, si fa no fa. I he tornat a casa, tan

amorosament portant el violí que encar creia que fos l’infantó, i la dona la sent immediatament escridassant-me que ‘On és el nen? Et dic que on és el nen!’

Li enseny sense ni pensar-hi el violí, i com una fúria en foc, fa ‘Això és un violí!’ I li dic, com qui ve de l’hort ‘De debò?’, gairebé incrèdul i tot, ‘Ah, doncs vet ací per què en lloc de pixar i petar, i plorar i gemegar, feia aquella musiqueta tan delitosament ‘paganiniesca’ que ni sabia d’on venia, una musica d’aquelles que et foten trempar i tot, i et foten fer allò d’aplaudir amb els collons i tot, com si fossin batalls. Frenètics entusiasmes davant l’excel·lent concert. Els curvilinis suggestius arpegis d’en Paganini, no hi res de més eròtic, vós. I amb allò la prenc d’una revolada, i l’ajec damunt la catifa, i li obr les cuixes i li fot una esplèndida cardada que en roman somorta, havent oblidat l’infantó i tot.

Tret que l’endemà ben de matí se’n recordava i ja em veus al carrer.

Rere la bòbila, enraonàvem amb d’altres pòtols i els regalàvem uns quants dels joiells, per a nosaltres i per a ells sense cap mena de vàlua, només per si els podien bescanviar per teca quan els convingués. Sempre ens hem malfiat dels estranys. Només ens fem amb els qui ens morim familiarment de fam. Un bell arroplec de reptilians indigents qui a pleret ens la passàvem d’allò milloret. Analitzàvem subtilment i sòbria, sense cap viciosa irritació, les anomalies de la societat, segrestada pels satànics, víctima impassible dels triomfants demagogs qui pertot sinistrament sembraven merda, i gens neurastènics, i una micoia fastiguejats, no perdíem tanmateix l’estoneta terapèuticament somiant impossibles colossals coreografies de les masses de l’enganyada plebs que resolguessin al capdavall mai cap dels estigmes ni enigmes, ni estintolessin mica la sempre grinyolant frangible estructura de la repel·lent societat on delectablement tanmateix no xauxinàvem.

Tot romandrà eternament leri-leri, si caic no caic. Per què fer-s’hi cap pedra enlloc? La qüestió és anar trampejant cada situació que tombi damunt, i apa.

Tampoc no ens trencàvem la clepsa amb abstruses endevinalles ni discutíem mai els mites dels imbècils que egrègiament enverinaven el públic i el petrificaven sense remei.

L'imminent precipici vers l'abís era sempre desdibuixat amb boires d'inútils bestieses i empatollamentes de predicadors 'polítics' només al món per a tot tergiversar-ho, corrompre-ho, enllordar-ho. Mentiders de naixença, amb llurs llengüetes bífides i plenes de dents, eren indesarrelables. Sempre hi foren, per molts que en peléssiu. No calia pas esdernegar-s'hi.

Hi havia no pas lluny de rere la bòbila uns antics stupes de supòsit — amb les relíquies dels primers centaures, santedats molt reverides, amb llurs copròlits, llurs astràgals esmaltats, llurs càlculs de ronyó... Pelegrins, dimonis circumcisos, pobrets pardalet mutilats, s'hi atansaven de continu. Et recordaven la tragèdia. Les cèl·lules metastàtiques, miserables paràsites arribades a l'atzucac del càncer terminal. 'Se'ns ha acabat el viatge.' 'L'espai se'ns ha fos.' 'On anirem?' Es diuen desesperades. 'On anirem? On? On?' 'Enlloc!' I les sents, pobrissones, sanglotar.

Així els romeus qui pugen a l'ermita. Les esperances i els aflats fètids. Els templets creixen com bolets. I quan un déu fluixeja, i és destronat, això rai, un altre s'hi fica. I els fidels, de les novelles infantívoles bestieses, se n'empelten fàcilment — un cretinisme en desplaça un altre.

De vegades, quan s'escau que som a les presons, ens n'adonem més clarament. El verí de la presó i el verí de les idees — t'encomanes de la mateixa malaurada moral molt brutal dels qui t'hi foteren. Bestials escarcellers. En romans estertit, tetanitzat. Arbòries cabòries et nuen els budells. Totdeu dins, excitats per ximpleries, carrinclonament neguitejats per estúpides dèries. Les hemorràgies hemorroidals o cerebrals, tant se val. Incompatibles al·lucinacions. Vaporosos, autodestructius, cascú un impostor querat pel mateix ambient corromput. L'aire mateix ple de larves qui, paràsites, et penetren. Tots

creiem haver estats de petits estuprats en huracà. Per capellans, mestres, bòfies, pares severs (tota la xurma moral). I doncs, segur que hem estats víctimes d'antigues violacions. I ara doncs, sense d'altre remei, hem esdevinguts, com si ens toqués, violadors. Irrisoris mites creguts pels crèduls desgraciats carceraris i encarcerats. Inevitable que freqüentment hi hagi duels de taüls, i qualsque violats i esbudellats, i assassinats de les faisons més violentes. Amb esvorancs, i esbotzats, i esdevinguts carronya per a espellar. Món bigarrat. Hi som mers apèndixs, apendicles, a mig esclofollar. Admirem-lo. Presoners. Cascú de naltres un joiell dins l'escriny, sovint malmenat, que és l'esfera.

////||||\\\\

(Next station: 'Paradise'.) (*Testament insigne i infinit d'un altre anònim esfínter.)*

Un llibre que m'hauria abellit de llegir sobretot n'és un que reunís els millors apòcrifs escrits dels animals — els animals, molt més assenyats ni intel·ligents que no els humans, car no són pas ells qui han inventades les armes d'exterminació contínua, ni les màquines de destrucció i enverinament totals — ni, és clar, no són tampoc ells qui han enfarfegats llurs cranis amb cap de les estúpides nocions de 'moral', on, per exemple, quan et neix un monstre d'idiotisme és considerat un regal dels merdosos 'déus' — o la noció indescriptiblement imbècil de creure que els humans som especials — naixem amb 'pecats' que ens cal patir tota la vida per a 'purgar', en un sacrifici repugnantment incessant — i creure llavors que una 'ànima' ens sobreviu — i és destinada, en un 99% o més dels condemnats a

néixer, a ‘viure’ ‘eternament’ en una tortura infernal. L’estupiditat humana és punyetament il·limitada.

Parangó d’honestedat, n’Hippàs, home ‘racional’, bon pitagòric, dels qui, abnegats, crèiem ça enrere, que les ‘ànimes’ eren felices quan es rabejaven al no re — en un cosmos inert i governat per una harmonia matemàtica, on cap nyap no hi cabia — i que en acabat — per la malignitat de certs cardaires terraqüis! — havien estades nades a l’horror de viure, una altra vegada, on un dels cíclics amants de la seua dona venia d’imperis llunyans amb permís de mes, mes i mig, per a fer-hi recerca ‘universitària’, foté el camp de casa, com li era demanat, i es negà, massa ple de consciència, al buit geomètric de l’oceà còsmic — hom creu que a cercar-s’hi millor ànima que no pas la que li havia tocada. Amb el seu bàcul, xano-xano, costa endins, vull dir, enfora, a la percaça d’un ‘esperit’ més emprenedor…

I, com prou pertany a tot heroi, va espitxar-la en una mort heroica, una mort d’autèntiques dimensions èpiques. Així, som-hi. Trau forces de flaquesa, i es fica oceà avall, i de sobte rellisca (en la versió edulcorada dels puritans) en una pell de banana, o (en la versió dels realistes) el cagalló d’un turista, i cau cap enrere, cau de memòria, i col·lideix son clatell amb cap roc rodó de gual qui menaria a l’altre costat, paradisíac, o no, més aviat colpeix damunt cap closca de xifosur adormit, i hi perd la poca consciència que li restava…

No la recobraria mai més. Gradualment tots els signes vitals se li fongueren. S’extingí, fràgil foguereta.

Tots sos records partien amb ell. Es tornava a veure en un viatge d’estudis a l’estranger repenjat a la barana del pont Mirabò — el Mirabò era, sota el pont, el riu del clàssics, l’aigua tèrbola del qual s’enduu fins al mai pus els amargs cadàvers de les amors mortes. Com la ‘duad’ dels islàmics s’enduu atapeïdament i mefítica tots els cadàvers de tots els morts del món, o el riu de na Flànnery que duu la sang d’un déu anomenat el ‘crist dels predicadors’, la qual sang, segons els crèduls, s’enduu (amb prou fe de cretí) totes les dolors i misèries d’haver ésser dut en aqueixa merda de món.

Aquell vespre una noia, tant ‘poètica’ com ell mateix, aparentment se li n’enamorà. Una noia xinesa, del barri corresponent, qui li deia que, si ella l’acceptava, era amb la condició que només manaria ella, en tot. I n’Hippàs li va dir que ell era un príncep armeni, home casat, i amb responsabilitats oficials, i que si volia, a canvi de tals condicions, quan tornés a casa, se l’enduia, i ja l’afegiria a un annex seu on estotjava el ramat d’un de sos harems, on podria manar ella llavors tant com li plagués. La xinesa féu que nyiclis, proposició inacceptable.

De lluny en lluny, s’esguardaven, muts i a la gàbia, i quan els feia cap al cap cap idea, els vacava, abruptament, de la llar del crani on havia estada esquerada, i entrava, via llengua, a l’aire flairós de riu de baix. Talment com el colomí qui emprenia el primer vol, ple de futur. I hom llavors, es clar, cogitava per a si mateix. I li venia a l’esment, segurament, el mot d’en Korzeniowski llençat, de lluny, a la seua amada tieta. Vet-t’ho ací, noia, un altre anfracte escorregut del cargol on som cargolats al derelicte de la vida, i ep, endavant, que no ha estat re. Nous episodis de la carallotíssima nostra tragèdia se’ns presenten encar.

Se sentia bordar gossos. Se sentien sotracs de trens. Al cel botzinaven oques. Els exorbitants insectes, libèrrims, no es cenyien a cap òrbita coneguda. Peonaven, dansarins, forces menes de moixons. Torres octogonals i hexagonals, a tort i a dret, s’aixecaven a dreta i esquerra. Era divendres, passat migdia. Aviat fora hora on els enamorats agafarien un cotxe i...

«Sota el pont s’escola la duad... (feia l’un). (I l’altre:) I sempre la joia fa cap rere la pena... (I l’un:) Donem’ns-e les mans... (I se les donaven!) I restéssim vult a vult mentre sota el pont dels nostres braços passa, dels eterns esguards, l’onda tan lassa... (I l’altre:) Se’n va l’amor com aqueixa aigua qui corr... I el temps s’escola i no retorna... (I l’un:) Avui l’aigua de la duad, ai, putarreta qui sedueix, amb precisos i preciosos pessics, àdhuc els més dilectes dels dèspotes... Crec prou que no s’escola encar que per a tu, i per a tu sola, amor meua... (I l’altre:) Aqueixa aigua, o millor gelea, meua s’escolarà totjorn... Car ànima sou

qui em nafreu, i focs de desig em cremen la sang… Beseu-me, car el tast de vostres llavis panacea em són… (I l’un:) Atanseu-vos-em, dormirem plegats i sense esglais… Fins que amb els nostres alens el tel de la nit no s’haurà esvaït…

I tururut ‘tururit’…

No cal pas dir que al cap de no gaire ja eren al llit.

(I ella, en acabat:) No dubtis mai de la meua fidelitat… (I ell:) ‘Molt em reprenc com d’amor haig mai mal dit, ni d’ara amunt diré mai mal de dona al món vivent’… Per moltes d’ordalies que em foti patir l’harpia… Sàpigues, collonuda, que… Per a la vostra raça la més meravellosa de les estimes serv… El regiment en el qual tinguí l’honor de combatre en les nostra guerres recíproques, on els vostres sorges eren bravíssims… (I ella:) I què me’n dius de la revolució cultura!? (I ell:) No fotis! Un èxit esclatant, clamorós! Els datspelcul paràsits a treballar, i els proletaris a aprendre! És així com la societat s’esmena! Merdoses grotesques nissagues qui, com totes, pateixen la mateixa al·lucinació de coalescència… Estúpid invent de la noblesa… És a dir, els aprofitats, els lladres pintats d’aristòcrates… Llur poder els ve de la pretensió de superioritat, quan de fet no són sinó una palter podrit com un altre… (I ella, apellant-lo amb corònims rai, i fent-li carantoines i dolcets jutipiris rai, li mormola a cau d’orella llavors les gestes i proeses inoblidables del resplendent n’Espàrtac, compatriota seu, armeni nacionalitzat, amant de l’allioli, i dipositari històric d’altes cavil·lacions que el duen a les més il·lustres conviccions (com ara ‘*la impotència d’emancipació duu a perversa maquinació*’), les quals, dutes a l’acte, menen encontinent a la glòria milers i milers d’estorts intrèpids presoners…)

Abans de morir (discorria, en la inèrcia cerebral, als llimbs que rauen entre vida i mort, n’Hippàs), prou calia, és clar, esborrar tots els enregistraments i documents que podien comprometre, àdhuc pòstumament, qui fos qui no fos tu mateix. Car tot i que tu no tens per què mentir… Car tu no creus en cap futur… I doncs cap mal mai no te’n revé… Qui sap d’altres… Les nocions que corren pel món són tan

abstruses... Hi ha gent qui dona una ferotge importància a coses que, ben mirades, no són sinó ximpleries...

Cal cremar, de més a més, tots els florits inèdits fent-se'm malbé a les golfes...

(...)

Inèdits, com ara aquest, vols dir?

Ésser insignificant, superflu, anorreable, de servitud negligible, més: innecessària, i qui si mai assisteix, titella espatllat, a cap festa dels vincladissos veïns, humil i humiliat, és ignorat per tothom. Com si no hi fos.

Hi soc i no hi soc — contingent, com l'ansiós falcó, o potser l'elegant voltor — encimbellat dalt la columna de l'estilita — l'estilita, ai, de llarga data ja fet malbé, desfet i oblidat. Era un griot — el vell de les contarelles. Per això, vivia tan lluny. El volcà de la seua boca bolcà tot el seu fel damunt meu — qui era l'oient. De retruc, el sofre i els ous podrits que li sortien amb cada rot, m'esterrossaven. Escates variades i calidoscòpiques, amb colors indescriptibles, m'apareixien totes soles damunt la pell. Críptics verins em duien a terribles còlics. Havent mudat de pell, m'imaginava serp qui amb llengua bífida es rabejava a tocar les tecles del clavecí, com el virtuós a dues mans. L'aparell musical sirgava fort. En treia espurnes i tot.

Sempre has tinguda una insobrable aversió als miratges. Només hi veies un pobre home qui s'empatollava. En la teua idiosincràtica melangia, esdevenies, com en Mirabò mateix, amnèsic. Amnèsic com els esfínters jussans dels dignitaris instal·lats als cims dels partits i d'altres sectes.

Bon i savi amic d'un llibre antic et recomanava la santa paciència. La impaciència és sempre nefasta. Tot i que hi hagi idiotes que insisteixin

que la paciència és la virtut cardinal dels cuguços, no hi ha filosofia més útil ni política més efectiva. Cal no servar mai memòria dels insults, ni les infàmies on els enemics t'enfangarien. Ets com ell incapaç de perdonar ningú, car has instantàniament has oblidat tot greuge ni vituperi. És així com es desfà de tanta de vermina qui d'altres, molt rucament, no es poden treure mai de sobre. 'Linguas hominum i virulentas vitare non possumus' — no podem mai al món esquitllar'ns de la virulència de les llengües malparides. No hi fa re. Hom se les carrega, perfectament equilibrat, en alforges de cul tot foradat.

I així anar fent. El plectre de les hores tocava monòton el mateix prim fulcre del temps, i als nínxols de les parets petites figures 'gregues' feien contorsions més o menys epilèptiques. La meua figura, per comptes, era estàtica, equilibrada, simètrica; sense moviment, invisible a l'ull frenètic. Estaquirot a la paret, hi oïa estranys continguts musicals força evocatius, i hi ensumava alhora flaires de paelles i aromes de vermuts, i, hi albirava com, a pit nu, immergits en les dissecció de cap altre epitafi incomprensible, operaven, en llurs mel·líflues supèrflues anàlisi, els qui deien cobrar tant per llurs inassolibles proeses intel·lectuals — cascú d'ells amb un gros pretès sou de pler d'òbols, ans dracmes, ans mines, ans talents i tot — i dels qui calia doncs prou prear la superioritat de les glàndules qui els arrosaven l'intel·lecte, amb prou finesa, com si fossin floretes de gasó. I llurs dots histriònics, a quina sorda hilaritat no t'atiaven! Tot era un somni, clafert de biaixos, de factors fortuïts. Un somni on els diferents focus, descondensats, vull dir, deixatats, es diverteixen, s'espargeixen, es descontrolen, es difonen, constantment.

'*Pudents ofensives odors emergeixen massa sovint de les osques sexuals*', hi deia, circumspecte, l'aristocràtic ginecòleg Tedi Cardamon, fent alhora una ganyota que li estretia el nassot i li convertia els llavis en el forat del cul d'un ximpanzé qualsevol. '*En fi, hom se n'atipa, d'ensumar conys. Em calen unes bones vacances a muntanya, lluny de la costa, amb totes les flaires, ecs, de mariscs i peixum.*' Contava també que una de les seues infermeres, sor Jeronieta Gratalcony, 'pren com a tasca sagrada la rectificació de cada esquelet d'esguerrat'. Ho

considera un bon bitllet d'elevació instantània al paradís. Sinistra fauna nosocomial, són capaços de les pitjors crueltats.

De cada malalt, fent-hi tombs al voltant del llit lila, acabava titllant-lo (el llit) de tomba. I el malalt, encar pitjor. Tothom feliç. Tret d'un padrí, qui respon: '*Com fa el versicle: «Malaputa, toca'm els ous.»*' Resignat, sense irritació, va repetir: '*El verumontà del degenerat centaure qui et va parir féu figa, noia, i ta mare fou impregnada d'infecta pixera.*' La sor no era sorda. D'un sòlid mastegot li fotia perdre l'altra meitat pel cap baix de les dents i queixals que li romanien a la ferramenta.

Deia una altre, poètic: '*En proses, proposes intercanvi d'esposes. Digues-me abans qui prees? Les llamprees?*'.

Malenconiós, immergit en llefiscosa melangia, l'estaquirot s'ensopeix. D'hora més tost que no pas tard, la manca de son, la 'insomnolència', es col·lapsa en demència. No li cal prendre ni remeis antefiàltics (contra els malsons). En té prou somiant les festes, on els cirurgians, en amples metamorfosis, empren sanguinyoles grosses com elefants, les quals ells o pus tost llurs sors, extreuen sense por de les sitges i tremuges qui els practicants duen a llurs maletins de metges. Els exsangües, tots roig de mal pèl, però homes de bona voluntat, d'ara endavant hauran una nova vida de sang purificada, una vida doncs força reeixida. Somni feliç, encar. Un de més. I ara?

Les sors treballàvem a la presó de la Salut (hà!). Trobàvem que per als malalts no hi havia remei sinó l'únic remei, ço és, l'escapçament. '*Escapçat, de tots els mals garantit que de cop-descuit prou guareixes.*' Mentre és clar que els benaurats i maleïts escarcellers repartien, el dia sencer, llenya, i en conseqüència els presoners, sempre obedients i disciplinats datspelcul en llur admiració per l'autoritat, com més ferotge millor, genteta molt curteta de gambals, els volen emular bo i repartint-se'n mútuament (de llenya), i fent-se, si fos possible, xiques miques i tot. Sense recances, o retrets ni càrrecs de consciència. '*On vas a parar? I això què és?*'

Somriu la companya, i la serotonina aflueix. Tothom ens penàvem que Tonina (el seu nom, sor Tonina) devia vindre d'Antònia o d'Antonina, i no pas, no, car venia de Serotonina, un nom ben tranquil. Engrunades de gelosies, les dues es fotien fregatel·les de sotamà, mentre els sotracs del tren els feien veure els ànecs de l'estany i les flors de plumbaginals de la vora tots torts.

Em vaig desarronsar (desarrupir?) de la paret on havia romàs encastat, i com ara picat pel tèlson del xifosur, on m'ha closca no havia col·lidit, l'intel·lecte se'm reviscolà. Tènues tàctiques draconianes hi entraven, rítmiques, a llur apogeu. Mon pit, font mig estroncada dels feixucs angoixats panteixos, no esdevingué prou ortodox fins que no s'empescà el propòsit de qualque nova impossible tasca, d'inversemblant estupiditat.

Entrí al ball sense ballar, fent-me accessible, només per a veure què s'esdevindria. Me'n recordava com cada dimecres, com tants d'altres pòtols ancians, anava a repapiejar al Tatler. Al Tatler hi feien només films pornogràfics, i el dimecres, sobretot per als socis (portàvem carnet i ens telescopàvem als primers rengs), entre film i film, hi havia una noieta o altra, proletàries escarransidetes les de més, qui feien un estriptease desmenjat que tanmateix sempre em feia ejacular als papers absorbents que duia entaforats als calçotets.

Cap femella ni malaputa no se m'atansà. Ni borratxa. Vil espectacle. Als antípodes sempre hi ha lloc d'on veure l'espectacle — sobretot si l'espectacle té lloc dins el teatre format per l'estructura de ton crani, i l'escenari de ton cervell. Rudiments de sòrdides opacitats i obliqüitats. Podriments de crueltats. Un fàstic que em rosega les tripes. Com féu en Claude: '*Tot allò que hi veig em fa fàstic, i alhora em faig fàstic de no saber veure-hi prou, de no ésser capaç de veure-ho altrament, ni com cal.*' Com reprendre el fil de l'argument?

Mai no hi ha de debò cap argument que valgui. Tota elaboració amb cara i ulls, amb cap i peus, són sardòniques fantasmades de pobre il·lús. Hom es troba al món i no sap què collons hi fot, i li ensenyen de garlar i potser s'eixoriveix prou a aprendre quelcom per a anar fent, i,

amb el pas de les hores, afetgega i atapeix al seu sarró diguem-ne escolàstic un pilot d'experiències (més o menys neguitosos episodis entre animals variats i entre bestiotes de la seua mateixa espècie) i amb allò (del pilot d'experiències, d'incidents i episodis i anècdotes soferts) en basteix un palter si fa no fot escultural... Una diguem-ne 'escultura' que, segons son tarannà 'natural', serà abstracta o 'clàssica', absurda o lògica... I amb allò endavant, pel que la cosa duri.

Perquè ets viu, i doncs, com tot ens viu, per força reacciones a les pressions que et fan cap de pertot arreu, vas recollint 'coses' diverses, les quals, ficades una darrere l'altra, de tal faisó que semblin ben acunçades i arregladetes, la 'cosa' resultant et resulta lògicament 'lògica'. Has anat amuntegant i amalgamant de pertot on passes un recull, una troca, una sèrie de fils, que, filant-los, t'haurien de dur a un cantó o altre, i doncs, al capdavall, per què no filar-los en qualque mena d'ordit i trama que volguessin dir re, vull dir, alguna cosa prou distreta, interessant. Per exemple, dels palters de merda espargits pel carrer de qualsevol molt presumida ciutat, qualsevol Dèdal en pot imaginar un laberint amb una brillant eixida final i tot.

Sabeu que de jove tot allò que escrivia era ingènuament amb argument? I la cosa, el patafi, es venia, molt moderadament; alguna capelleta o altra en feia una mica de cas, i quatre gats 'em' compraven. Com qui diu, feien existir la flameta espectral d'una de mes ombres. I llavors s'escaigué que mon germà va vindre del poble a veure'm a la capital, i l'endemà patí un accident a la rambla, i l'espitxà. I vaig dir, per a fer-me propaganda pòstuma, que el mort era jo, i, finit el funeral, qui va tornar al poble pretenent d'ésser mon germà fui jo, i ens assemblàvem tant que ni els pares se n'adonaren, i a poc a poc, pel fet que mon germà s'havia mort tan jove, abans dels vint-i-cinc, els seus escrits, com es posaren a valdre! Fou estudiat a les universitats i tot. I els 'intel·lectualoides' paperots infinits que es publicaren vantant-lo! Munts de ditirambes carallots. Aixarops de deliris mal mastegats. Pedantisme hipòcrita a betzef... I quan son germà, és a dir, jo, pretengué més tard de començar també d'escriure, i havia vista la mentida del món i una mica més de l'horror de l'univers, i se li havien doncs acabats els ximples petits arguments de la construcció literària,

ningú més no en foté cap cas. Ni un. Car la millor i més ràpida fórmula per a l'efímera 'immortalitat' entre els mortals, és morir ben jove, després d'haver feta una feineta ni que fos ben modesta, i esdevindre llavors així tanmateix entronitzat, no pas per les obres fetes, doncs, ans, és clar, per les que hauries fetes si no t'haguessis mort tan aviat.

Per als crèduls betzols de la tenebrosa mola del 'lletraferidisme' 'lletraferistelí', de la 'carallotadamenta' homilètica, dels carregosos erudits de la falòrnia i la ximpleria mistagògica, de la destralera bretolada crítica, de qui el celebrat 'ull clínic' equival si fa no fa al meu no pas menys 'celebrívol' ull del cul, inics 'papallones' de fires i firetes, amb llurs maquinacions per a decebre i engalipar badocs, qui s'embadaleixen, desensopits, només amb les 'novetats'... Per a tots aqueixos i d'altres arximags i psicagogs, la pretesa glòria del futur desconfeix la grisor i la banalitat de l'avui. Les possibilitats indiscernibles de l'esdevenidor trumfen sempre la realitat adotzenada on mal bullim.

I au. Qui viu d'esperances, místic marmori, ja se sap, flatulències rai.

Quina ironia, ca? I quina farsa tot plegat! M'he mort literàriament a l'instant on mon germà se l'enduia i l'esclafava el camió. I ara alhora valc molt (car oficialment soc mort i immortal) i no valc re (car tampoc no soc ningú). Al capdavall, soc i no soc, i tot és el mateix, i tant se val. Tornem-hi. Au.

La vítria volta o buada del circ bèl·lic era tanmateix plena de gom a gom, tancada hermèticament, molt contundentment escabrosa. I re, ni pellucalles, vós. Abstenció completa de cap participació en el meu tàcit oferiment. Ensopegava pertot com en indret garrigós, i no trobava amb qui agarbar-me. Tothom relliscosos com múrries serps. Tot i que sempre he avorrit el lleure artitzat, aquell cop volia mesclar-m'hi. Qui sap per què. Un desig taral·lirot com qualsevol altre. Una caparrada, una dèria sobtada, un vaitot sense atots i tot. Hom s'hi llança, objecte sexual ofert, obsequiós, excitat i amb l'objectiu d'ésser adoperat molt o poc. No em feia ni por la segurament posterior recança. A la merda el meu sòlit sòpit aberrant penediment de l'en acabat de la feta mal feta.

Fracàs total. O quasi total. Car tampoc no pas que m'hi matés. Havia estat una irrupció pàl·lida, un intent fluixet, llepafils, flonget, quec, arnat, borni, bord, senil, líric, superficial, no gens consolidat, no. De mon món al gatxull, n'eixia no ben bé desenlleganyat del tot. Devia pudir a mort. Era una 'sortida' de zombi sicilià.

Car siguem sincers... Al capdavall... En tot... En cada comesa i endemesa... Hom prou fa com ara que s'hi escarrassés... Tret que sols fins a un cert límit, no la caguem. '*Fins a la rubor i no pas fins a la suor*' (com estatueix el clàssic). M'afligeix l'eixut conflicte. En conseqüència, agafa-sopes estenc qualque tentacle. No penetrava enlloc. Ni trobava pom ni porta. Ni interruptor. Tot era llis. Llis. I llefiscós.

Sota la closca de la meua clepsa, esplèndidament xollada o escalpada al zero funeral, les flames i cendres de l'escàndol es congriaven totes soles, i esclatava part de dins en sanglots de plaer de bordell d'ínfima classe. Debades.

Famolenc, llaurat pel desig, amb delit de cadell, ventava, guenyo, un ventall de batzegades... Amb l'ariet intercrural! Un mastegot vingut d'enlloc i d'arreu m'estengué. Ert. Acotxa't, acotxa't, espardenyer curiós. '*Sutor, ne ultra crepidam*', espardenyer, ultra damunt les espardenyes, estigues-te'n prou de fotre mai el nas on no et demanen. Errava el fit. Pixava massa alt. A 'consciència', és a dir, alhora sense saber i sabent-ho prou, què 'vull' fer.

Contret com astor empatxat, em trobava, inguarible, entre d'altra balba vermina, amb tota certitud espiritualment anorreat, a l'hospital, on hi ha faixats boquers o maellers qui m'esculpeixen a cops de punyal, de falç, de filaberquí... Davant llur zel, vestigis de pànic... Senyal que estic si fa no fot viu. '*T'havien trepitjat multituds amb odi de mesells, i a múltiples onades i brofegades, tot reganyant inaturables, afeccionats al pou sens fi i a l'essència de mortalla. Sort n'has tinguda dels nostres contaminats, sobirans, precaris, ganivets.*

En contexts imparcials com aquest pretenem exercitar-nos en l'exercici. Surt com surt, i de vegades bé i tot. De casualitat.'

Amb una lànguida puntada al cul, em foteren més tard fora. Sagnosa monstruositat, pertot fotia nosa. Soc qui interromp, vaig on vagi, l'erecció del ravenet, el lúbric melodiós barroquisme dels godomassins qui pugen i baixen, la fesolada als paps dels colomins i els pardalets, les noces i els vertígens sempre fressats de les esfereïdores exhaustives risoteràpies, l'ombratge temptador de la tòxica perniciosa penombra on es rabegen els llecs, els llauners, i d'altres anònims forenses fenòmens...

Hom es reconeix sadoll mussol mussitant tot sol. I en greu escurçament d'allò que hauria pogut seguir, una mena de llamp vingut d'enlloc l'ateny, i engega sa carcassa part d'enterra... Sa carcanada es col·lapsa i llisca bocaterrosa, amb els tentacles esbarriats... i amb les rebeques esquerpes urpes estrebades com les adorables mans del muricec.

Ja ho veus tu. Tota història és adventícia i no vol dir absolutament re. Amb el ritme fals dels dies i les saons, tot sembla esdevenir-se cíclicament, tret que cada cop, és clar, més esbiaixadament. Sigues bon noi, i gaudeix dels desavantatges, perquè si més no són més a prop de la realitat, que no pas els suposats avantatges inexistents. Al món res no hi pot ésser avantatjós. Tot hi és caos i l'exhibicionista inexperiència es manifesta universalment.

Ui! Mama!

S'ha acabat, noi, s'ha acabat. La fi. De sobte, i sense solta ni volta, tot s'ha acabat. Ara és quan l'espitx definitivament. El darrer atac al pit, al cap, arreu. Testament doncs que no puc finir ni signar. *Serà doncs 'insigne' i 'infinit'...*?

Una altra conversa inútil estroncada per la intrusió de l'accidental 'accident'. Una conversa inútil amb un espectre inexistent anomenat 'consciència'. Saps què? Tant se val.

Prou deia també l'Arouet: '*Al capdavall, fotéssim allò que fotéssim, hom fot el camp d'aquest món, bo i jaquint-lo tant imbècil ni malparit com el trobàrem.*' Què més voleu?

////||||\\\\

(*Circumferència on les re-visions i les re-encarnacions incessants s'hi succeeixen.*)

Vagament recordàvem el paisatge on les gàrgoles embrancades als arbres regurgitaven àcids, i els periscopis d'aliens armats tècnics i mecànics ens sotjaven, mentre amb sets d'atrocitat els ambres dels nostres ganivets relluïen abrasius, i el reialme mateix alhora s'encenia amb les apocalíptiques tempestes solars, i la meua abominada estimada s'escarrassava per a fer-me veure el cel de la color del seu pinyol de cirera suara escopinat.

Com ella veia sang pertot, així jo mateix. Ambdós vèiem sang on només hi havia la color de la sang i el ficte desig de fer mal, d'enfonsar-nos els ganivets, si podia ésser, alhora i recíprocament. Per a ascendir a qui sap quin paradís de clar descans.

Fou aleshores, crec, on el prestigi s'esdevingué. Una transformació inesperada. L'aparició als arbres morts dels venerats sants de mantes d'esglésies ni sectes de l'antigor. Els sacres imagos de les adés perilloses gàrgoles cargolades i amortallades, tot d'una aparentment havien desclosos perquè ens retéssem, escaguissadets, a la meravella del miracle.

Els tibats i mig despintats ninots de guix embrancats als arbres aplaudien tibadament i professorals l'histriònic simulacre de les nostres tendències assassines. En bavejaven àcids. Volien que ens matéssim. Es veia palesament que a llurs paradisos hi mancava gent. Velles severes, de dol, començaren de plorar les nostres defuncions, tot i que encar no sagnàvem de debò gaire, i per a desensopir-nos, es ficàrem a córrer i a saltar pel vagament reconegut paisatge. Quasi volant d'ençà del cim d'un turó vers la coma, allargàrem el salt extraordinàriament. On aterràrem ens aturàrem, una mica esbufegats i ens fou ofert de poder contemplar un cerv enorme qui es cruspia una papallona gegantina, o si més no en rosegava les ruixes de les ales, i llavors, quan li deia a la companya que en fes una fotografia per al nostre reportatge l'encès reialme moribund, car aquell devia ésser un esdevinement si doncs no únic extremadament rar, el cerv, inquiet, fugia, amb l'estesa papallona a les dents, i, vista del darrere, la papallona era una dona de proporcions esculturals, amb una pell daurada i finíssima, i el cerv havia son vit clavat al forat del cul de la donassa, i amb els moviments de la fugida, el vit saltava tot sol una miqueta més avall i se li enfonsava al cony. Els amants en romanguérem un instant força corpresos. Tot plegat convidava a la reflexió. Cosa que no poguérem fet, car de mantinent una dona de cul catedralici, amb son gossot negre com l'eterna buidor del no re feren aparició a la panoràmica estesa que els nostres esguards podien amidar. Aquell gos fúnebre, tot d'una empaitava una feristela entre els matolls, i s'enduia amb la ferotge estrebada la del cul piramidal, la qual, jaquint ara anar el coble, cau estrepitosament de cul, on la terra entera del reialme trem esfereïdorament.

Garneus, quan la terra tremolava, s'esqueia que mai no érem sota cap projecció subjecta a la més remota possibilitat d'ensorrament.

—Vols dir que no era una cabra qui rosegava una fulla esgrogueïda d'orella d'elefant? (digué ella, epifànica).
—Qui? (crec que responguí maquinalment).
—La bèstia que en deies cerv. La possibilitat que l'animal fos una cabra de bones dimensions… També amb banyes, '*cornucòpica*'… Una altra mena de mítica dida Amaltea… La possibilitat hi és. Per què no…?

—Perquè era un cerv. Un cerv amb una papallona força groga, mes també amb tints bruns, i de dimensions monumentals.
—I els ulls no ens deceberen? Els ulls potser no ens deceben mai...?
—Qui parla d’ulls ni de banyes? Eren un cerv i una papallona. Sens dubte, sens dubte. No emboliquéssim, si us plau, més la troca. Noia, de vegades...

I ella, ma cosina, és clar que em desdigué, no pas tanmateix gens sulfurada. Ja ens coneixíem. Ningú mai content del tot.

—Si quan t’ho suggeria, en feies una bona foto, ara no en discutiríem gens.
—Ningú no discuteix. Cascú veu el que veu. Tu la il·lusió d’un cerv, jo la realitat d’una cabra.
—Tu l’al·lucinació d’una cabra, o, per a ésser més precís, d’un boc, no la caguéssim. Car li has vist el vit en acció, oi? O no?
—I a la papallona el cony, vols dir?
—Exacte.
—Doncs ara que ho dius...
—Què...?
—No.
—Saps qui ens ho hauria aclarit? El malaguanyat Rafel, el lepidopteròleg excels...
—Aquell bugre qui s’entenia amb caimans i cocodrils?
—Vols dir s’entenia de, no pas s’entenia amb.
—*Amb, amb!* A mi m’ho diràs!
—Per què? Qui t’inicià als misteris dels molt entranyables afectius ofiosaures? Ell?
—Qui?
—En Rafel.
—No en conec cap.
—No en coneixes cap? Saps que el duodè dels rèptils és intercanviable amb el nostre i amb els dels altres ocells?
—I a mi què? Els truculents arpegis de la mitologia, ni fred ni calor. Un triomf de les membranes i prou.
—Quines membranes?

—Has sentit de parlar mai de la tristíssima irreductible inconsolabilitat dels caimans? Quina coincidència, diràs, oi, gamarús? I ara ja saps d'on els deu venir.
—Quines pòstumes indirectes, pobre Rafelet!

Perdut al fosc manglar, feu de la més exacerbada actualitat, sempre instantània i voraç, i el pobre amb la seua moto tota rovellada jaquida enrere, l'entomòleg i ornitòleg dels vuit braços, en Rafel Ndonga, es desespera ara mateix prop el llac pudent de trobar mai l'eixida devers el paisatge reconegut on sap que deu encar raure l'aixopluc. No el trobarà mai. Un àngel verd se'l cruspeix d'una mossada.

—Oi! Has vist? En Rafel cruspit d'una mossada per un àngel verd?
—Quin Rafel?
—El dels escarabats bumbum i el dels ocells secretària.
—No el tinc present.
—Sí, dona, l'acèrrim paladí de les dones seduïdes pels malèfics conqueridors. Llur odi envers l'assimilat indígena, el qual pretenen d'estimar, mentre el roben i l'anorreen, els és irresistible.
—Irresistible com el meu sobtat desig de fer cap a l'illot dels simis cínics. Un desig brusc, sense propòsit ni matisos. Hi vens?
—Quin illot, nena?
—No el diqueles? No el guipes?
—Els ulls de l'observador a la llarga esdevenen estantissos, resclosits, revinguts, tirotòxics, esbravats, florits, i solcats com els vaixells dipsomaníacs per tota mena de fosfens i llampecs oculars formats, si t'hi fixes, per fragments de paraigua i de faixes estripades, estuprades...
—Et rellueix la pell.
—I a tu. Ens hi creixen anserins llustrins. Creus que hem esdevinguts dimonis?
—Amb ivoris als budells. No anirem gaire lluny, si hi anem sobrecarregats per un ventre de serp devoradora de morses i elefants. Haurem d'arribar-nos a l'illot dels savis simiescs durant un jorn o una nit on el procés del païment haurà estat més lleugeret. Car fa feredat avui com ens pesa el pap.

—Què no vagis prenys. Amb quina petita múrria bestiola dius que cardaves sense que te n'haguessis ni adonat?
—Bestiola? Ves a saber, noi. A la selva, n'hi ha pertot. Un fotimer. I lliscadís i imperceptible, i subreptici i punyeter. Te'n recordes de l'entomòleg del nostre carrer?
—En Rafel, dona! Cruspit no fa pas gaire per l'àngel verd.
—Ah, i d'una mossada.
—El dels bumbums i secretàries. I el d'aquells escarabats estercoraris, qui s'ungeixen de secreció i poden llavors ficar's pels palters més infecciosos ni pudents, bo i guardant l'elegant impol·luta blancor de llurs hàbits.
—Com frares i monjos, vols dir? I els missioners qui t'empelten d'aquelles malalties inextricables, sempiternes, indesarrelables. Covards milhomes, a la cua cagada dels exèrcits qui tot ho anorreen i depreden, empesos per la folla cobejança. Lladres impulsius d'assassinats inexhauribles.
—Canviéssim d'òptica, si no et fa re.
—Tornéssim a l'illot. Entre les dunes i les serps, i els encantadors camps de safranets i miosotis...
—I els estanys amb lotus, asfòdels, nenúfars... Els lotus de continuïtat indefinida, els asfòdels dels oblits, els nenúfars de les nimfes nimfoleptes... I promíscues, nimfomaníaques... Amb llurs nimfes, és a dir, llurs petits llavis de baix, llefiscosets i relliscosets, voravius argentats, amb tels i mels que es baden en un uix meravellós que mena als rosacis molt pregons paradisos vaginals, inexplorables... Inexplorables, altrament belleu que per microscòpics paràsits troglodítics...
—Tu què deus sàpiguer!
—Sí, soc massa ruc, ho reconec; tota ma ciència, ai, llas, llibresca. I ni així.
—Una re-estructuració dels paràmetres i perímetres, vetací que cal. I no pas romanços. A l'illot, no te'n recordes...?
—No.
—Hom hi sojorna mica, i ben aviat hi rep, com qui diu, higièniques divinals abraçades, dutes pels ventijols i les fontanelles. Indicis de re-jovença, trobes que te n'empeltes de mantinent, i esdevens més

coratjosa, i fugiries, alada, de l'estantís serrall terraqüi on, odalisca envellida, salvatges de pertot et volen encadenada...
—Estorta, fulgent i fugint, libèrrima, pels aires purs i sense fums de cap altre incendi oceànic, com lepidòptera femella humana, demoníaca, d'amples, amplíssimes ales amb escates relluents com llustrins, de les quals és conegut que els cervs gegantescs...
—Amb vits impressionants...
—En són llépols d'allò pus.
—Tornem-hi amb el paleobiòleg Rafel i els monstruosos cèrvids! Noi, quantes de vegades...
—Ramalades, arravataments de femella qui...
—De mala setmana...?
—Una mica de paciència, dona; hom hi fa el que pot; ens hi cabussem? O hi anem amb piragües d'aborigen?
—Illot de màgica circumferència on les re-visions i les re-encarnacions incessants s'hi succeeixen. Hom se n'enyora força de ferm. Excel·lent salubritat. Ebris de sobrietat. Aigües i vents que ens netegen, i sobretot el cap. Un cap tot net part de dins. Quan et despertes, amnèsica, et creus, i això cada nit, cada nit, que has ressuscitat al cel! Sempre et creus al paradís. Et dius, Soc al cel? Al cel!
—I quan te'm bellug al costat, et demanes si soc un àngel...
—Verd
—I dius, Qui hi ha Qui hi ha. I et responc, Ningú de cap conseqüència. I dius, Ah no? I dic, No; continuï si li plau de somiar, senyoreta.

Preníem una de les piragües dels temps primordials i ens aventuraven a les fèrvides, febroses, aigües, d'on el vent aixecava aflats de forn. Impromptu, ara i adés, ens importunaven impertinents i primitius pops. A cops de rem els omplíem de petulants, impudents, rebufs, rebuigs. No era hora de mocar-nos amb mitges mànigues. Ens escarrassàvem de veres devers l'illot dels muricecs gegants qui, nocturns, se t'empassen d'un glop. *Glop!* Cada nit, cada nit. T'engrapen amb llurs enormes garfis i et despatxen en un tres i no res. *Bona nit!*

I fins demà, entre funeràries odors de crisantems.

—On soc? On soc? Soc al cel?
—Hi ets. Hi ets. Mai no te n'anares.
—Mai? I els vagues records de paisatges, batalles, malalties, feres, objectes persistents...?
—Re-visitacions constants i aleatòries de construccions mentals inconscients. Res no existeix. Ni tu.
—I el cel?
—Ni allò.
—Com hi puc ésser, doncs?
—No hi ets. No hi ets.
—Contradicció. Et contradius...?
—No dic res. T'ho creus. Et contradius tot sol. Tot sol.
—Soc, doncs. Si més no.
—Si més no. Qui t'ho discuteix?
—Ningú no discuteix. Recordes els plats i olles ocres?
—Ocres? Beix? Crema? Callols?
—No en sobrevivia al llarg dels anys cap. I tanmateix encar els veig, sencers. Ni esquerdats ni escalabornats, ni trencats ni abonyegats, ni rovellats. Sencers. Sencers. I quina estranya ingènua joia cada cop que els veig.
—Enginyós. Tenaç, mercurial, cada jorn hi espigoles, i hi veus allò que et rota. I als ampits de les finestres, les finestres amb vidres de colors adreçades vers les visions i re-visions del més enllà, t'hi rauen, sovint, sovint, els mateixos secrets obsequis, fulgurants. Miracles del fantasmagòric pensament desbocat.
—Per què te'n rius? I de qui? De mi?
—No conec ningú altre.
—Ni el Rafel Ndonga, l'eximi pitecantropòleg?
—Qui?
—El reconegut pterodatilòleg.
—Qui? Qui?
—Ets desperta?
—Soc al cel?
—No. Ets on soc. On som. I no hi ha més remei.

Màrtirs de l'existència, l'espontaneïtat i la ferotgia dels atacs. Dels atacs de tota mena — climàtics i biològics — ens abassegaven, ens eren

un constant calvari. No en donaríem mai l'abast. Qui ho endurava? No saps pas on amagar-te. Enlloc cap port no és segur.

—Només hi ha un camí que valgui, home. Vers el cor de l'illot.
—Per què fer-hi?
—Sent-lo batre! D'ací i tot. El sents?
—Bat? Bat? De debò?
—Crec, crec...
—No és '*crec*' un dels sorolls indicatius que quelcom s'ascla o es trenca? Una de les exclamacions onomatopeiques que hom empra per a assenyalar que la cosa aviat es farà miques?
—Què vols dir? Tot s'acaba trencant tard o d'hora.
—D'hora, d'hora. A mi m'ho diràs. Com els plats i les olles.
—Ocres? Beix?
—Tant se val. Què hi fa? Què hi fa? Ni la color ni cap altre superflu accident addicional?

Coneixedors de tots els secrets sobre l'existència absurda de l'univers, i en conseqüència del tot desenganyats de la puta vida, penjats a les branques dels arbres dels voltants, els savis simiescs (i per a ells, amb tots els 'misteris' ja doncs coneguts, totes eren ja hores de lleure), disfressats cascú de dispesera vella, amb una camisa de dormir amorfa i fins als peus, que porta una caputxa on hi ha adossada perennement una perruca rissada i blanca, de vellarda extremunciada, ens vilipendiaven de valent, i ens vituperaven, violentament i tràgica, amb mots esborronadors, i se'ns esclafien i ens escarnien, i els érem la insuportable riota, i ens llençaven fragments de cagallons que, per a la celebrada avinentesa, bo i aixecant-se impúdics les faldilles, s'anaven deseixint, amb les grapes mateixes, del foradot del cul mateix.

(La dispesera fictament anciana, se'n disfressava, és clar, perquè tampoc no es volia fer violar pels ocasionalment massa escalfats o massa pets estudiants i funcionaris de la dispesa. Cert que la vella semblava tindre una filla jove, tendra i suculenta, qui la visitava de vegades, una beutat de cabells negres i lluents, tret que no les veuríeu mai plegades, per la simple raó que eren la mateixa persona. Quan la 'filla' partia de bell nou, qui sap on se n'anava de gresca ben legítima,

pobra noia, tret que qui tornava, vers l'alta matinada, tornava a ésser la vella.)

—Virem timó, canvi de rumb, noi. Prou. Tornéssim a casa.
—I el cor?
—Quin cor?
—Cap. Cap. 'Nem, 'nem...

I en un atac qualsevol dels furtius íncoles salvatges, llances llençades amb prou traça ens travessaven els estèrnums fins a les espatulades escàpules, i més enllà i tot... Així que llavors ens devia tocar de morir... I ens arrossegàvem, com rèptils angèlics, fins assolir el cor de l'illot. Érem a casa.

I el cor de l'illot era un pou sens fi, abissal, i sense peixos — totalment inhabitat. I no batia, no batia pas, no batia gens. Gens.

(...)

(*A blue-sheet caramel song*.)

Mentre la dispesera 'mare' romania, invisible per la nit, a la seua cambra, una vegada, un vespre al Tatler, a l'"*amateur-hour*', presentaren una noieta jove, tendra i suculenta, amb una llarga negra lluent cabellera, i abillada amb un suèter rosa, arrupida damunt un guitarrot. La reconeguí immediatament. Un intrínsec sotrac. Car era, és clar, la dispesera 'filla'.

Ens va cantar una molt eròtica cançó, i tothom ja ens hi imaginàvem, amb ella, entre llençols blaus, dansant-hi i ben llepadament i lenta, com qui salivés la cançó del caramel.

I llavors em va venir a l'esment un acudit. I si ara, al teatre, s'hi escaigués sobtadament la revelació d'un focus de foc, oi que fora fàcil d'*estricar-la*, ella, de llarga cabellera, mes no pas gens els vells calbs, o els joves de cap xollat?

És clar que per a riure'm la lleugera facècia, hauria calgut que tingués de veïns qualcú qui posseís si més no certes ensumades nocions de grec. (On '*trikho-*' introdueix el mot al món dels cabells.)

////||||\\\\

(*Tes grapes de porc, osta-te-mes-les del damunt, reconsagrat cuguç!*)

De jove, 'tothom' m'arrucaven — els 'amics', els parents. No comprenien, plebeus, que un sexe que no fos intel·lectual, el trobés groller i fastigós.

Que lluny d'osques que els pobrissons no anaven! En llur repapieig com m'hi rabejava!

És clar que la vida casta és la més sana! Cap dubte, vós! Ep, casta en el sentit que te n'abstens, de caure mai al parany encomanadís de la femella.

Ah, les femelles, tan lúbriques i temptadrius, i seductores i adorables. Trempívoles. Éssers perfectes per als somnis eròtics d'un estàtic somiatruites com jo, tot masturbant-me bo i pensant-t'hi. I tant, meravelloses ídoles, vós. Amb el meu pobre mesquí moixonet irresistiblement atret pels cridaners cimbells — cimbells bavosets, a tret d'esguard — d'entre llurs cuixes, i tanmateix no s'hi atansaria anc

pas gaire; amb guipar'ls de lluny en té prou. Si mai soc frec a frec amb qualque beutat massa destrempadora, destrempat, rai, car com m'ho faria, si anc llavors no se m'aixequés les faldilles, i em digués, '*Endavant, carallot!*'

Tanta de responsabilitat! Qui la duu llavors a l'orgasme? S'agreugen els greuges amb els quals m'aporrina. '*Pots o no pots? Què és, això? Misèries!*' Segur que em moria d'un atac, de feridura, de cor, del que fos. Massa d'escarrassar-m'hi, pobrissó, per no re. Cap resultat. Val molt millor de sentir-la cardar a través la paret amb algú altre de més d'interès.

«*Encaperutxat i amb vesta, ase dels cops. Amb coroça i gramalleta, directe vers a la foguera, desgraciat! Això no és un home ni és re! Quina vergonya!*»

M'hi vaig casar, això també, amb una veïna qui cardava pels descosits, i amb druts qui la visitaven, i no trigaven ni un minut a foradar-la amb viríor fenomenal. Els gemecs, els crits, els orgasmes! I les meues míseres aigualidetes ejaculacions concomitants...

Una xicoteta d'uns vuit anys veïna nostra venia de cops a esguardar la televisió, quan a ca seua li ho interdeien, i em va sobtar espiant la parella, i s'hi atansà més, molt curiosa, per a veure què hi espiava, i jo esfereït i no volia pas traumatitzar-la i la jaquia fer, i una miqueta més tard, desmenjadament, com qui en torna, com qui no vol la cosa, me la volia treure del davant, i es confongué... Pobrissona, no me la cardaria pas, tot i que el seu aparell i el meu s'adiguessin segurament d'allò més!

Com es deia, la minyona? Ah, sí, Patti. La Patti em va dir que 'Li tragués els peuots de bacó del damunt', i em va (*titolalar...? titatatllar...?*) titllar (titllar!) de, «*Reconsagrat cuguç*», i allò poc sabia pas ella com m'afalagava!

«*Se't veuen les males intencions. No cal gaire d'escrutini. Com si les portessis escrites al front, a l'acroteri del teu vult d'estult!*»

Estalvia-te'm la sòpita didascàlia, petita. No et despitessis així! Tothom és qui és, és a dir, com és. Desenfelloneix-te-me'n, no val la pena. La vida és un joc tèrbol on més que no res portem sempre les de perdre, i allò ens entristeix fins que la carcassa no se'ns esvaeix. Passem leri-leri, a frec de fotre'ns-la daltabaix, per un pont sense baranes, un pont invertebrat, amb prou feines fet de pedra tosca, que res no sosté. Cap gàlib de gens de pes del tot anc no hi passarà. Ningú no arribarem a l'altre cantó. De fet, ni 'altre cantó' no hi ha.

Nena, escolta. Perquè ho sàpigues.

Em burxa a l'ull el perpetu dit imperatiu del censor. M'ofusc amb el fisc i els fiscals. I mentrestant hom enrojoleix de vergonya mentre paeix l'oprobi. El solca una tremor de neguit, impossible d'apaivagar. Fuig a amagar-se, si pot, en qualque ocult mendraig o refugi rural, on viu, nu i pelut, de faisó natural. Tret que el somni mai no dura. L'invasor ho envaeix tot, àdhuc els racons més abstrusos, abscosos.

Contabescència. Se t'estronca la saba que et pujaria al branquilló, primet com una estella, i llavors se't marceix sense remei. Ja no t'hi cal patir més. El teu pansit carall prou caurà tot sol. Un d'aqueixos dies te'l trepitjaràs i creuràs que has trepitjat un dissortat cuquet, i no hi pensaràs mai més. No el trobaràs pas a mancar.

Engendrat per un rar encreuament de llavors malastrugues jaquides enrere per arbres ferotgement individualistes, soc un home qui itifàl·lic no fa un centímetre, i de qui la saba verinosa no crearia sinó monstres diminuts, mes molt virulents. Com va dir el clàssic: «*Els espermatozous — saballons de les sabes*.»

Si l'espitx avui mateix, vet ací aquest altre patafi d'epitafi, noia. «No vull altre que rels que se'm prenguin per nervis — i per venes i artèries — i em facin fruit — fruit pel vent endut vers horitzons de llevant — sempre vers llevant — sallant, sallant, sense cap mena d'espetec — fruit infructífer endut perennement i passiva pel vent.»

Ma mare de jovenet volia que anés mudat com allò que sempre seré en acabat — un declarat conformista. Me'n recordava de l'anècdota. Jo encar jove. El sastrinyoli un vellet.

—The fuck you want,man. (El qüestionava severament, quan em palpejava els engonals.)
—On 'porteu', home?
—On port què? La 'bossa'?
—La «bossa', la 'bossa'.
—No la port pas als collons!
—No pas la bossa dels calers, home!
—Doncs què! Parleu clar!
—La collonada, collons! La bossa dels collons!
—Ah, la collonada. No hi havia pensat mai.
—Quan aneu amb pantalonets curts, i voleu pixar al lavabo sense treure-us els pantalons, de quin cantó...? Feu-ne el gest. Potser, com si anàveu a pixar a la butxaca del jec d'aquest vestit a mig cosir. Ah! Ho veieu? L'esquerra! Sou esquerrà de collonada; conèixer això és de gran importància per al senyor sastre qui s'ho val. Ara farem uns engonals de pantalons totalment avinents al vostre 'portatge'.

Sempre els rep mudadet, doncs, els druts de la dona. No em dic Emili per no re. Emili vol dir atent, dolç, mel·liflu. I n'hi ha llavors qui se n'adonen, de ma gentilesa, i d'ells mateixos, en acomiadar-se'm, si em veuen encar pels voltants, els surt del bon cor d'adreçar-se'm també d'allò més gentilment ni cordial, i gens túrgida.

—Emili, arreveure, oi? T'ho passaràs bé.
—Molt agraït pel servei, senyor Maldà.
—Apa, siau.
—Molt honorat. Fins ara, fins ara.

(Un senyor, el senyor Maldà, qui hi malda qui-sap-lo, i qui sempre hi reïx. I és cert que li n'estic d'allò més agraït. No és pas hipocresia.)

(Altrament, lleixaré els passatges escabrosos en l'original — l'elegantíssim idioma català no l'empeltarem pas amb tant de llord ni

feixuc vici com el que traginen intrínsecament tants d'altres parlars de parlers més nobles que no naltres, vós.)

—I congratulate you on your wife — she's tops, fucking-wise.
—Well, thanks!
—She fucks one's brain away; phew, yes, sir!
—Thanks, thanks. (Ah the conflicting double-pull, nonetheless so subtly and movingly masterly combined. Is he pulling my leg or my heart's strings...? Who could ever tell? Does he pull both of 'em at once?
—She packs a fiery cunt, let me tell you.
(*I'm honor never to betray the lovers of my wife — and secure in my tastes, man — the woman has to be a whore and a virgin at the same time — and the more desired and indeed utterly fucked by distinguished strangers — implied: as yourself — the more virginal, purer, the more ideal, adorable, appears to my now thoroughly convinced eyes — so fuckable! — from near and for afar divine*.)
—Have no doubt, pal; she's a mare — she's a stallion's, she's the sweetest dream of a throng... — a throng of mighty stallions.

No és pas l'únic qui em felicita:

—You are allright, man. And it ain't no obloquy to be a wittol, ok? A languishing wittol adroitly bolsters the wife's pillows; with pride bequeathes his place to the staunch knight who full tilt comes to the rescue. Ah the blessed lovers! Their navels entwined in juicier and more frayed streams. While, heroic indeed, the wittol waits after many an hour for his darned dear rewards. A bed badly undone to be done; some sheets to snoop carefully at and perchance greedily lick, and then lovingly and vigorously wash..»
—Thank you, sir.

N'hi ha qui se'ns fot el valent. L'uzbeq, qui citava sovint en Mirabò:

«J'immolerai à mon priape jusqu'à des pucelages (si tant est qu'il en existe). Par moi, légions de cocus peupleront les palais, les champs et les cités. J'usurperai jusqu'aux droits de notre bonne mère la sainte

église. Point de fouteuse de prélat, point de monture de curé que je n'enfile sur tous les sens (pour leur conserver l'habitude) jusqu'à ce que, rendant dans les bras paternels de M Satan mon âme célibataire, ***j'aille foutre les morts!***»

Ara hi rememorava, encar un cop. Jocs de seducció. Pont Mirabò, a tocar de la plaça Barcelona. Què hi fan els dos, gairebé colze a colze, repenjats, bo i esguardant l'aigua escolar-se sens repòs? Qui féu llavors el primer pas? Qui tocà el colze de l'altre? "*Acorns fastidious*", vós. Coneixent les dones, i sobretot la meua, quin dubte? Cap.

Típicament més tard ella li retraurà, amb odi, o amb esquírria, o amb irritació i ira (qui ho esbrinava!), que prou fou ell, l'home mudat, elegant, ben plantat i amb cos i visatges imponents. Les dones — fastijosos aglans qui ens veniu rodant a les mans, i després (sovint molt més tard), quelcom (què, un cert neguit) us fa recar l'acció, i direu que eren les nostres mans que s'allargaven per a prendre-us.

Tal com ho escrigué al cel, amb lletres de fum, l'altre Rubens, el misantrop, en la seua al·legoria del bestial amorós entre tenebres de fels. 'Fastijosos aglans', *acorns fastidious*, com dic. Era ella qui el seduïa — i es deia seduïda. Se t'atansen perquè les toquis... És a dir, tornem-hi, com aglans qui cauen i roden — se t'atansen per a tocar-te, i t'acusen que les has tocades — això, és clar, si no les toques (ni retoques i les vas retocant fins a l'infinit!) pas, com elles desitgen i creuen que es mereixen. Llavors, sospitant ésser rebutjada, et rebutja i amb angúnia colèrica! La por, llavors, la por!

Els clàssics no anaven pel món amb tantes de manies com els actuals, fer tot de colpo-rexis (treps o esgarranys vaginal) a les minyones més tendres, cap maldecap. Diu en Restif: «El cul de na Colloneta era força més estret que el seu cony; el monjo bleixava feixugament; li costava força — li costava un colló, i tanmateix hi reeixí — car hom el sentí dir: 'Uf, n'he fet dels dos un sol forat', on aleshores horriblement descarregava sa saba. L'havia planament 'esculventregada'.» (On el neologisme '*esculventregar*' ve a voler dir l'acció d'un vit monstruós

que, bo i forçant cap minyoneta, en fa, de son conyet i de son cul, un forat únic. *Quin procés més fastigós, ecs!*)

«Li dic al farmacèutic, '*Què és això? Potser se la pela massa? O és una infecció?*' M'esguarda malament, i em diu que m'esperi que a la rebotiga hi té un remei; m'ho hauria pogut maliciar — trucava la bòfia — em sobten amb els pixats al ventre — em prenen la xiqueta, lladres! Com si qui la donava pel cul era jo i no el monjo, no fotem!»

I aquell qui es carda una padrina qui «... a effectivement eu la plus jolie petite fille; on me l'a montrée; elle a 3 ans. Mais, ce qui est le comble du libertinage, le vieux lui fait déjà téter son vit flasque, pendant que la jeune mère lui chatouille les couilles. Je lui en demandai la raison? —Je profite, répondit-il, du temps où l'enfant n'a pas encore de discernement, ni de dégoût à me sucer... (*Que dis-tu du vieux bougre?*)»

Un clàssic, vantat per en Nietzsche i tot, de qui en diu que és un home sense larves ni saballons qui el roseguen, car sense ressentiments ni 'consciència', a ca seua, amb la dona reclosa, mantingué un serrall de jovenetes serventes qui feien de tot, sobretot en el molt saludable terreny del sexe. La llibertat, com tots els drets, emana del poble, i les pobletanes, alliberades del dit a l'ull del censor parroquial i els altres 'morals' assassins de sempre, bòfies, capellans, jutges, ignorants, supersticiosos, psicòtics i xafarderes, lliures rai. Car com afegeix el clàssic: «La llibertat és una meuca qui només et lleixa cardar damunt un matalàs de cadàvers.» I això qui ho discuteix?

Vet ací un drut dels simpàtics, aflicte i afecte a la facècia (com jo mateix per poc que s'hi escaigui, i em sigui permès).

—Ah rabadà Mardà!
—Ep, Emili el remenamerder!
—Disfressat de criminal, us atanseu a l'orinal? O al Quirinal?
—Disfressat de capellà...? Al Vaticà!
—Hi aneu amb instints assassins...?
—Soc un 'mataire' de botxins.
—Us rostiran en foguera com bruixa o 'heretgeta'.

—No pas si abans no els esbotz la puta coroneta.
—Hi aneu a veure doncs el papa de Roma.
—Qui com saps avia una certa aroma...
—De santedat..?
—De merda qui li surt de més d'un forat.

Prou te'n recordes, ara que ve a tomb. Les dissorts sempre van acompanyades. Aquella aroma de pecador socarrimat, em duu al casal de la sogra, a Fontanablava, on viu amb el jutge Lagangrène, i aquella nit on, ben a prop, no gaire lluny del jardí dels el·lèbors i sapel·lis, cremava el bosc, i llavors la badia. Amb enorme embranzida, els focs llamencs del sumptuosament encès oceà ens engoleixen les barques.

I amb allò les flames que ens llepen l'edifici, i la gran foguera inquisitorial que se'n segueix i que ens cremà tots els llibres, inclosos els dels meus autors de bressol, i de lleteta contínua, i, ai, els meus molt malastrucs intents d'emular-los.

Fou allí, a la propietat de la sogra, na Mare Magna Demetra, deessa sempre jove i preciosa, perquè es banya cada nit en les primordials aigües glorioses dels inferns, on, fervent llegidor de cosetes ben ximpletes i 'aventuresques', hi llegia, alhora força consternat i ben masturbat, la resplendent constel·lació d'escriptors insuperables.

Massa vitalistes tots, afligits per un poderós apetit lasciu, que, amb foll orgull i soberga insolència, no estronquen pas ni, per contra, se n'estan d'afegir-hi, corruptors de menors tots plegats, i és clar no cal dir del meu cervellet minyonesc, pueril, rudimentari...

Hi eren n'Adalbert Bernini, en Mirabò, en Restif, en Púixkin («*puix quins collons, Púixkin? tu també per ací? qui s'ho hauria cregut?*»), i en Mistral, n'Apollinaire... Cascú molt com caleret pel que fa a la incitació, l'esperonament, a trempamenta obligada, amb molta de lletra roent (enceb per a la descàrrega), i molt encefàlics (i doncs molt fàl·lics), i qui poparen dels pits de na Llibertat, llet d'extremadament voluptuosa dona, d'allò pus castigadora i fortíssima.

(...)

(*Petita balada de la Patti Potts*.)

Al pati és on patí, amb els patins, la Patti
Al pati amb els patins la Patti '*Hi puc*
Hi puc', es deia, i '*Hi pots, hi pots*
Patti', li dèiem, i hi gosà amb les escales
I s'estrompà la Patti al terra dur del pati.

Tothom ho té present quan sa cara — de gàrgola
Atalaia mai ara — i de riure es cargola
Tot fent veure que plora.

(...)

«On hi havia onze mil vergues expectants, el capellà digué: *Que entrin els nuvis*. Hom hi introduí un minyonet de deu anys, tot mudat (i amb el barret sota el braç), acompanyat per una xicotella encantadora que no tenia pas més de vuit anys; anava vestida de núvia, amb setí blanc decorat amb pomets de flor de tarongina. El catastròfic oficiant els recità uns versets i, atiant-los que es bescanviessin anells, els declarà muller i marit. Tot seguit els animà a cardar sense trigances. El minyonet, molt eixerit, no es féu pas pregar gens. Es tragué llavors una cigaleta tota espatotxina, grosseta com un ditet petit, mentre la nova casadeta s'apujava les faldiletes amb farbalans i ruixes bigarrades, i mostrava les seues cuixetes totes blanquetes, al capdamunt de les quals badallava una ascleta glabra i rosa com el dedins del bec groc d'un gaig tot just nat. Les onze mil vergues presencials, atenguérem, respectuosament i mudes, el desenrotllament de l'acció, que prometia ésser espaterrant. Els llums s'apagaren, però, tot d'una, al més bo de l'espectacle, com sempre.»

I llavors què? En el pregon silenci, inciten i esperonen els sorolls les imatges al magí. Els gemecs del glaç qui assaja de desglaçar-se semblaven els de la noieta. O a l'inrevés. Érem arqueòlegs barrigant entre antics resclums i rasclums, gratats a cop d'ungles. Ho endevinàvem tot. O ens ho crèiem, carallots. Com cirurgians qui a les fosques assagéssim de separar, per a emancipar-los, dos bessons no sabíem del cert si omfalòpags (cosits pel melic), toracòpags (pel tòrax), pigòpags (per les parts pudendes), craniòpags (pel crani), o ja monstruosos impossibles (els xifòpags), o els dificilíssim isquiòpags, qui comparteixen doncs el mateix os isqui, i amb allò doncs amb el mateix ventre doble barrejat, amb dues o tres o quatre cames esbarriades a la babalà. Quin panorama. Món desgraciat! Sembla que hi som només per a entreoccir-nos.

Ja que no podem triar entre l'horror del no re i l'horror del quelcom, triéssim si més no entre la gojosa bonesa del cardar i la dolenteria fastigosa de l'occir.

«*Cardéssiu, fills meus; cardéssiu i amunt! I no occíssiu pas mai — ecs, ecs, ecs!*»

L'esdevenidor serà d'incessant cardera, assenyaladament i assenyadament mesurada i compassada, o no serà sinó extinció rere extinció, en situacions de mortaldats cada vegada més repugnants ni per a ací suggestionar-les.

No podem ni devem albirar anc gaire lluny. L'esdevenidor llunyà no existeix. S'exhaureix, residual, al cap de ben poc, o no re.

Tant se val, tot això. La qüestió: «Cardéssiu de cos present — i a defalt o manca d'això — això rai, a cop de dolç fuet de la facultat imaginativa — *oh fantàstic magí, oh màgica fantasia!* — que esmerça els seus fàcils esforços a esguardar el plàcid panorama on s'escau l'acció magnífica, i que hi ens tramet el cos eteri a peonar, com ingenu ingràvid pardalet, entre festes galants, pels camps idíl·lics on té lloc sovintejat la bondat de l'acte, que s'acompleix de forma plaent per a

tothom qui s’hi implica — alhora els heroics actors i els encar més feliços espectadors.

Ja em perdonareu; no hi sé albirar gaire més lluny; enllà de l’avui, poca coseta; mes vistes sempre curtes, com se m’escau.

Per a aquesta mitja persona qui no creu en la falòrnia de l’esdevenidor, nogensmenys, no diguéssiu pas… Al capdavall, qui se’n pot plànyer ni ganyolar-hi gens?

////||||\\\\

(*Una gradual putrefacció*.)

Un singlot del foc primigeni
De llavors ens crida
Al podrimener i el cementeri.

Ja anem prou bé no anant enlloc
I anant-hi dreturers.

Havent dretament desdenyats
Presagis sortilegis conopeus i bombolles.

I prou contrits havent sabut escurar
Els solatges amargs
De les existencials ampolles.

////||||\\\\

(*Evolució — érets bípede fins que, molt viu, com calia, reptilià no esdevingueres.*)

El Sol d'abans, majestuós i únic, se'ns fonia en edats prehistòriques, es veu, en un enorme esclat que gairebé ho fregia tot, i ara, al cap de mants de segles i saons, les plàcides sovintejades apagades dels Sols novells, sos fillols, els bons nois ens hi hem avesats sense patir-hi pas gaires noses.

Ja ens van bé. Sabem llavors quan ens toca de clapar i d'abrigar'ns. I, gens despagats, ens abriguem i clapem sempre aprofitant els benvinguts clamorosos apagaments.

Tret que de cops qui sap! De bursada els Sols van de cul i no s'entenen — o s'entenen massa, els garneus — i ens pampalluguegen, com si no es decidissin a encendre's del tot, o d'apagar's completament, i de vegades s'apaguen ensems, i la nit és una nit de totjorn, inacabable, o és el jorn que no assoleix de fer-se amb l'acompanyament de la seua amada, la nit, i mentre ell ploriqueja, nosaltres ens trenquem de feina, sense haver dormits gens durant milions i milions — qui sap! — de les hores impossibles de comptar — per molt que inventéssim collonades de savi qui no sap mai res — i es pensa saber'n un colló, o més. Car les 'hores', quina cosa més elàstica!

Per exemple, de dir 'setze hores' i de no dir res és tot el mateix. No pots pas fixar les hores ni els dies ni re sense un sol Sol que les dictamini. O un firmament ben fixat. I el firmament que ens toca no és mica ferm. Desconcertat. Inharmònic. Ple de desídies sidèries. Immergit en un mal establert confusionisme que sembla fins i tot anar espatllant-se a mesura que anem fent.

Com pots anc ésser diguem-ne, formulaics, 'cronològicament rigorosos', si no hi ha enlloc 'cronos' lògics que valguin mai un all?

Pots, és clar, si vols, il·lús, fer-te 'hores' privades, per a tu mateix tot sol, que t'has empescades del barret, però perquè et servissin mica, hauries de portat tothora amb tu l'aparell carregós de qualque clepsàmmia, o rellotge d'arena o de qualque altra pols o polseguera, que voldrà la teua constant atenció, i et serà igualment no gens fiable. Quina pèrdua d''hores' volent comptar les hores!

L'asclat i esquerdat planetoide on ens migrem, sovint i d'espetec, canvia arbitràriament d'òrbita, i les 'hores' hi esdevenen aleatòriament incrementícies o excrementícies, i tot hi és fortuït, i d'haver nascut ja n'era prou, i ara els no conformistes, els clandestins, malament rai. Hem d'anar a cercar nyam, i qui sap on el trobarem, i no aturem d'anar amunt i avall, i davant darrere, i de gairell i daltabaix, i tant se val. Caminants a la llarga extenuats.

«Setze hores que camín sense aturar'm
I se m'eixoriveixen son i fam.

Els ullals capgirats de prou senglars
Semblen regirar-se'm com canemàs
On ordit i trama els veus afollar's
En un aiguabarreig de profusa esbaldida.

Vaig sense astrolabi ni caramida
I el ventre se'm regira i als ulls els aclucalls
De la novella nit m'omplen de badalls
I si fos rèptil subterrani rai
En trobaria pertot d'amagatalls
I codonys i persimons en garbuix
I en rosegaria amb dents d'embruix
I si tornés enrere i fos subterrani
Res no trobaria extemporani
Ni em perdria anant barrim-barram
I en canvi totjorn prou diria això rai
I ni avui ni ahir ni anc ni mai

No en patiria de son ni de fam.»

Amb tot, vist el constant desastre, àdhuc ells, els Solells, semblaren penedir's de qualque cosa o altra, i es reuniren, ofuscats i foscs, i secretament, i tots conxorxats, i a la fi romania aclarit si fa no fa que allò que els sap de debò greu, era, com en reunions d'adés entre generals i estadistes, no pas d'haver-ne fetes de tan grosses, en el terreny molt malparit i criminal, ans de no haver-les fetes prou grosses, i sobretot de no haver sabut amagar-les ni disfressar-les prou, les malignes malifetes que costaren i costen i costaran les vides de tanta per a ells sempre negligible plebs.

I tanmateix, quan decidiren de lluir tan accidentalment com sempre, tothom els rep molt amablement, *Bon jorn i bon sojorn! Benvinguts!* I els adoràvem, totjorn tan ximplets, amb càntics i canticeles de trau del cul ben estretit.

El caminant, ambtant, no farà cap enlloc. On voleu què faci cap? No hi ha cap ni centener. S'ha volgut tornar rèptil, i els Solells s'han confabulat per a capar'l, no fos cas que d'altres se'n tornessin també, a força de voluntat, i habitud i adaptació subterrània, i no els calgués ni la rectitud ni la correcció, ni la predictible regularitat, del llegendari únic Sol d'abans, i encar menys, és clar, l'anarquia malèfica dels estúpids fillols d'ara.

Amb les costures de l'univers totes esfilagarsades, el juí per a comprendre'l ens fa fallida, molt més que no els devia fer als prehistòrics qui inventaren robots i tot per a mesurar tantes d'incomprensibles esdevinences si fa no fot cícliques. Cert que hom suputa que al capdavall es jaquiren molt carallotament arbritrar pels globulars i els oblongs ulls letals dels robots, amb tot el reglament après al cap, sempre inapel·lables, sempre inequívocs, sempre lliures d'error, amb boques ara esfèriques, adés ovades que et corregien d'allò més cruelment, de tal faisó que àdhuc et destruïren l'esfèrula mateixa on no raïes, inútil superflu objecte, i àdhuc, així mateix, provocaren

belleu la disgregació del mestre Sol en tot aquell purriesc arramassall de Solells frustrats i claferts d'autoodi.

Tota icona, als magins dels més esclarits, ha sucumbida. Cremada com un carbó. Cendra, estalzí, i fum. El firmament estossegós ens presenta un aspecte fastigós. Cal esquitllar-se'n, cal rebutjar'l, cal trametre'l a l'infern d'on no hauria d'haver mai sortit. Exhaléssim. No respiréssim mai sos letals deleteris aflats. Ben endins, sebollits fins al centre glaçat de la terra. Que les vorades dels forats que menarien als nostres amagatalls hipogeus esdevinguin de més en més nàquisses. Que qui volgués penetrar-hi en resultés sobtadament escanyat. No hi ha raó per a estalviar ningú. Tota pietat ens fora químicament fatal. Empeltats de derrotisme. Llurs casos són casos tancats. No han sabut reaccionar a temps. S'han jaquits trompar pels déus fulgurants qui, molt capriciosament ni cruel, despietats, bo i encenent-se i apagant-se sense cap sentit ni norma, els anaven acollonint fins que no eren sinó titelles mal arreglats, espatllats per dins, i per fora monstruosos — com peixos fugus tramposos, qui amb llurs tetrodotoxines no et permetrien més d'anar trampejant enlloc, tu instantàniament i horrorosa empedreït, petrificat, hipnotitzat, car, rient-se-te'n descordadament, immòbils davant teu, t'esguardarien, fits, amb ulls com balons, umflats a frec d'esclat, com et desfeies en sucs putrefactes d'allò més rabentment ni ivaçosa, i com et mories fent un petet insignificant, i au — i més valia així, que llur nombre s'anés aprimant fins a l'extinció. No volíem pas una descendència fal·lible, com totes les d'abans, de destins tan tràgics, collons.

Inescrutables i potser amb filagarses d'elació i tot, els maleïts rèptils de baix i de ben dins, consiràvem que segurament encar massa poc, pel que feia als expurgats d'amunt, els molt corruptes i pretensiosos elidits, ara perits d'inanició o rostits, abandonats entre els claveguerams i els aiguamorts en ebullició, i les bromeres brutes, els quals dissortats s'havien pretesos adés els victoriosos hereus dels suposadament molt gloriosos avantpassats, els quals — creu-t'ho, Artur, que aquí m'atur — qui sabia les meravelles que havien inventades, amb cordes i cobles, i alçaprems i nusos, i qui sap quins altres subterfugis, com ara falques minerals, de les quals, segons el joc

a què les sotmetessis de fregaments i encertats impactes, esdevenien víctimes d'ignició i fotien amb allò anar 'màquines', que eren, si et creies les petulàncies dels crèduls fanfàrries, totjorn assajant d'exonerar'ls — avantpassats absolutament malignes, sense perdó — artificials llamps esborronadoríssims i de mai no acabar, que, sanguinaris i intrusius, i repel.lents i molt inics, plens de verins, llavors... o bé ho construïen... o ho destruïen... tot plegat... segons... segons haguessis sentit cloquejar-hi un dels bufats propagandistes o altre... poblacions senceres... hemisferis sencers... de tot... esferes del cel... i tot en una exhalació, com qui badallés, i au, apa.

Amb les ungles de les urpes excavàrem i ferírem els terrenys enterrats que anc no havien vists ni Sol ni Solells, i en jaquíem pertot les petges, les taques inefables, del nostre trajecte molt escarificador. Érem nafres secretes que anàvem tarant els budells i expandir'ns fins a ratar tots els voltants. Incandescents, enrabiats, hi bogàvem com mosques damunt els palters i d'altres casolans amuntegaments fecals, jaquits, molt vituperativament, pels no gens respectuosos habitants de la superfícia a hores de llavors agra i excoriada i àrida, amb tots els cagaires qui hi mai foren, escapçats defraudats esvaïts esfumats desapareguts...

Ni mica del podrimener de dalt de tot no es filtrava ni hi gotejava, ni cap dels gemecs i crits d'horror dels liquidats no en sentírem, ancorats tothora massa lluny. Ni els terratrèmols i els terribles moviments tectònics no ens arribàvem sinó potser en imaginades formes d'epigrames poca vergonyes. Això dels sorolls, cascú els desxifra com pot.

Ni ens recordàvem, sinó en petits eixuts brins remots, dels antics residents d'aquelles ruïnes mefítiques. Cap d'ells mai mica remut. Atrapats i aflamats com falenes i mosquits. Tots plegats uns deludits decebuts engalipats psèubols (mentiders) cretins colltorts papissots canfelipútrids erudits ximples massa condensats... o faceciosos... i despòtics... tants de tarannàs extraviats... gentalla sense més interès per a nosaltres... fora d'abast... emancipats... res a pelar-hi... bon vent.

Ara faríem potser niu entre les nervioses rels i els dolcets onatges engendrats per les tremolors al nucli. Tot un llegat d'espurnes i mormols ens en pervé, i cor-nafrats, no sabríem sinó cabussar'ns-hi, com si les basses tèbies, o els pintorescs estanys infernals eren brous molt nodridors. Exhilarants, ens hi rabejàrem. I així hi romanguérem, inatesos, hores i hores, i hores, bo i somiant, opacs reclusos, entortolligats com verms, suposant-nos sota ombrel·les de colors i amb cintetes que es frunzeixen en llenques tornassolades, i no cal dir que a la bestreta guipant-nos traspassats, a pleret, totjorn a millor. A millor, a millor, no fotéssim, és clar. Qui fora tan ruc de no fer-ho, posats a fer, oi? ca? fa? I tant, homenets, i tant.

Doncs això. No ens vaga pas ara d'afegir-hi re més. Au bah.

////||||\\\\

(*Avantdarrer intent de projectar mos propvinents minuts*.)

Bon dia! Ací fem cap els hegemònics organismes qui sabem viure en condicions extremes!
Som els supererogatoris! Alquimistes del coure i el vori qui garantim els aneurismes
I d'altres xacres per als avariciosos del molt mèrdic poder del món.

Car què són els poderosos sinó ignorants creguts qui patollen i papallonegen d'una faisó inversemblantment ridícula
Durant unes poques efímeres saons que se'ls escolen com cantelluts obstacles i sots d'ocasió
En trists ocasos i fastigoses davallades?

Llurs úters només formadors de monstres rudes com el paper de vidre
Bròfegament garneus i bèl·lics (com si en manquéssim) (com si n'anéssim nàquissos).

Sempre toca la revolució per als qui hom n'ha resolt l'imminent fat de l'extermini
Hora (som-hi!) on els rhesus més arnats ressuscitem.

Entrats en deliqui cascú de la cloca (oh plebs infame!) féu front a l'invasor sovint per mitjans ultranceratament malignes
Amb mestrívola felina impassibilitat àdhuc eu en fiu (d'ultratges) (i sense cap mena de recança) d'imperdonables
Tret que allò que fiu ningú altre no ho féu i allò fou un cop al meu galant esperit.

En un penúltim intent d'establir mes prioritats hom esdevé abstinent
Esdevé indulgent i assuauja sa violència.

«*Venien les putes de l'escola pia/ Llur proposició no em convencia*
Me'n bandejava com qui fuig les lloques/ Si vols la cresta intacta per l'armistici advoques.»

Amb aspres dits maragdes els vergers encar hipotèticament servats els minem com grills talps.
Dels clots disfressats de taigàs que afegeixen un vernís bucòlic al contorn urbà
Amb gatzolls de llargs sollats mantins i d'altres estris similars
En desvetllem sísmiques erupcions i subtils agres flamarades ebúrnies com el paisatge gebrat d'un infern
Focs enfangats amb estalzins de coets que tantost eixits sempre es col·lapsaran.

És la nostra dèria a favor dels perills i els desgoverns
I els eixarreïments de les femtes i els àpats patològics mentre eixarrancades eixivernen les odalisques
I d'altres gladiadors i eminències grises a sou dels cèsars irrisoris.

Sí ves! Faisons del gaudi que hom conrea i llavors com es mereix en gaudeixi i s'hi exhaureix.

Hom s'hi asseu conformant amb les mans les mudres de la buidor i s'oblida de tant de fútil xivarri
I reflecteix sobre no re per comptes de fer-ho com abans dels còsmics excessos
I del convenient anorreament de tota jerarquia
I de l'angoixa que sent davant els àvols atribolats imagos
Qui ara mateix continuen sapastrement d'emergir a l'enganyosa llum per a manar exterminis.

Entre la vàlua i la pèrdua les absoltes donen voltes
I la joguina del taütet ens engavanyava les cames
O cuidàvem fotre'ns de morros pels revolts que sobreeixien de gori-goris extenuants
I continuàvem tanmateix de taral·lejar amb prou fastig
Els càntics emprenyadors durant la sòpita cerimònia que els maleïts ens fotien patir.

Al pou fosc i pregon raïa presonera la Veritat
Servava un mirallet amb el qual albirava tanmateix la claror i la llum que s'abocava per la bocana.

Del coll de la bocana del pou quantes de mendacitats ni de vagues mitges veritats no li feien cap intrusives
Retrunyint-li al cervell desolat.

Al cel estols d'estels es dessagnaven estel·lars com massa perfectes tanagres guanyades a la carn
I espurnejants novelles erupcions hi il·luminaven ressonants atacs de gelosies i cobejances indeturables
I alhora sibil·lines abans no s'exhaureixi l'allau de llampecs un devessall de gosadies sense solta ni volta
Que no menen enlloc altre que a segellar l'aparició d'espontanis novells sotracs i conflictes.

Galatees desenraonades s'enlluernaven ximpletament amb l'aparent domini del falaguer arquitecte caragirat
Qui els atorgava mentiderament la falsa sobirania del poder morir en esgarrifós terrabastall
El fals goig de la vida essent al capdavall no pas re altre que un jou de plom superbament feixuc com el món.

Amb mon rellotge llogat davant l'espill dels xots em plau de fènyer que m'afegia per a l'eternitat
Als totjorn complidors de l'abassegadora tirallonga de folles lleis que només afavoreixen els qui les escriuen.

Amb soberg aplom els de l'esbart prenguérem rumb llavors resolutius vers l'atapeïda impenetrabilitat
De l'indecís endemà amb indicis d'irresoluble combat
Per quatre despeses inconcretes balafiades en el recobrament dels residus d'allò únic que hi roman
Ço és els corcats derelictes on tot no sembla haver acabat.

Hom pensa que pensa el lladregot que tothom és tan carallot i què en fotríem ni ells ni ningú
De les inservibles cànules caràtules filipèndules campànules carúncules calèndules
I les malmeses fècules com ara els florits caseats sagús de la ciques?

Passéssim ultra nosaltres rai
No ens calien pas guals anàvem amb xanques
Mentre llurs improvisades palanques en asclar's i rompre's els tustaven tostemps
Fadrins qui es volien aguerrits i carismàtics i eren ninots i espantalls pessigats pels genets de la gelosia
Enderrocats pels rebuigs que els suscitàvem
I caiguts negant-se a l'aigua càustica brandaven debades tot un doll un bagatge sencer
De inintel·ligibles blasmes poliglotes i alhora assajaven infructuosament d'etzibar'ns travetes.

Tot temps és tostemps temps d'ofec
En salts abruptes es desgranen tothora, glop rere glop, les hores.
I de retruc retrets rai.

Què són les èpoques? Tirallongues de períodes sense solta ni volta on tot fa feredat.
El bon Apol·loni, enraonant de na Medea, en deia:
«*Sense més ni més, com un altre espontani espècimen de rere el parapet, o enfilat amb prou feines dalt la capterrera, el deuetó dels idiotes enamoraments hi aparegué de trascantó i li travessà el cor amb virató eteri i, d'ençà de llavors, l'astronauta Jasó, malament rai, ja havia begut oli. Tret que sense ella, ca? Els astronautes què? Quan els tocà de barallar's amb els gegants metàl·lics dels planetes enemics qui els en lliurava sinó ella? Sort que havien fet, ells qui, imbècils mascles, se'n malfiaren, com es malfiaven de totes les molt més enginyoses femelles. Enveja!*»

Com el guru qui frueix del safrà aigualit amb un llong orxegar de buida xerrameca
I ens encomana en escoltar'l grops inextricables a les fondàries de l'estómac
Els il·legítims figurants qui sempre donàvem proba prova de la nostra lleialtat d'efígies insignificants
Ens atipàvem d'esquitllentes de tasts de sucs d'évol vils aiguarelles que ens menaven part de dins a l'alter ego.

Sabíem de tota manera que en orrupte tota arquitectura fora aterrada
A micoies part del rònec paisatge de pedres i tarters entre els arbres renascuts
I que prop l'oasi on coregem els benaurats gripaus enamorats
On queien ara poètiques sots les xicrandes llurs floretes tan suaus
Cada floreta que evanescent ens fregava la pell ens era al cor coltellada d'amor.

L'Indus davallava de les fonts sagrades on es banyaven els déus
Llurs aigües doncs panacees on rabejar-s'hi i ben amanits amb sílfiums

Immersos en enjogassats bateigs rembre-hi espiritualment els guardons que ens pertocaven
De la impunitat i del col·lapsat paradís on tan bé no ens afinàrem terapèuticament parlant
En acabat d'ésser degudament propel·lits amb el subtil furtiu coet lluny de l'aixopluc infecte de la guarnició
I amb quin sumptuós delit no esguardàrem llavors de dalt estant mentre penetràvem la roseta del firmament
Les relliscoses espirals de repulsius minarets
Aixarop catàrtic que ens esperonava a novelles contarelles ventats pels multicolors oreigs dels nostres enginys
Qui ignoraven els atrabiliaris barreigs de les inescandallables molt fosques predestinacions
I les apòzemes mentals dels deliris metafísics.

Els torts de la vanitat jaquien putrefactes solatges a les 'ànimes' de tants de curts de gambals
Que teníem que a frec del ressonant abís el risc de contagi ens fotés trontollar.

El fit de tot somni és d'esmolar les urpes al pla lluent i llis de l'enclusa de la determinació
Amb una darrera col·lisió serem morts
Mai altrament però vençuts.

I prou.

(*Fi*)